GÉRARD KLEIN

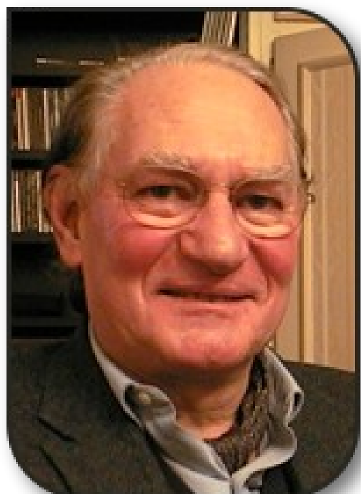
GÉRARD KLEIN

SENIORII RĂZBOIULUI

Traducerea Vladimir Colin

Les Seigneurs de la g
1971

Gérard Klein - care a publicat și sub pseudonimele literare François Pagery și Gilles d'Argyre - (n. 27 mai 1937, Neuilly-sur-Seine, Franța) este un scriitor francez de science-fiction, care are o pregătire de bază în sociologie.

Klein este editorul colecțiilor prestigioase de literatură science-fiction Ailleurs et Demain și Livre de Poche.

Pe cer stă o sămânţă rea.
Să fie azi, sau mâine oare
Când istovitele popoare
În fine s-or îmbrăţişa?
Şi tralala şi tralali
Cei morţi au pică pe cei vii.
Cântec al lui Frehel

1

Monstrul plângea ca un ţânc. Nu de remuşcare că ucisese trei duzini de oameni, ci pentru că se simţea atât de departe de planeta natală. Era o jale pe care Corson o putea înţelege: avea nevoie de întreaga lui energie pentru a n-o împărtăşi.

Încetişor, mâinile-i pipăiră solul, prin beznă, temându-se să nu se rănească în ierburile, conform Instrucţiunilor tăioase ca nişte brice. Mâinile dădură peste un loc gol. Şi doar atunci, cu nespusă încetineală, înainta puţin. Acum iarba era moale ca o blană. Surprins, Corson îşi retrase mâna. Ierburile *trebuiau* să fie tari şi tăioase. Uria era o lume ostilă, primejdioasă. Conform instrucţiunilor, ierburile fragede *trebuiau* să însemne o capcană. Uria era în război cu Pământul.

Întrebarea cea mai urgentă era dacă băştinaşii îşi dăduseră seama de sosirea Monstrului şi a lui Georges Corson. Monstrul era în stare să le ţină piept. Dar Corson nu. Refăcu pentru a douăzecea oară acelaşi raţionament: băştinaşii văzuseră nava prăbuşindu-se într-un ocean de flăcări şi trebuiau să creadă că echipajul murise. N-aveau să înceapă cercetările în cursul nopţii, dacă jungla de pe Uria era măcar pe jumătate atât de primejdioasă cum pretindeau Instrucţiunile.

Raţionamentul îl tot întorcea la aceeaşi concluzie. Trebuia să înfrunte trei primejdii ucigătoare: Monstrul, băştinaşii şi fauna de pe Uria. Cântărind riscurile, se hotărî să se ridice. În patru labe n-avea să ajungă departe. Dacă se afla aproape de Monstru, faptul avea să-l coste viaţa. Putea aprecia cam în ce direcţie se aflǎ Monstrul, dar era incapabil să evalueze distanţa care-i despărţea. Noaptea absorbea sunetele. Sau îl surzea frica. Se ridică lin, lin, evitând să atingă ierburile şi un ipotetic frunziş. Stelele scăpărau liniştit deasupra capului său, stele străine, dar nu ostile, stele semănând cu cele pe care le văzuse de zeci de ori de pe suprafaţa unor lumi repartizate între diferite sectoare ale galaxiei. Priveliştea unei bolţi înstelate era reconfortantă, dar lipsită de sens. Cândva, pe Pământ, oamenii făuriseră nume pentru constelaţii pe care le credeau imuabile şi nu erau decât potrivirea arbitrară şi fragilă a astrelor, văzute dintr-un punct în mod provizoriu privilegiat. Privilegiul încetase şi cu el se dusese ordinea religioasă atribuită stelelor.

Situaţia nu era decât disperată, îşi spuse Corson. Dispunea de o armă bună, aproape descărcată. Băuse şi mâncase chiar înainte de accident, ceea ce îi

conferea o autonomie de câteva ore. Aerul era proaspăt, ceea ce avea să-l împiedice să cedeze somnului. Era, mai ales, singurul supravieţuitor al unui echipaj de treizeci şi şapte de oameni şi, prin urmare, fericitul beneficiar al unui noroc de neînchipuit. În sfârşit, se putea deplasa în voie, nefiind nici rănit, nici stingherit în mişcări.

Plânsetele Monstrului se înteţiră, aşa că atenţia lui Corson se îndreptă din nou spre cea mai apropiată dintre problemele cărora trebuia să le facă faţă. Dacă nu s-ar fi aflat chiar lângă cuşca Monstrului, în clipa când acesta dezlănţuise atacul, ar fi derivat probabil, în stare de abur, în atmosfera superioară a Uriei. Încerca să comunice cu Monstrul, aşa cum îi cerea meseria. De cealaltă parte a peretelui invizibil, Monstrul îl privea cu şase din cei optsprezece ochi înconjurând ceea ce se considera de obicei a fi o talie. Ochii lui fără pleoape îşi schimbau culoarea într-un ritm variabil, care alcătuia unul dintre felurile de comunicare cu Monstrul. Cu cele şase degete lungi, înarmate cu câte-o gheară, ale fiecăreia din cele şase labe, bătea în solul cuştii conform unui al doilea mod de comunicare, iar o tânguire greoaie şi monotonă ieşea din orificiul superior al Monstrului, pe care Corson nu-l putea vedea: Monstrul era cel puţin de trei ori mai înalt decât el, şi aşa-zisa lui gură era înconjurată de o pădure de filamente ce puteau fi luate de departe drept fire de păr, dar care, văzute de aproape, semănau destul de bine cu ceea ce erau de fapt: nişte cabluri subţiri, rezistente ca oţelul, în stare să se destindă cu o primejdioasă iuţeală şi să slujească

drept antene tactile.

Corson nu se îndoise niciodată că Monstrul era inteligent. Instrucţiunile, de altfel, aşa afirmau. Poate că era chiar mai inteligent decât un om. Marea slăbiciune a speciei căreia-i aparţinea fusese aceea de a ignora - din simplu dispreţ, poate - marea invenţie care făcuse puterea omului şi a altor câteva rase: societatea. Instrucţiunile afirmau că nu era vorba de un caz singular. Chiar pe Pământ, înaintea epocii spaţiale şi a explorării sistematice a oceanelor, existase în mări o specie inteligentă, neobişnuit de individualistă, care nu se ostenise niciodată să închege o civilizaţie, specia delfinilor. Extincţia ei fusese preţul unei atari neglijenţe. Dar edificarea societăţii nu mai constituia chezăşia suficientă a supravieţuirii unei specii. Războiul pe viaţă şi pe moarte dintre Uria şi Pământ tindea s-o dovedească.

De cealaltă parte a peretelui invizibil, ochii, degetele şi glasul Monstrului spuneau, limpede şi precis, unul şi acelaşi lucru, deşi Corson nu era în stare să-i descifreze limbajul: "Te distrug de îndată ce pot". Pentru un motiv necunoscut de Corson, prilejul se înfăţişase. Corson nu putea crede că generatoarele navei avuseseră un moment de slăbiciune. Mai degrabă le reperaseră forţele de pe Uria şi deschiseseră focul. În picosecunda necesară calculatoarelor pentru a pune în acţiune ecranele protectoare şi în cursul căreia potenţialul energetic al cuştii scăzuse, Monstrul se dedase la o agresiune de-o nemaipomenită violenţă. Uzând de controlul limitat al spaţiului şi timpului, de care era în stare, expediase în

spaţiu o parte din tot ce-l înconjura, fapt care pricinuise catastrofa. Şi care dovedea, dacă mai era nevoie, că Monstrul constituia într-adevăr cea mai formidabilă armă folosită de Pământ în războiul împotriva Uriei.

Nici Corson şi nici Monstrul nu fuseseră ucişi în prima explozie, deoarece unul fusese apărat de cuşca lui energetică şi celălalt de incinta de acelaşi tip, dar mai măruntă, care trebuia să-l ocrotească de un eventual atac al Monstrului. "Arhimede" căzuse în direcţia adâncurilor tumultoase ale atmosferei de pe Uria. Din clipa aceea, după toate probabilităţile, doar Corson şi Monstrul supravieţuiau la bordul navei. Corson avusese reflexul de a-şi conecta incinta de cuşcă. Atunci când epava se aflase la câteva sute de metri de sol, Monstrul scosese un ţipăt ascuţit şi, în faţa iminenţei primejdiei, reacţionase. Târând o parte din spaţiul ce-l înconjura, se decala, cu câteva fracţiuni de secundă, în timp. Corson făcea parte din acest spaţiu. Se pomenise pe neaşteptate în tovărăşia Monstrului, în afara epavei, proiectat în atmosferă. Remanenta incintei energetice amortizase şocul. Grijuliu pentru propria lui securitate, Monstrul făcuse restul. Corson atinsese pământul lângă el şi, profitând de descumpănirea lui, izbutise să se depărteze, orbecăind prin beznă.

Toată întâmplarea constituia o demonstraţie exemplară a posibilităţilor Monstrului. Corson cunoştea unele dintre ele şi bănuia altele, dar nu s-ar fi

aventurat niciodată să indice în rapoartele lui că dihania era atât de greu de ucis.

Închipuiţi-vă totuşi un animal fugărit de o haită. Încolţit, îi face faţă. Atacanţii şovăie o clipă. O barieră invizibilă pare să-i despartă de fiara urmărită. Apoi se reped din nou. Şi se pomenesc deodată cu o secundă mai devreme. Sau cu două secunde. În exact poziţia în care se aflau înainte de a trece un hotar imperceptibil. Nu-şi ating niciodată prada pentru că, fără încetare, ea îi aruncă în propriul ei trecut. Iar, atunci când sunt destul de buimăciţi, îi atacă la rându-i.

Închipuiţi-vă acum că animalul în cauză e un Monstru înzestrat cu o inteligenţă măcar egală cu a unui om, cu reflexe mai iuţi decât ale unei torpile, cu o cruzime rece şi o ură faţă de tot ce nu-i seamănă.

Şi vă veţi face, oarecum, o idee despre un Monstru.

Putea controla cam şapte secunde din timpul local, în preajmă, în trecut, ca şi în viitor. Putea smulge viitorului o frântură de univers pentru a o proiecta timp de câteva secunde în trecut. Sau invers. Şi să prevadă ce se va întâmpla cu câteva secunde înainte ca faptul să se întâmple într-adevăr, cel puţin pentru un observator orb, un om, de pildă.

De unde atacul lui năprasnic la bordul navei spaţiale. Monstrul ştiuse înaintea oamenilor şi a maşinilor când avea să intervină flota de pe Uria sau bateriile terestre, sau accidentul. Cunoscuse cu destulă precizie picosecunda în care gratiile cuştii sale de energie pură aveau să fie slăbite. A dat un brânci la momentul potrivit şi a câştigat.

Sau a pierdut. Depinde de punctul de vedere.

Oricum, Monstrul era destinat Uriei. După treizeci de ani de luptă zadarnică împotriva Imperiului de pe Uria, Puterile Solare sfârşiseră prin a născoci o tactică urmând să-i supună pe principii trufaşi. Mai exact, găsiseră cu zece ani în urmă un aliat care-i costase o flotă, plus un oarecare număr de nave izolate, plus o bază spaţială, plus o lume care a trebuit evacuată, plus un sistem care a trebuit izolat şi supravegheat, plus un număr necomunicat (secret de stat) de victime. Pe scurt, experimentaseră la scară reală, deşi fără să le fi căutat vreodată într-adevăr, efectele armei - în mod provizoriu - finale. Scop: a se dezlănţui pe o planetă a Imperiului, de preferinţă capitala, cea mai cumplită calamitate înregistrată cândva de istorie. Preocupare: a nu se viola în mod oficial termenii Armistiţiului care pusese capăt fazei fierbinţi a războiului şi fusese respectat în mod tacit, timp de douăzeci de ani, de către ambele părţi. Mod de întrebuinţare: a se depune Monstrul pe un anume punct de pe Uria, evitându-se reperarea, şi a-l lăsa să acţioneze.

După şase luni Monstrul ar da naştere la circa optsprezece mii de semeni. Peste cel mult un an capitala imperiului Uria ar fi cuprinsă de panică. Principii Uriei ar fi nevoiţi să-şi calce pe inimă şi să facă apel la Puterile Solare pentru a-i ajuta să scape de Monştri. Şi să reconstruiască. Era, de cinci sau şase mii de ani, concluzia ineluctabilă a războaielor: învingătorul reconstruia pentru învins. În felul lui.

Eroare trebuind evitată: trădarea originii lui "Arhimede". Dacă Principii Uriei puteau stabili că Monstrul fusese plasat pe solul lor de către o navă

solară, Puterile ar fi întâmpinat oarecari dificultăţi în a face Congresul Galactic să le admită punctul de vedere. Riscau surghiunul.

Surghiun: întreruperea oricărui trafic interstelar autorizat, confiscarea navelor comerciale aflate în afara sistemelor naţionale, distrugerea fără preaviz a vaselor de război, scoaterea cetăţenilor în afara legii. Durată: nelimitată.

Pentru toate aceste motive, misiunea lui "Arhimede" fusese sinucigaşă. Din acest punct de vedere constituise un succes desăvârşit, în afara unui singur amănunt, supravieţuirea lui Georges Corson. Nu rămăsese din navă nici o fărâmă care să îngăduie vreo identificare. Principii Uriei puteau fi siliţi să admită că Monstrul sosise pe planeta capitală la bordul propriei sale nave. Numai Pământenii cunoşteau cu precizie coordonatele planetei lui natale şi capacităţile tehnologice, de altfel reduse, ale speciei căreia îi aparţinea. Singura urmă ce le îngăduia Principiilor Uriei să atribuie Monstrului un loc de origine era Corson însuşi. Dacă izbuteau să-l prindă, băştinaşii ar fi dispus de dovada solidă a culpabilităţii Pământului. Soluţia logică, pentru Corson, era sinuciderea. Era convins de asta. Dar nu dispunea de nici un mijloc care să-i permită să piară cu desăvârşire. Încărcătura pistolului nu-i îngăduia decât să se ucidă. Monstrul l-ar fi făcut bucăţi, dar ar fi rămas pe teren destule rămăşiţe pentru a convinge Congresul Galactic. Nici un abis al planetei nu era destul de adânc pentru ca nişte hăitaşi să nu-i descopere trupul. Singura şansă pe care o avea de, a trece neobservat era să rămână în viaţă.

La urma urmei, Monstrul fusese adus la destinaţie.

2

Noaptea îl apăra pe Corson de Monstru, ai cărui ochi nu percepeau nici infraroşul, nici chiar roşul, dar care vedeau destul de bine în ultraviolet. Era de asemenea în stare să se deplaseze în întuneric, proiectând o fâşie de ultrasunete. Dar era mult prea ocupat să se înduioşeze de el însuşi pentru a începe să-l urmărească pe Corson.

Corson se străduia cu disperare să înţeleagă natura durerii Monstrului. Era aproape sigur că Monstrul nu cunoştea frica. Pe planeta lui natală nu i se ştia nici un duşman care să-i pună, în mod serios, viaţa în primejdie. Nu cunoştea înfrângerea şi, fără îndoială că, înainte de a da peste oameni, nu izbutise nicicând să conceapă un adversar mai puternic decât el. Foamea constituia singura limită a expansiunii demografice a Monştrilor. Nu se puteau reproduce decât dacă dispuneau de un surplus satisfăcător de hrană. Altminteri rămâneau sterili. Una dintre principalele dificultăţi pe care zoologii Pământului o întâmpinaseră în realizarea proiectului fusese aceea de a ghiftui Monstrul.

Corson nu putea crede nici că Monstrului îi era foame sau sete. Organismul lui era o maşină puternică, în stare să asimileze cea mai mare parte a substanţelor organice sau minerale. Bogatele păşuni de pe Uria puteau să-i ofere o alimentaţie aleasă. Climatul amintea pe departe clima celor mai bune regiuni ale planetei lui natale. Compoziţia atmosferei se deosebea, dar nu până la a handicapa o făptură care, cum arăta experienţa, putea supravieţui fără a da

semne de neplăcere mai multor zeci de ore petrecute în vid şi se putea tăvăli în acid sulfuric. Singurătatea nu era de natură să ducă Monstrul la deznădejde. Experienţe constând în eliberarea unor Monştri pe planetoizi pustii pentru a li se studia comportarea dovediseră că nu se prea sinchiseau de semenii lor. Chiar dacă erau în stare să se adune în hoarde pentru a duce la capăt operaţii ce depăşeau puterile unuia singur, sau pentru a se juca, sau pentru a schimbă sporii ce cuprindeau echivalentul genelor lor, nu păreau defel gregari.

Nu, nimic din toate astea nu constituia o explicaţie. Glasul Monstrului evoca plânsul unui copil mic de tot, închis din greşeală, sau pentru a fi pedepsit, într-un dulap întunecos, şi care se simte pierdut într-un univers vast, insondabil şi înspăimântător, populat de coşmare şi de virtualităţi fantastice, într-o capcană, din care nu-i în stare să iasă singur. Corson ar fi dorit să poată intra în contact cu Monstrul pentru a vorbi cu el despre natura capcanei. Dar nu era cu putinţă. Încercase să se întreţină cu Monstrul în tot cursul călătoriei. Îl ştia accesibil la felurite moduri de raţionament, dar, ca şi înaintaşii săi, nu putea avea cu el nici o convorbire de durată. Aparent, pentru un singur motiv: ostilitatea iremediabilă pe care Monstrul o nutrea faţă de specia umană. Pricinile erau necunoscute: putea fi o chestiune de miros, de culoare, de zgomote. Zoologii încercaseră să păcălească Monstrul în fel şi chip. Degeaba. Drama Monstrului era că avea destulă inteligenţă pentru a nu putea fi păcălit, dacă se pornea de la instinctele lui, şi

prea puţină pentru a ghici şi domina puterile surde care clocoteau în el şi-l făceau bun numai să ucidă.

Încercând câţiva paşi şi împleticindu-se, târându-se apoi în genunchi câteva sute de metri, istovit, Corson hotărî să aţipească fără a-şi slăbi cu totul vigilenţa. I se păru să tresare doar după câteva minute. Ceasul îi arăta că dormise timp de patru ore. Mai era noapte. Monstrul tăcuse.

Un nor gros străbătea parcă cerul, căci stelele pieriseră dintr-un întreg sector, la stânga lui Corson. Norul se deplasa cu repeziciune. Avea margini netede. Un corp uriaş, de bună seamă un aparat zburător de care Corson nu auzise niciodată, deşi studiase maşinile de război folosite de Principii Uriei, zbura fără zgomot deasupra lui. Faptul că nava era aproape invizibilă îngreuna aprecierea altitudinii şi a vitezei. Dar când ajunse deasupra lui Corson, pata neagră pe care o desena pe firmament se mări cu iuţeală şi Corson apucă doar să-şi dea seama că obiectul urma să-l strivească.

Ivirea lui oprise scâncetele Monstrului şi tăcerea bruscă îl trezise pe Corson. Monstrul ştiuse cu câteva secunde înainte ce urma să sosească şi-şi prevenise, fără să vrea, involuntarul aliat uman. Corson îşi simţi sângele îngheţând în vine şi muşchii pântecului i se crispară. Fără a-şi face iluzii, strânse patul armei. Nu se îndoia că nava venise să-l captureze. Ştia că hotărârea lui nu însemna nimic în faţa uriaşei maşini. Singura tactică pe care-o putea adopta era, odată prizonier, să-i îndemne pe ocupanţii navei să atragă Monstrul înăuntru. Nu avea apoi decât să-l lase să acţioneze,

oricare ar fi fost cuşca sau temniţa aflată în dotarea navei. Cu un dram de noroc, nava străină urma să fie la fel de total distrusă ca "Arhimede", iar Principii Uriei n-avea să găsească niciodată urma trecerii lui Georges Corson prin lumea lor.

3

Detaliile navei ieşiră din neant. Un fascicol luminos ţâşni din cochilia neagră şi lustruită şi străbătu tufişurile în care Corson se pitise. Principii Uriei aveau, aşadar, atâta încredere în ei înşişi încât nici măcar nu se foloseau de un reflector cu lumină neagră. Fără să vrea, Corson îşi îndreptă arma asupra farului. Partea de dedesubt a navei era netedă şi lustruită ca suprafaţa unei podoabe. Constructorul obţinuse un efect estetic din geodezicele după care fuseseră lipite foile de metal. Nava nu semăna defel cu un vas de război.

Corson se aştepta să primească o rafală, să simtă mirosul vreunui gaz sau ochiurile vreunei plase de oţel cuprinzându-l pe după umeri. Trăgea cu urechea pentru a prinde glasul ciripitor al vreunui soldat urian. Dar fascicolul se fixă doar asupra lui şi nu-l mai slăbi. Nava coborî şi mai mult şi se opri. Corson ar fi putut s-o atingă, chiar fără să se ridice. Hublouri mari se luminară de jur împrejur. Corson ar fi putut încerca să spargă unul cu ajutorul armei. Dar n-o făcu. Tremura şi, totodată, era mai degrabă intrigat decât neliniştit de comportarea aberantă, din punct de vedere strict militar, a ocupanţilor navei.

Îndoit din şale, merse de-a lungul suprafeţei

circulare, încercă să arunce o privire înăuntru, prin hublouri, dar ele înceţoşau totul. Nu putea avea decât o imagine deformată, imprecisă asupra celor ce se aflau înăuntru. I se păru că desluşeşte o siluetă umanoidă, ceea ce nu-l miră. Văzuţi de la oarecare depărtare, băştinaşii puteau trece drept umanoizi.

Orbit de lumină, închise pentru o clipă ochii. O poartă puternic luminată se deschidea în trupul navei, deasupra unei mulţimi de trepte suspendate în vid. Corson şovăi, apoi se năpusti înăuntru. Poarta se închise încet în urma lui, dar, cum se aştepta la aşa ceva, n-o luă în seamă.

- Hai, intră, Corson, se auzi o voce feminină, tânără. Nu văd nici un motiv să aştepţi pe culoar.

Era o voce omenească. Nu una imitată, ci o adevărată voce omenească. Urienii ar fi fost incapabili să contrafacă atât de perfect o voce umană. O maşină ar fi izbutit, dar Corson se îndoia că duşmanii lui şi-ar fi dat atâta osteneală să desăvârşească o capcană, în care de altfel căzuse. Beligeranţii îl primesc rareori pe un năvălitor în chip de turist.

Corson se supuse. Împinse o uşă întredeschisă, care dispăru în perete. O sală uriaşă i se ivi înaintea ochilor; toată latura din fund era ocupată de-un hublou imens. Putu vedea amănunţit masele întunecate ale pădurii pe deasupra căreia zburau şi, la orizont, o linie mai luminoasă, scăpărătoare, pe care o luă drept un ocean peste care se lumina de zi. Se răsuci pe călcâie. Văzu o femeie tânără. Era înfăşurată într-un fel de văl, de ceaţă, şi de nimic altceva. Pletele blonde încadrau un chip zâmbitor. Nu desluşi nici urmă de ostilitate în ochii

ei cenuşii. Părea deosebit de stăpână pe ea. Corson nu mai văzuse de cinci ani nimic care să aducă a femeie, în afara plastoizilor, care le ţineau locul pe bordul navelor de război. Capacitatea de reproducere a speciei se afla la un punct prea critic pentru a se risca trimiterea în spaţiu a unei femei în stare să zămislească. Cea de faţă era neobişnuit de frumoasă. Corson îşi trase răsuflarea, analiză repede situaţia şi lăsă să se ivească în el reflexele de luptă. Ca şi cum o a doua personalitate s-ar fi instalat în el. Întrebă:

- De unde ştii că mă cheamă Corson?

Expresia femeii trăda pe dată o mirare amestecată cu teamă. Corson ştiu că pusese degetul pe nodul situaţiei. Faptul că femeia-i cunoştea numele putea să însemne că Principii Uriei dispuneau de informaţii amănunţite asupra misiunii lui "Arhimede" şi cunoşteau numele fiecărui membru al echipajului. Pe de altă parte, femeia era umană, la fel de umană ca vocea ei, iar prezenţa sa pe Uria constituia, ea singură, un mister de nepătruns. Nici un chirurg n-ar fi putut înzestra un urian cu o asemenea înfăţişare. Nici o operaţie n-ar fi îngăduit înlocuirea lungului cioc cornos cu asemenea buze moi. Daca femeia ar fi fost îmbrăcată, Corson ar mai fi păstrat o urmă de îndoială. Dar toate amănuntele anatomiei îi trădau originea. Putea să-i vadă limpede buricul. Era un amănunt ce lipsea urienilor, născuţi dintr-un ou. Iar plastoizii nu ajungeau niciodată la un asemenea grad de perfecţiune.

- Păi, mi l-ai spus chiar dumneata, observă ea.

- M-ai chemat din capul locului pe nume, zise el cu simţământul că se învârte în cerc.

Creierul îi lucra repede, dar zadarnic. Resimţea un

impuls puternic de a ucide femeia şi de a pune stăpânire pe navă, dar cu siguranţă că nu era singură la bord, şi trebuia să afle mai multe. Poate că atunci n-ar mai fi nevoit s-o ucidă.

Corson nu mai auzise de oameni trecuţi de partea Principilor Uriei. Într-un război care avea drept primă şi poate singură bază o adâncă deosebire biologică, aliată cu putinţa de a trăi pe acelaşi tip de lumi, meseria de trădător n-avea curs. Îşi aminti deodată că, pătrunzând pe bordul navei, nu simţise mirosul caracteristic al urienilor. Dacă un singur urian s-ar fi aflat acolo, ar fi detectat mirosul de clor. Şi totuşi...

- Eşti prizonieră?

Nu spera să mărturisească, ci doar să-i furnizeze un indiciu.

- Pui întrebări ciudate.

Căscă ochii mari. Buzele începură să-i tremure.

- Eşti străin. Credeam... De ce aş fi prizonieră? Pe planeta de unde vii femeile sunt prizoniere?

Expresia i se schimbă fără veste: îi citi o mare spaimă în priviri.

- Nu.

Urla şi se trăgea îndărăt, căuta un obiect putând sluji drept armă. Şi el ştiu atunci ce are de făcut. Străbătu încăperea, îi apăsă palma pe gură şi o apucă de talie. Degetul mare şi arătătorul căutară, la gât, punctele vitale. Fata se prăbuşi. Dacă ar fi apăsat puţin mai tare, ar fi murit. Se mulţumise s-o ameţească. Simplă sincopă. Voia să-şi lase răgazul de a chibzui.

Cercetă nava şi se încredinţa că erau singuri la bord. Ceea ce i se păru fantastic. Prezenţa unei tinere la

bordul unei nave de agrement - nu se afla acolo o singură armă - care naviga pe deasupra pădurilor unei planete inamice era pentru el de neconceput. Descoperi tabloul de bord, dar comenzile îi rămaseră străine. Un punct roşu, care figura probabil nava, se deplasa pe o hartă murală. Nu recunoscu nici continentele, nici oceanele de pe Uria. Comandantul lui "Arhimede" să se fi înşelat oare asupra planetei? Flora, soarele, compoziţia aerului erau de-ajuns pentru a identifica Uria, iar atacul la care fuseseră supuşi alunga până şi ultima îndoială.

Aruncă o privire prin hublou. Aparatul zbura la o altitudine de circa trei mii de metri şi, pe cât îşi putea da Corson seama, cu o viteză în jur de patru sute de kilometri pe oră. Peste cel mult zece minute aveau să treacă deasupra oceanului.

Se întoarse în cea dintâi sală şi se aşeză pe un scaun baroc, uitându-se la tânăra pe care o lungise pe jos, dându-şi osteneala de a-i strecura o pernă sub cap. La bordul navelor de război se găsesc arareori perne. Perne brodate. Încercă să-şi amintească exact ce se petrecuse, din clipa când pusese piciorul pe navă.

Îl strigase pe nume.

Înainte ca el să deschidă gura.

Păruse îngrozită.

Înainte de a-i da prin minte să se arunce asupra ei.

Într-o măsură, ceea ce-l făcuse să acţioneze era tocmai groaza pe care-o citise în ochii ei.

Telepată?

Atunci îi cunoştea numele şi misiunea şi existenţa Monstrului, şi trebuia să piară, mai ales dacă lucra

pentru Principii Uriei.

Dar se trăsese îndărăt, chiar înainte de a-i fi dat prin minte s-o imobilizeze.

Tânăra începea să se mişte. Smulgând lungi fâşii de stofă dintr-o draperie, se apucă s-o lege. La bordul unui vas de război nu se află draperii. Îi legă încheieturile şi gleznele. Nu-i puse căluş. Încercă să-şi dea seama de natura veşmântului care-o învăluia. Nu era o ţesătură, şi nici un gaz. Ceva ca o ceaţă scăpărătoare, uşoară că de-abia o vedeai. Doar cu coada ochiului îi desluşeai limpede contururile. Un fel de câmp, dar cu siguranţă nu un câmp protector.

Limba în care-i vorbise era o pangală curată. Ceea ce nu însemna însă nimic. Urienii o vorbeau la fel de bine ca Pământenii. Se străduise chiar să-l înveţe pe Monstru pangala - limba care se pretindea, în chip trufaş, a fi numitorul comun al inteligenţei - dar fusese zadarnic. Ca tot ce mai încercase să-l înveţe.

Dar Monstrul îi dădu cheia enigmei.

Tânăra avea cel puţin un punct comun cu Monstrul. Era în stare să prevadă, în anumite limite, viitorul. Din clipa în care pătrunsese în navă ştiuse că avea s-o întrebe: "De unde ştii că mă cheamă Corson?" Faptul că groaza ei îl îndemnase s-o atace nu schimba nimic, dar punea o problemă: cine începuse? Ca în cele mai multe paradoxuri temporale. Iar cei ce intrau în contact cu Monstrul învăţau, de cele mai multe ori pe propria lor piele, câte ceva despre paradoxurile temporale. Putea deci evalua previziunea tinerei la circa două minute. Era mai tare decât Monstrul. Dar faptul nu micşora întru nimic misterul prezenţei ei pe Uria.

4

Se făcuse zi de mai bine de o oră şi survolau oceanul, nemaiputând fi văzuţi de pe nici un continent. Corson începea să se întrebe ce mai aştepta flota uriană pentru a interveni, când tânăra îşi veni de-a binelea în simţiri:

- Eşti o brută, Corson, spuse ea. Din vremurile barbare ale Puterilor Solare nu s-a mai văzut un laş atât de josnic. Să ataci o femeie care ţi-a dat adăpost!

O cercetă cu atenţie. Deşi se smucea în legături, nu-i citi pe faţă nici urmă de nelinişte; doar mânie. Ştia aşadar că, în clipele următoare, nu-i va face nici un rău. Trăsăturile ei gingaşe se destinseră şi mânia făcu loc unei hotărâri reci. Era prea bine crescută pentru a-l scuipa în obraz, dar moralmente era tocmai ceea ce făcea.

- N-am avut de ales, zise el. Suntem în război.

Îl privi, uluită.

- De care război vorbeşti? Eşti nebun, Corson.

- Georges, zise el. Georges Corson.

Asta, cel puţin, nu prevăzuse, cele două silabe care-i alcătuiau prenumele, sau nu se ostenise să le folosească. Fără grabă, începu s-o dezlege. Înţelese că de asta i se destinseseră trăsăturile. Îl lăsă să lucreze fără a rosti un cuvânt. Apoi se ridică dintr-o mişcare, îşi frecă încheieturile, se proţăpi în faţa lui şi, fără a-i da răgazul de a schiţa un gest, îl pălmui de două-ori. El nu reacţiona.

- Aşa cum mi-am închipuit, zise ea, cu dispreţ. Nici nu eşti în stare să prevezi. Mă întreb de unde o asemenea regresiune. Şi la ce poţi fi bun. Numai mie mi se poate întâmpla una ca asta.

Ridică din umeri şi-i întoarse spatele, plimbându-şi privirea cenuşie peste marea pe care nava o survola în tăcere.

Exact ca o eroină din filmele vechi, îşi spuse Corson. Din filmele dinainte de război. Culegeau pe drum câte un tip şi li se întâmplau chestii mai mult sau mai puţin înspăimântătoare. De obicei se îndrăgosteau de ei. Mituri. Ca tutunul sau cafeaua. Sau ca o asemenea navă.

- Asta ca să mă-nvăţ minte să mai culeg indivizi pe care nu-i cunosc, urmă ea de parcă şi-ar fi jucat rolul într-unui din filmele mitice. O să vedem noi cine eşti, când sosim la Dyoto. Până atunci, potoleşte-te. Am prieteni puternici.

- Principii Uriei, zise sarcastic Corson.

- N-am auzit în viaţa mea de principii ăştia. În timpurile legendare, poate...

Corson îşi înghiţi scuipatul.

- - Planeta asta trăieşte în pace?

- De o mie două sute de ani, pe câte ştiu, şi sper că aşa va rămâne, până la sfârşitul veacurilor.

- Îi cunoşti pe băştinaşi?

- Un fel de păsări inteligente şi inofensive, care-şi trec vremea în convorbiri filozofice. Uşor decadente. Ngal R'nda e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Cu cine crezi că ai de-a face?

- Nu ştiu, mărturisi el.

Era adevărul adevărat.

Ea se îmblânzi.

- Mi-e foame, spuse. Şi dumitale, presupun. Să văd dacă mai sunt în stare să pregătesc ceva, după câte mi-ai făcut.

Nu mai desluşea nici urmă de nelinişte în glasul ei.

Mai degrabă simpatie.

- Cum te cheamă? zise el. La urma urmei, îmi cunoşti numele.

- Floria, zise ea. Floria Van Nelle.

De cinci ani, prima femeie care-mi spune cum o cheamă.

Nu, îşi spuse el. Doar dacă visez, dacă toate astea nu-s decât o capcană sau o iluzie, delirul în trei dimensiuni şi în culori al unui muribund de acum o mie două sute de ani, sau două mii sau trei mii.

Fu cât pe-aci să scape paharul pe care i-l întindea.

Când se sătură, creierul începu din nou să-i funcţioneze normal. Analiză situaţia. Nu înţelegea ce se putuse întâmpla cu planeta Uria, în afara faptului că pacea părea instaurată între cele câteva milioane de oameni care trăiau acolo şi băştinaşii, ceva mai numeroşi. Ştia că se îndreaptă spre Dyoto, un oraş mare, în tovărăşia celei mai frumoase fete pe care o văzuse vreodată.

Şi că Monstrul rătăcea prin pădurile de pe Uria, gata să se înmulţească şi să dea naştere la optsprezece mii de mici Monştri urmând să devină repede la fel de primejdioşi ca el, şi asta într-un răstimp de şase luni, poate chiar mai puţin, dacă Monstrul găsea lesne hrană din belşug.

Îşi explică, în felul lui, cele întâmplate. Atunci când Monstrul se depărtase de navă, chiar înainte de explozie, nu făcuse în timp un salt de câteva secunde, ci o călătorie de câteva milenii. Şi-l târâse cu el pe Georges Corson. Principii Uriei nu mai existau, şi nici Puterile Solare. Războiul fusese câştigat sau pierdut,

dar era, oricum, uitat. Se putea considera demobilizat şi-şi putea scoate uniforma. Sau se putea considera un fel de dezertor involuntar, proiectat în Viitor. Nu mai era decât un om pierdut printre miliardele de cetăţeni ai unei Federaţii galactice acoperind întreaga lentilă stelară şi revărsându-se peste nebuloasa Andromedei, unind lumi pe care nu se va duce cu siguranţă niciodată, ale căror comunicaţii erau asigurate de o perdea de transpaţii, îngăduind trecerea aproape instantanee dintr-o lume într-alta. Nu mai avea identitate, nici trecut, nici misiune: Nu mai ştia nimic. Din Dyoto putea ajunge pe oricare dintre stelele pe care le văzuse strălucind pe cerul întunecat, pentru a practica acolo singura meserie pe care o cunoştea, războiul, sau să-şi aleagă alta. Putea pleca, putea să uite Pământul, să uite Uria, să uite Monstrul, s-o uite pe Floria Van Nelle şi să se piardă pentru totdeauna pe pistele spaţiului.

Şi să-i lase pe noii locuitori ai Uriei să se descurce cum or şti cu Monstrul şi, curând, cu cei optsprezece mii de pui ai săi.

Dar nu se înşela atâta asupra lui însuşi pentru a nu şti că-şi va pune, multă vreme, o întrebare.

De ce venise Floria Van Nelle să-l culeagă exact la timp? De ce-i dădea impresia că joacă, prost, un rol învăţat pe de rost? De ce, în răstimpul de care avusese nevoie pentru a-şi veni în fire, trecuse de la mânie, care nu era prefăcută, la cordialitate?

5

Dyoto semăna, de departe, cu o uriaşă piramidă a cărei bază plutea în văzduh, la mai bine de un kilometru de sol, cu un nor zdrenţuit pe care plaje întunecate stropite cu puncte scăpărătoare se înălţau ca straturile geologice pe coasta unui munte despicat. Lui Corson i se opri răsuflarea. Piramida păru că se descompune. Norul deveni labirint. Între clădirile sau maşinile ce alcătuiau oraşul se aflau spaţii mari. Un fluviu dublu ţâşnea vertical din sol şi străbătea oraşul, ca un stâlp într-un tub invizibil. Felurite maşini zburau de-a lungul arterelor tridimensionale ale cetăţii. În clipa când nava care-l ducea pe Corson ajunse la periferie, două mari edificii de formă cubică se ridicară în atmosferă şi goniră în direcţia oceanului.

Dyoto, îşi spuse Corson, era un frumos exemplu de urbanism întemeiat pe antigravitaţie şi pătruns de o concepţie mai curând anarhică asupra societăţii. În experienţa lui, antigravitaţia nu-şi găsea locul decât pe bordul navelor de război. Cât despre anarhie, nu era altceva decât o categorie istorică, războiul excluzând-o cu desăvârşire. Fiecare om şi fiecare lucru îşi aveau locul bine precizat. Dar în o mie două sute de ani, poate în mai multe milenii, lucrurile avuseseră timpul să se schimbe. Antigravitaţia devenise, la prima vedere, tot atât de obişnuită ca energia de fisiune. Poate că devenise chiar o sursă de energie? Corson auzise vorbindu-se de vagi proiecte de felul ăsta. Dispozitivele anti-G consumau o înspăimântătoare cantitate de energie la bordul vaselor de război, dar

asta nu spunea nimic. Forţa pe care masele o exercită unele asupra altora reprezintă, de asemenea, o apreciabilă energie potenţială.

Spre deosebire de cele pe care le cunoscuse, un asemenea oraş nu era un ansamblu de construcţii mai mult sau mai puţin încremenite, ci un agregat schimbător. Puteai arunca sau ridica ancora. Rezistase doar funcţia de bază a oraşului, aceea de a aduna nişte fiinţe pentru a putea face schimb de bunuri şi de idei.

Nava Floriei se căţăra încet de-a lungul uneia dintre feţele piramidei. Dispoziţia clădirilor era de aşa natură, notă Corson, că până şi etajele inferioare ale cetăţii puteau beneficia de o doză apreciabilă de însorire. Ceea ce implica existenţa unei puteri centrale însărcinate să reglementeze circulaţia şi locurile acordate noilor veniţi.

- Am ajuns, zise brusc Floria Van Nelle. Ce ai de gând?

- Aveam impresia că vrei să mă dai pe mâna poliţiei.

Păru interesată.

- Aşa s-ar fi petrecut lucrurile pe vremea dumitale? Copoii au să-ţi dea de urmă şi singuri, dacă vor. Deşi mă îndoiesc că mai ştiu să procedeze la o arestare. Ultima a avut loc acum vreo zece ani.

- Te-am atacat.

Ea începu să râdă.

- Hai să zicem că te-am provocat. A fost şi pentru mine o experienţă pasionantă să trăiesc alături de un om care nu poate prevedea ce vei face, sau ce vei spune, de la un minut la altul.

Veni drept spre el şi-l sărută pe buze, apoi se

depărta înainte de a-i îngădui s-o cuprindă în braţe. Corson rămase cu gura căscată. Apoi îşi spuse că vorbea cu sinceritate. Întâlnirea cu Corson o aţâţase. Nu era obişnuită cu un asemenea tip de bărbat, dar el cunoştea tipul ei de femeie. Crescuse în ochii ei atunci când se folosise de violenţa. Trăsăturile fundamentale ale omenirii nu se schimbă în o mie două sute de ani, chiar dacă unele caracteristici superficiale evoluează.

Putea profita de împrejurare.

Ceva în el se trase îndărăt. Voia să fugă. Un fel de instinct îl îndemna să aşeze o cât mai mare depărtare între acea lume şi el. Instinctul afla un argument solid în părerea pe care şi-o făcea despre viitor. Specia umană făcuse poate în o mie două sute de ani (sau mai mult) progrese suficiente pentru a se descotorosi fără greutate de cele optsprezece mii de exemplare ale Monstrului, dar se cam îndoia. Iar legăturile ce nu vor întârzia să se stabilească între Floria Van Nelle şi el aveau să-i restrângă în mod serios libertatea.

- Mulţumesc pentru toate, spuse el. Dacă voi putea să-ţi fac un serviciu...

- Eşti tare sigur de dumneata, zise ea. Şi unde ai de gând să te duci?

- Pe-o altă lume, sper. Eu... ăăă, călătoresc ades. Am rămas cam prea mult pe planeta asta.

Ea făcu ochii mari.

- Nu te întreb de ce minţi, Corson. Dar mă întreb de ce minţi atât de prost.

- De plăcere, spuse el.

- Nu prea pari să te distrezi.

- Încerc.

Era nerăbdător să-i pună o mulţime de întrebări, dar se stăpâni. Trebuia să, descopere el însuşi noul univers. Nu ţinea sa-şi divulge de pe-acum secretul. Trebuia să se mulţumească cu puţinul pe care-l extrăsese din convorbirea acelei dimineţi.

- Speram altceva, zise ea. În sfârşit, eşti liber.

- Pot totuşi să-ţi fac un serviciu. Părăsesc lumea asta. Fă la fel. În câteva luni viaţa riscă să devină imposibilă aici.

- Cu dumneata? întrebă ironic. Nu eşti în stare să prevezi ce se va întâmpla peste un minut şi faci pe profetul. Am să-ţi dau şi eu un sfat. Schimbă-ţi hainele. Altminteri te faci de râs.

Stânjenit, îşi vârî mâinile în buzunarele uniformei de campanie. Apoi primi aşa-zisa tunică pe care i-o întindea. Pe Marte, poartă-te ca marţienii... Nava mergea de-a lungul unui fel de chei. Corson se simţea ridicol de-a binelea în noile veşminte. Nava se opri.

- Ai un incinerator?

Ea se încruntă.

- Un ce?

Îşi muşcă buzele.

- Un aparat care îngăduie dispariţia deşeurilor.

- O radieră? Bineînţeles.

Îi arătă cum funcţionează radiera. Făcu un ghemotoc din uniformă şi o azvârli în aparat. Veşmintele plutitoare pe care şi le pusese ascundeau destul de bine pistolul, sub subsuoara stângă. Era aproape sigur că fata observase arma, dar că habar n-avea la ce slujeşte. Uniforma pieri sub ochii lui.

Se duse drept către uşă şi o deschise. Când să iasă, vru să spună ceva, dar nu găsi cuvintele. Făcu un gest vag cu mâna. Pentru moment n-avea decât un singur

gând.

Să găsească un loc liniştit pentru a chibzui.

Şi să părăsească Uria cât mai repede.

6

Cheiul era moale sub cizmele, nu, acum sub aşa-zisele lui sandale. Îl năpădi un val de spaimă. Ar fi putut rămâne mai multă vreme cu fata şi să strângă cât mai multe informaţii. Pe cât putea judeca, graba lui venea dintr-un vechi reflex ostăşesc. Să nu rămâi nici cu un minut peste cât trebuie într-un adăpost provizoriu. Să te mişti mereu.

Comportarea lui de acum rămânea dominată de un război vechi de mai bine de o mie de ani, din care ieşise cu o zi în urmă. Dar mai era ceva, şi-era conştient de asta. Floria era tânără, frumoasă şi disponibilă. Corson venea dintr-un război, dintr-o epocă în care aproape toată energia umană era îndreptată către luptă, sau către efortul economic care trebuia s-o sprijine. Descoperea deodată posibilitatea unei lumi în care fericirea individuală părea să fie lege. Contrastul era prea mare. Părăsise nava pentru că se temea că nu va fi în stare de eficacitate atâta vreme cât se va afla lângă Floria

Ajuns la capătul cheiului, se uită cu neîncredere la îngustele podişti lipsite de balustrade, la planurile tare înclinate. Se temea că, tot şovăind, ar putea fi luat la ochi, dar îşi dădu curând seama că nimeni nu-i acordă vreo atenţie. În universul lui un străin ar fi fost neapărat bănuit de spionaj, chiar dacă era absurd să-ţi închipui că un urian s-ar fi putut aventura într-un oraş aflat în mâinile oamenilor. Spionajul avea altă menire decât securitatea. Ocupa spiritele. Era de-ajuns de

cinic ca s-o ştie.

Cei din Dyoto dădeau dovadă de multă îndrăzneală. Săreau de pe un plan pe altul, chiar dacă zeci de metri îi despărţeau de punctul de sosire. Corson crezu pentru o clipă că dispuneau de minusculi anti-G ascunşi în veşminte, dar se încredinţa curând că nu era aşa. La prima lui tentativă, sări de la o înălţime de trei metri, sosi cu genunchii îndoiţi şi fu gata să cadă. Se aşteptase la un şoc mult mai aspru. Căpătând curaj, încercă un plonjon la vreo zece metri şi văzu o aeronavă minusculă venind drept spre el. Aparatul se dădu la o parte pentru a-l evita şi pilotul întoarse către Corson o faţă albă de mânie sau poate de spaimă. Corson îşi spuse ca încălcase probabil o regulă de circulaţie. Se depărta repede, temându-se ca o autoritate oarecare să nu se pună pe urmele lui.

De cele mai multe ori, trecătorii nu păreau să aibă o ţintă anume. Fojgăiau ca nişte insecte, se rostogoleau peste trei nivele, apoi se lăsau aspiraţi de un invizibil curent ascendent care-i lepăda cu şase etaje mai sus, pălăvrăgeau preţ de o clipă cu primul întâlnit, pentru a-şi începe din nou goana nebunească. Câte unul pătrundea din când în când într-una din clădirile masive ce alcătuiau osatura cetăţii.

Singurătatea îl năpădi după vreo trei ore. Îi era foame. Se simţea istovit. Aţâţarea de la început îl părăsise. Crezuse că va descoperi fără greutate un restaurant colectiv pentru soldaţi şi pentru călători, sau un dormitor, sau amândouă, ca pe toate planetele ocupate de Puterile Solare, dar aşteptarea îi fu dezamăgită. Nu cuteza să întrebe un trecător. În cele

din urmă se hotărî să pătrundă într-una din marile clădiri. Dincolo de poartă, un hol vast. Pe imense tejghele, tot felul de obiecte. Mii de oameni circulau printre ele şi se serveau.

A lua ceva însemna un furt? Furtul era aspru pedepsit de către Puterile Solare, şi Corson fusese temeinic condiţionat în acest sens. O societate aflată în stare de război nu putea tolera tendinţe atât de evident antisociale. Când descoperi un raion cu alimente, totul se lămuri. Alege nişte ingrediente ce semănau cu cele pe care Floria le preparase pentru el, le vârî în buzunare aşteptându-se cumva să audă sunând un semnal de alarmă şi bătu în retragere către ieşire, urmând un itinerar complicat, având grijă să nu treacă pe unde apucase la venire.

În clipa când să treacă pe poartă, un glas îl făcu să tresară. Era coborât, bine timbrat, mai curând plăcut.

- N-aţi uitat nimic, domnule?

Corson privi în jur.

- Domnul! stărui glasul fără trup.

- Corson, zise el, Georges Corson.

Pe o lume unde nu spunea nimic, nimănui, era inutil să-şi ascundă identitatea.

- Poate că am uitat vreo formalitate, recunoscu el. Sunt străin. Cine sunteţi?

Lucrul cel mai neobişnuit era că oamenii care treceau pe lângă el nu păreau să audă glasul.

- Contabilul acestei întreprinderi. Doriţi cumva să vorbiţi cu directorul?

Identificase locul de unde glasul părea să pornească. Un punct situat în dreptul umărului său, cam la un metru distanţă.

- Am încălcat vreun regulament? zise Corson.

Presupun că o să mă daţi pe mâna poliţiei.

- Nu există nici un credit deschis pe numele dumneavoastră, domnule Corson. Dacă nu mă înşel, veniţi la noi pentru prima dată. Iată de ce mi-am îngăduit să vă opresc. Sper că nu mi-o luaţi în nume de rău.

- Mă tem că n-am credit. Fireşte, vă pot restitui...

- Dar de ce, domnule Corson? Puteţi achita pe loc. Acceptăm banii tuturor lumilor agreate.

Corson tresări.

- Vreţi să repetaţi ce-aţi spus?

- Acceptăm banii tuturor lumilor agreate. Orice fel de valută.

- N-am... n-am bani, zise Corson, zdrobit.

Cuvântul îi zgâria gura. Banul era pentru el un concept pur istoric, întrucâtva detestabil. Ştia, ca toată lumea, că fusese utilizat pe Pământ, cu mult înainte de război, ca mijloc de schimb, dar nu văzuse bani niciodată. Armata îl înzestrase întotdeauna cu tot ce avea nevoie. Nu încercase practic niciodată dorinţa de a obţine mai mult, sau altceva decât i se repartiza. Ca toţi contemporanii lui, ajunsese să considere banul drept desuet, barbar, de neconceput într-o societate evoluată. Atunci când părăsise nava Florei nici nu-i trecuse prin minte că putea avea nevoie de bani.

- Eu... hmmm...

Îşi limpezi vocea.

- Aş putea poate lucra în schimbul... hmm, a tot ce am luat.

- Nimeni nu lucrează pentru bani, domnule Corson. Cel puţin, nu pe lumea asta.

- Dar dumneavoastră? zise Corson, nevenindu-i să creadă.

- Sunt o maşină, domnule Corson. Îngăduiţi-mi să vă sugerez o soluţie. Până obţineţi un credit, nu ne puteţi indica o persoană care poate garanta pentru dumneavoastră?

- Nu cunosc aici decât o singură persoană, zise Corson, Floria Van Nelle.

- E foarte bine, domnule Corson. Iertaţi dacă v-am stânjenit. Nădăjduim să vă revedem.

Glasul tăcu. Definitiv. Corson ridică din umeri, furios că se simte prost. Ce avea să zică Floria descoperind că se folosise de creditul ei? Nici nu-i păsa. Ceea ce-l izbise era glasul. Era omniprezent, în stare să vorbească în acelaşi timp cu o mie de clienţi, să-i informeze, să-i sfătuiască, să-i pună la punct?

Ochii-invizibili, ascunşi în unduirile aerului, pândeau fără încetare? Ridică încă o dată din umeri. În definitiv, era liber.

7

Căută un loc relativ liniştit şi deschise una dintre cutii. Era, din nou, un reflex ostăşesc. Mâncând, se străduia să chibzuiască. Dar, în ciuda tuturor silinţelor, nu izbutea să-şi închipuie cum va arăta viitorul.

Problema banilor. Fără bani, avea să-i fie greu să părăsească Uria. Călătoriile interstelare erau, fără îndoială, costisitoare. Capcana în timp era dublată de una în spaţiu. În afara cazului când, în decurs de şase luni, descoperea un mijloc de a câştiga bani.

Nu lucrând, de vreme ce nimeni nu lucra pentru bani. Cu cât se gândea mai mult, cu atât problema i se părea mai încurcată. Nu era adaptat la lumea asta.

Nimic din ce ştia să facă nu-i putea interesa pe cei de pe Uria. Mai mult, avea să treacă în ochii lor drept un fel de infirm. Bărbaţii şi femeile care hoinăreau pe bulevardele Dyoto-ului erau în stare să prevadă evenimentele ce urmau să se ivească în viaţa lor. Nu împărtăşea cu ei o asemenea putere. Avea toate motivele să creadă că faptul nu se va întâmpla niciodată. Apariţia acestei puteri punea câteva probleme pe care le cercetă pentru o clipă. Era vorba de-o mutaţie, ivită brusc şi răspândită repede în rândurile speciei umane? Sau era o putere latentă, pe care o anume formă de educaţie o putea revela?

Puterea însemna în orice caz că, în raporturile sale cu oamenii de pe Uria, nu putea beneficia niciodată de efectul surpriză. Cu o singură excepţie.

Cunoştea viitorul îndepărtat al planetei.

În şase luni, o hoardă de Monştri năpustindu-se veseli şi feroci la asaltul Dyoto-ului, fugărindu-şi victimele într-un labirint al spaţiului şi timpului. Poate că puterea le va îngădui oamenilor să dobândească un scurt răgaz. Nimic mai mult. Era un clement de greutate, datorită căruia putea încheia un târg. Putea avertiza autorităţile centrale ale planetei, preconizând o evacuare totală a Uriei, sau putea încerca să perfecţioneze metodele de luptă împotriva Monştrilor, metode studiate de Puterile Solare. O armă cu două tăişuri. Urienii puteau hotărî, pur şi simplu, să-l spânzure.

Zvârli peste bord cutiile goale şi se uită cum cădeau. Nimic nu le frâna căderea. Câmpul antigravitaţional nu acţiona deci decât asupra fiinţei umane. Poate că omul

dădea în mod inconştient, cu sistemul lui nervos, ordinele potrivite. Corson era incapabil să imagineze mecanismul îngăduind un asemenea rezultat.

Se ridică şi reîncepu să rătăcească. Proiect: să descopere gara interstelară, locul de unde plecau transporturile galactice, unde se opreau transpaţiile şi să se îmbarce, folosindu-se eventual de forţă. Dacă era arestat, îi rămânea în orice caz soluţia de a vorbi.

Începea să înţeleagă planul oraşului, deşi i se părea ciudat de incoerent. Bazele militare din epoca lui erau construite întotdeauna după acelaşi model, cu unele drumuri rezervate vehiculelor şi altele pentru pietoni. Aici nu. Putinţa de a prevedea evenimentele cu câteva clipe mai devreme trebuia să influenţeze legea circulaţiei. Îşi aminti accidentul din care scăpase cu câteva ceasuri mai înainte. Conductorul nu prevăzuse ivirea lui Corson, care-i tăiase drumul. Pentru a prevedea, urienii trebuiau deci să facă un efort, să-şi dirijeze un fel de privire interioară. Sau puterea era cumva repartizată în mod inegal?

Încercă să se concentreze pentru a-şi închipui ce avea să se întâmple. Un trecător. Poate merge drept înainte, o poate lua la dreapta, urca sau coborî. Corson hotărî că se va abate din drum. Bărbatul îşi urmă drumul. Corson reîncepu experienţa. Eşua din nou.

Din nou. Din nou.

Poate că eşua prea des! Poate că un blocaj al sistemului nervos îl împiedica să prevadă corect şi-l silea să prezică mereu pe dos? Poate?

Amintiri ale unor vechi experienţe îi reveniră leneş în minte, intuiţii sigure, prea sigure, brutale, verificate apoi. Ca nişte fulgere care-i străbătuseră câmpul conştiinţei, în momentul crucial al unei lupte. Sau în tăcerea epuizării. Nimic elaborat, chibzuit. Incidente uitate de îndată, cărora li se spunea coincidenţe.

Avusese întotdeauna faima că e norocos. Faptul că mai era în viaţă părea să confirme ceea ce camarazii - morţi, toţi morţi - ziceau despre el, râzând. Norocul să fi devenit oare pe Uria un factor măsurabil?

Un flotor uşor se opri în dreptul lui şi Corson se depărta, fără să vrea. Cu genunchii îndoiţi, duse mâna la subsuoară. Nu-şi scoase arma. Aparatul n-avea decât o pasageră. Cu mâinile goale. Brună. Tânără. Frumoasă. Şi zâmbea. Se oprise să-i vorbească. N-o cunoştea.

Corson se îndreptă şi-şi şterse sudoarea ce-i brobonea pe frunte. Tânăra îi făcu semn să urce.

- Georges Corson, nu-i aşa? Hai, vino.

Ca să poată urca, marginea flotorului se lăsase ca o stofă, ca plasticul sub efectul unei raze termice.

- Cine eşti? Cum m-ai găsit?

- Antonella, zise ea. Aşa mă cheamă. Şi Floria Van Nelle mi-a vorbit de dumneata. Am avut chef să te văd.

El şovăi.

- Ştiu că ai să urci, Georges. Să nu pierdem vremea.

Fu gata să-i întoarcă spatele. Oare puterea putea greşi? Dar avea dreptate. Dorea să urce. Se săturase să tot fie singur, simţea nevoia să pună cuiva nişte întrebări. Avea tot timpul, mai târziu, să facă experienţe. Se caţără în aparat.

- Bun venit pe Uria, domnule Corson, zise cam ceremonios Antonella. Sunt însărcinată să te întâmpin.

- Misiune oficială?

- Dacă vrei. Dar îmi face o deosebită plăcere. Flotorul luase viteză, evolua fără ca tânăra să pară a-i acorda vreo atenţie. Ea zâmbi. Dinţi strălucitori.

- Unde mergem?

- Ţi-aş propune o plimbare pe malul mării.

- Nu mă duci undeva anume?

- Nicăieri unde n-ai vrea să mergi.

- Fie, zise Corson, lăsându-se pe perne.

Şi, cum ieşeau din Dyoto:

- Nu te temi. Floria ţi-a spus totul despre mine.

- Ne-a spus c-ai cam brutalizat-o. Încă nu ştie dacă să-ţi poarte pică sau nu. Cred că-ţi reproşează, mai ales, că ai părăsit-o. E tare jignitor.

Zâmbi din nou şi el se destinse. Fără să poată spune de ce, avea încredere în ea. Dacă era într-adevăr însărcinată să întâmpine străinii, fusese desigur aleasă cu grijă.

Întoarse capul şi văzu pentru a doua oară ciuperca enormă şi piramidală a Dyoto-ului, care părea aşezată pe două coloane scăpărătoare de fluvii verticale. Cu puternice pulsaţii lente, ce trădau un mare ocean, marea muşca dintr-o plajă nesfârşită. Cerul era aproape pustiu. Ca norul cu margini nedesluşite ce suie dintr-o cascadă, o irizare uşoară împrejmuia vârful oraşului.

- Ce vrei să ştii despre mine? întrebă el pe neaşteptate.

- Nimic din trecut, domnule Corson. Ne interesează viitorul dumitale.

- De ce?

- Habar n-ai?

Închise ochii pentru o clipă.

- Nu, zise el. Nu-mi cunosc deloc viitorul.

- O ţigară?

Acceptă tabachera ovală pe care i-o întindea şi apucă o ţigară. O duse la buze şi trase aer, aşteptându-se s-o vadă aprinzându-se de la sine. Dar nu se întâmplă aşa. Antonella îi întinse o brichetă şi, în clipa când flacăra ţâşni, îl orbi un fulger scurt.

- Ce ai de gând? întrebă ea cu glas unduitor.

Corson îşi trecu mâna peste ochi şi-şi umplu plămânii cu fum.

Era tutun adevărat, fără nici o legătură cu algele pe care le fuma pe vremuri, într-o lume în război.

- Să părăsesc lumea asta, răspunse el nestăpânit.

Îşi muşcă buzele, dar un punct luminos îi plutea pe dinaintea ochilor, de parcă răsfrângerea strălucitoare pe care suprafaţa metalică a brichetei i-o trimisese pe retină ar fi gravat acolo, în adâncime, un motiv minuscul şi indefinibil. Înţelese brusc şi strivi ţigara de tabloul de bord. Închise ochii şi-şi apăsă atât de tare degetele pe pleoape încât văzu ciorchini de rachete ţâşnind şi sori explodând. Mâna dreaptă i se furişă, sub tunică, în direcţia armei. Fulgerul ţâşnit din brichetă nu fusese o simplă răsfrângere. Combinat cu drogul cuprins în ţigară, efectul lui hipnotic era calculat pentru a-l face să vorbească. Dar antrenamentul la care fusese supus îl obişnuise să reziste la asemenea agresiuni.

- Eşti foarte tare, domnule Corson, zise Antonella cu o voce egală. Dar mă îndoiesc că eşti destul de tare ca să părăseşti lumea asta.

- De ce n-ai prevăzut că mica dumitale manevră

avea să eşueze?

Glas asprit de mânie.

- Cine ţi-a spus că a eşuat, Georges?

Zâmbea la fel de amabil ca atunci când îl rugase să urce în aparat.

- Ţi-am spus numai că am de gând să părăsesc lumea asta. E tot ce doreşti să ştii?

- Poate. Acum suntem siguri că vrei, într-adevăr, să pleci.

- Şi aveţi de gând să mă împiedicaţi?

- Nu ştiu cum am izbuti. Eşti înarmat şi primejdios. Vrem doar să te sfătuim să nu faci una ca asta.

- În interesul meu, bineînţeles.

- Bineînţeles, zise ea.

Flotorul pierdea din altitudine şi din viteză. Aparatul se opri deasupra unui mic golf, coborî, se aşeză binişor pe nisip. Marginile i se lăsară, ca o ceară care se topeşte. Antonella sări pe nisip şi se întinse, schiţând un pas de dans.

- Romantic, nu? zise ea.

Ridică o cochilie poliedrică, în care un arici de mare îşi găsise cândva adăpost. Un arici din altă lume, îşi spuse Corson. Fata o cântări în palmă, apoi zvârli cochilia în valurile care-i lingeau picioarele desculţe.

- Nu-ţi place lumea asta?

Corson ridică din umeri.

- Cam decadentă pentru gustul meu. Prea misterioasă, sub aparenţe paşnice.

- Îmi închipui că preferi războiul, acţiunea brutală şi violentă. Poate că mai găseşti o urmă de aşa ceva şi aici, Georges.

- Şi dragostea, zise el sarcastic.

- De ce nu?

Îşi plecase genele şi, cu buzele întredeschise, părea că aşteaptă. Corson strânse din pumni. Nu-şi amintea să fi văzut vreodată o femeie atât de seducătoare, chiar în timpul vizitelor lui prin centrele de repaus. Înlătură orice referinţă la trecut, se apropie de ea şi o cuprinse în braţe.

8

- Nu te-aş fi crezut în stare de atâta duioşie, Georges, zise ea cu glasul sugrumat.

- E obiceiul, pe lumea voastră, să-i primiţi aşa pe străini? Glasul lui exprima o surdă iritare.

- Nu, zise ea. (Văzu lacrimi adunându-se la marginea pleoapelor ei.) Nu, obiceiurile noastre sunt, fără îndoială, foarte libere... În raport cu moravurile lumii tale, dar...

- Dragostea de la prima vedere?

- Trebuie să înţelegi, Georges. Trebuie să înţelegi. Nu m-am putut împotrivi. De atâta vreme.

El începu să râdă.

- De la ultima noastră întâlnire, desigur?

Ea făcu un efort şi faţa-i regăsi ceva din seninătatea de la început.

- Într-un fel da, Corson, zise. Ai să înţelegi mai târziu...

- Când am să cresc mare.

Se ridică şi-i întinse mâna.

- Am acum încă un motiv de a părăsi planeta asta.

Ea clătină din cap.

- N-ai să poţi.

- De ce?

- La ieşirea dintr-un transpaţiu, pe oricare lume, ai să fii arestat şi supus unui tratament. Oh, nu te vor ucide, dar n-ai să mai fii niciodată tu însuţi. Ai să-ţi pierzi amintirile. Şi cele mai multe dorinţe. Ar fi ca şi cum ai muri.

- Mai râu, zise el. Şi toţi călătorii intersiderali sunt supuşi unui asemenea tratament?

- Doar criminalii de război.

Se clătină. Universul înconjurător se înceţoşase până la a deveni ininteligibil. Până la un punct, putea pricepe comportarea femeii, deşi vorbele-i erau nelămurite. Atitudinea ei nu era mai absurdă decât oraşele plutind în văzduh, fluviile verticale sau societatea de ţicniţi plimbându-se în atmosferă la bordul unor iahturi aeriene. Dar cuvintele Antonellei erau de neînţeles şi, totodată, grele de ameninţare.

Criminal de război. Pentru că luase parte la un război, încheiat acum mai bine de-un mileniu.

- Nu pricep, zise el, în cele din urmă.

- Fă un efort. E totuşi limpede. Oficiul de Securitate n-are drept de jurisdicţie asupra planetelor. Nu intervine decât atunci când un criminal trece de pe o lume pe alta. Dacă iei un transpaţiu, fie şi pentru a ajunge pe o Lună a lumii noastre, te înhaţă. N-ai nici o şansă de scăpare, nici de unul la un milion.

- Dar de ce vor să-mi vină de hac?

Trăsăturile Antonellei se înăspriră.

- Ţi-am mai spus. Crezi că mă amuză s-o repet? Crezi că-mi place să-l fac criminal de război pe bărbatul pe care-l iubesc?

O apucă de încheieturi şi le strânse cu toată puterea de care era în stare.

- Antonella. Te rog. Spune-mi despre care război e

vorba. Ea se zbătu.

- Brută! Dă-mi drumul. Cum vrei să-ţi răspund? Trebuie să ştii mai bine decât mine. În trecut au avut loc mii de războaie. Poţi veni din oricare dintre ele.

Îi dădu drumul. O ceaţă-i juca pe dinaintea ochilor. Îşi trecu palma peste frunte.

- Antonella, ajută-mă. Ai auzit vreodată de războiul dintre Puterile Solare şi Principii Uriei?

Ea se concentra.

- E cu siguranţă foarte vechi. Ultimul război care ne-a atins planeta s-a desfăşurat acum mai bine de o mie de ani.

- Între oameni şi băştinaşi?

Ea clătină din cap.

- Cu siguranţă că nu. Oamenii împart planeta cu băştinaşii de mai bine de şase mii de ani.

- Atunci, zise el liniştit, sunt ultimul supravieţuitor al unui război purtat acum mai bine de şase mii de ani. Presupun că am dreptul la prescripţie.

Ea îşi înălţă capul şi ochii mari, căprui, îl priviră plini de mirare.

- Nu există prescripţie, zise apoi cu glas monocord. Ar fi prea uşor. La capătul unui război pierdut, ar fi de-ajuns să sari destul de departe în viitor pentru a scăpa de pedeapsă, pentru a reîncepe, poate. Mă tem. că subapreciezi Oficiul.

- Vrei să spui... Începu el.

Începea să întrevadă adevărul. De secole, de milenii, poate, omul învăţase să se deplaseze în timp. Şi, mai degrabă decât să se expună loviturilor duşmanilor, generalii învinşi, tiranii răsturnaţi căutaseră sistematic

azil în timp, în trecut sau în viitor. Iar secolele paşnice erau nevoite să se apere împotriva acestor năvălitori, altminteri războaiele s-ar fi perpetuat la nesfârşit, încrucişându-se în încâlcite reţele de alianţe, retezate ici şi colo de soarta nehotărâtă a unor bătălii mereu reîncepute. Oficiul de Securitate supraveghea timpul. Nu ţinea seama de conflictele ce puteau izbucni la suprafaţa planetelor, dar, controlând căile de comunicaţie, interzicea extinderea unui conflict la scara galaxiei şi a istoriei. Era o misiune ameţitoare. Numai pentru a o putea concepe trebuia să-ţi închipui resursele inepuizabile ale unui viitor nesfârşit.

Iar, ivindu-se pe neaşteptat din trecut, războinic rătăcit printre veacuri, Georges Corson fusese asimilat în mod automat cu un criminal de război. Câteva imagini ale conflictului dintre Puterile Solare şi Principii Uriei îi trecură în goană pe dinaintea ochilor. Fusese, de amândouă părţile, un război necruţător, pe viaţă şi pe moarte. Altădată nu s-ar fi oprit nici pentru o, secundă la gândul că un om putea încerca un simţământ de milă faţă de un urian. Dar trecuseră şase mii de ani, sau mai mult. Îi era ruşine pentru el, pentru vechii lui tovarăşi, pentru ambele specii, că simţise un fel de bucurie triumfătoare ştiind că Monstrul ajunsese la destinaţie.

- Nu sunt chiar un criminal de război, zise el. Am luat, fireşte, parte la un vechi război, dar nimeni nu mi-a cerut vreodată părerea. M-am născut pe o lume în stare de război, şi când am împlinit vârsta, am fost supus la un antrenament şi a trebuit să iau parte la lupte. N-am încercat să fug de răspunderi, aruncându-

mă în timp. Am fost zvârlit în viitor în urma unui... unui accident, a unei experienţe. Sunt de acord să mă supun la toate examenele posibile, numai să nu-mi atace personalitatea. Cred că voi izbuti să conving orice judecător imparţial. Două lacrimi străluciră în colţul ochilor Antonellei.

- Aş vrea atât să te pot crede! Nu ştii cât am suferit când mi s-a spus cine eşti. Te iubeam încă de data trecută. Şi am crezut că nu voi avea puterea de a-mi duce la bun sfârşit misiunea.

O cuprinse pe după umeri şi o sărută.

De un lucru era sigur acum. Avea s-o revadă în viitor, avea s-o regăsească într-un viitor în care nu-l va fi întâlnit încă. Într-un fel pe care nu-l putea înţelege pe deplin, destinele lor se încrucişaseră. O vedea pentru întâia dată, dar ea îl cunoştea. Şi o scenă exact inversă urma să se desfăşoare cândva. Părea cam complicat, dar totul avea astfel avantajul de a căpăta un sens.

- Există un guvern pe planeta asta? întrebă el. Am să-i fac o destăinuire.

9

Ea şovăi o clipă înainte de a-i răspunde. Îşi spuse că era atât de răscolită încât nu fusese în stare să-i prevadă întrebarea.

- O autoritate centrală? Nu, de aproape o mie de ani nu mai există pe Uria nimic de felul ăsta. Nici pe oricare dintre lumile înaintate. Guvernele ţin de antichitatea speciei umane. Avem maşini care asigură anumite funcţiuni, de pildă distribuţia. Şi poliţia, dar maşinile nu intervin aproape niciodată.

- Şi Oficiul de Securitate?

- Controlează numai căile de comunicaţie şi, mi se pare, colonizarea lumilor noi.

- Şi cine asigură legătura dintre Uria şi Oficiu?

- Un consiliu. Trei oameni şi un urian.

- Lucrezi pentru ei?

Păru şocată.

- Nu lucrez pentru nimeni. Mi-au cerut să te văd, Georges, şi să te previn de ceea ce te aşteaptă dacă părăseşti planeta.

- De ce ai făcut-o? zise Corson tăios.

- Pentru ca, dacă încerci să părăseşti planeta, îţi pierzi personalitatea, ţi se schimbă destinul şi n-ai să mă mai întâlneşti niciodată.

Buzele-i tremurau.

- E o raţiune personală, zise Corson. Dar de ce se interesează de mine consiliul?

- Nu mi-au spus. Li se pare, cred, că Uria va avea nevoie de tine. Se tem de o primejdie care se va abate asupra planetei şi cred că tu singur o poţi înlătura: De ce? Nu ştiu.

- Cam bănuiesc despre ce e vorba, zise Corson. Poţi să mă duci la ei?

Antonella păru îngrozită de întrebare.

- Ar putea fi complicat, zise ea. Se află cu trei sute de ani în viitor şi n-am nici un mijloc de a călători în timp.

10

Corson întrerupse cu greu tăcerea.

- Vrei să spui că vii din viitorul de peste trei sute de

ani? Ea încuviinţă.

- Şi ce misiune înţelege să-mi încredinţeze consiliul? Antonella clătină din cap. Pletele i se răsfirară pe umeri.

- Nici una. Doreşte doar să rămâi pe lumea asta.

- Simpla mea prezenţă va îndepărta furtuna?

- Cam aşa.

- Foarte încurajator. Şi acum, în clipa când stăm de vorbă, nimeni nu exercită nici cea mai mică răspundere pe lumea asta?

- Nu, zise ea. Consiliul actual supraveghează ceva mai bine de şapte secole. Nu-i din cale-afară de mult. Pe alte planete unele consilii au avut răspunderea a peste un mileniu.

- Treaba are cel puţin meritul de a asigura continuitatea puterii, zise Corson. Şi cum ai de gând să te întorci în epoca ta?

- Nu ştiu, zise ea. În principiu, tu trebuie să găseşti soluţia. Corson fluieră.

- Mi se acordă tot mai mult credit. În sfârşit, avem barem în comun faptul că ne-am pierdut amândoi în timp.

Îl apucă de mână.

- Nu m-am pierdut, zise ea. Să ne întoarcem. Ziua e pe sfârşite.

Gânditori, cu capetele plecate, se îndreptară către nacelă.

- Un lucru, măcar, e sigur, zise Corson. Dacă-i adevărat ce spui, înseamnă că, pe o cale pe care încă n-o cunosc, voi ajunge la data din viitorul de unde soseşti, şi acolo te voi întâlni, chiar înainte de a fi venit să mă previi. Ai să mă vezi pentru întâia dată, iar eu pentru a doua. Am să-ţi spun lucruri din care n-ai să

înţelegi nimic. Şi am să descopăr, poate, la capătul călătoriei, tâlcul adânc al acestei harababuri de nepătruns.

Se lăsă pe spate, plecă fruntea şi adormi pe perne fără a fi dorit să adoarmă, în vreme ce zburau către cetatea aeriană, linsă, în gloria-i piramidală, de limbile violete ale soarelui ce apunea.

11

Fu trezit de strigăte, scârţâieli, hârşâit de cizme pe-o suprafaţă, aspră, ordine zvârlite cu arţag şi veninos clinchet de arme. Era beznă. Nacela oscila. Se întoarse către Antonella, căreia nu-i putea desluşi nici trăsăturile prin valul de cerneală în care erau cufundaţi. Propriul lui glas i se păru înăbuşit.

- Un accident?

- Suntem atacaţi. N-am prevăzut decât norul ăsta negru şi n-am ştiut să-l interpretez.

- Şi ce se va întâmpla acum?

- Nu pot să prevăd nimic. Beznă, beznă adâncă...

Glasu-i suna deznădăjduit.

Întinse mâna spre ea şi-i cuprinse umărul, strângându-l ca s-o liniştească. Dar, în întunericul deplin, contactul, oricât de intim, nu anula depărtarea. Şopti:

- Sunt înarmat.

Şi, dintr-o singură mişcare, îşi scoase arma din teacă şi măsură spaţiul, apăsând pe trăgaci. În locul puternicei raze de argint pe care o cunoştea, un timid fascicul violet ţâşni din ţeava. Părea că se dizolvă, la două lăţimi de palmă. Norul era altceva decât o simplă

ceaţă. Trebuia să fie un câmp, o plasă energetică desfăşurată în spaţiu, întemniţând lumina şi chiar şi cele mai pătrunzătoare vibraţii. Corson simţea până în străfundul trupului o mâncărime neplăcută, de parcă celulele din care era alcătuit ar fi ameninţat să se despartă unele de altele.

Un glas, atât de grav şi de puternic încât îi ciocănea plexul, ţâşni dintr-o peşteră uluitor de depărtată.

- Nu trage, Corson. Suntem prieteni.

- Spuneţi-vă numele, strigă el, dar vocea-i răsună firav, ca şi cum ar fi auzit-o printr-un difuzor minuscul.

- Colonel Veran, răspunse glasul Nu mă cunoşti, dar n-are a face. Feriţi-vă, ridicăm ecranul.

Corson puse arma la loc şi strânse în întuneric degetele Antonellei.

- Fă ce spune. Numele lui îţi aminteşte ceva?

Ea şopti:

- Nu cunosc pe nimeni cu numele de colonel.

- Colonel e un grad. Numele lui e Veran. Nici eu nu-l cunosc. Nu...

Un fulger. Corson nu zări la început, printre degete, decât o întindere albă, care se prefăcu îndată într-o mulţime de ace de sânge străpungându-i pleoapele închise. Apoi putu ţine ochii deschişi şi văzu că nacela plutea peste solul unei poieni. Se luminase de zi. Bărbaţi în uniforme cenuşii, purtând arme necunoscute, îi înconjurau. În spatele şirului de soldaţi putea zări două maşini, sau două movile, cărora ochii lui răniţi nu le puteau desluşi amănuntele. Alte două se aflau de o parte şi de alta, şi văzu încă două atunci când întoarse capul. Alţi soldaţi le păzeau.

Tancuri.

Unul dintre obiecte se mişcă apoi şi Corson se

stăpâni să nu urle.

Movilele erau nişte Monştri.

Nişte Monştri întru totul identici cu cel pe care "Arhimede" avea misiunea să-l depună pe Uria. Făpturi atât de înspăimântătoare încât, pe vremea lui Corson, într-o epocă în care războiul sărăcise limbajul, specia umană nu le găsise alt nume decât cel de Monstru.

Corson trase cu coada ochiului spre Antonella. Cu buzele strânse, se ţinea destul de bine. Un bărbat în uniformă verde ieşi din ceata soldaţilor cenuşii şi se îndreptă spre ei. La trei metri de nacelă încremeni şi rosti tăios:

- Colonel Veran. Scăpat ca prin minune, cu rămăşiţele regimentului 623 cavalerie, din dezastrul de la Aergistal. Mulţumită dumitale, Corson. Ideea de a dispune o baliză ne-a salvat viaţa. Şi-ai izbutit, în plus, să pui mâna şi pe-o ostatecă. Bine. O vom interoga mai târziu.

- Niciodată n-am... Începu Corson.

Dar se întrerupse. Dacă personajul neliniştitor hotărâse că-i datora ceva, era mai bine să-l lase să creadă ce voia. Corson sări din nacelă. Abia atunci observă uniformele mânjite, sfâşiate, urmele loviturilor violente pe măştile înnegrite, ce acopereau chipurile. Ciudat, nici unul dintre cei de faţă nu părea rănit, fie şi uşor. Ivită din experienţa trecutului, explicaţia se înfăţişă automat în mintea lui Corson. Numele de Aergistal nu-i spunea nimic. Uniformele îi erau necunoscute. Gradul de colonel fusese întrebuinţat

timp de cel puţin cincisprezece mii de ani. Colonelul Veran se putea ivi din orice bătălie purtată între epoca lui Corson şi prezent. Faptul că oamenii lui utilizau Monştri dresaţi îl făcea să creadă că veneau dintr-o epocă destul de târzie faţă de epoca lui. De cât timp fusese nevoie pentru a se intra în contact cu Monştrii, pentru a-i dresa, pornind de la încercările Puterilor Solare? Zece ani? Un secol? O mie de ani?

- Ce grad ai avut? întrebă colonelul Veran.

Corson luă instinctiv poziţie. Dar avea conştiinţa vie a caracterului grotesc al ţinutei în care se afla. Şi al situaţiei. Veran şi cu el nu erau decât nişte fantome. Antonella încă nu se născuse.

- Locotenent, zise cu glas înăbuşit.

- În numele Altitudinii Sale Serenissime Ptarul din Murphia, te numesc căpitan, zise solemn Veran.

Glasul îi deveni relativ cordial atunci când adăugă:

- Bineînţeles, la câştigarea războiului ai să fii numit mareşal. Nu-ţi pot acorda deocamdată un grad mai înalt decât cel de căpitan, de vreme ce ai servit într-o armată străină. Presupun că eşti fericit să regăseşti o adevărată armată, cu oameni puternici. Cele câteva ceasuri pe care le-ai petrecut singur pe lumea asta nu trebuie să fi fost prea vesele.

Se apropie de Corson şi-i şuieră cu glasul mai scăzut:

- Crezi că aş putea găsi recruţi pe planeta asta? Am nevoie cam de un milion de oameni. Şi mi-ar trebui două sute de mii de hipproni. Mai putem salva Aergistalul.

- Nu mă îndoiesc, zise Corson. Dar ce-i un hippron?

- Animalul nostru de călărie, căpitane Corson. Veran arătă cu un gest larg spre cei opt Monştri.

- Am proiecte mari, căpitane, şi nu mă îndoiesc că vei dori să te asociezi la ele. La drept vorbind, după ce voi recâştiga Aergistalul, mă gândesc să năvălesc asupra Naphurului, să pun mâna pe armurării şi să răstorn jalnica lepădătură care-i Ptarul din Murphia.

- La drept vorbind, spuse Corson, mă îndoiesc că veţi găsi mulţi recruţi pe lumea asta. Cât despre hipproni, am lăsat unul undeva, într-o pădure. Dar e cu totul sălbatic.

- Minunat, zise Veran.

Îşi scoase casca. Părul începea să crească pe ţeasta lui rasă şi o făcea să semene cu o pernă cu ace. Ochii cenuşii, afundaţi în orbite, aminteau de nişte pietre dense. Chipu-i avea patina bronzului vechi, cu dâre de culoare mai deschisă acolo unde cicatricile îşi lăsaseră urma. Mâinile-i erau înmănuşate într-un metal suplu şi strălucitor.

- Fii bun şi dă-mi arma, căpitane Corson, spuse el.

Corson şovăi preţ de-a secundă. Apoi întinse patul armei către Veran, care-l apucă repede.

Colonelul cercetă arma şi o cântări în palmă. Zâmbi.

- O jucărie.

Păru să chibzuiască. Apoi zvârli arma spre Corson, care, surprins, fu cât pe-aci s-o lase să scape.

- Ţinând seama de gradul dumitale şi de serviciul deosebit pe care ni l-ai făcut, cred că ţi-o pot lăsa. E de la sine înţeles că nu va sluji decât împotriva duşmanilor. Dar cum mă tem că s-ar putea dovedi neîndestulătoare pentru a te ocroti, căpitane, am să-ţi dau doi dintre oamenii mei.

Făcu un semn. Doi soldaţi înaintară şi înţepeniră în poziţie de drepţi.

- Sunteţi de-aci înainte la dispoziţie căpitanului

Corson. Dacă părăseşte tabăra, vegheaţi să nu cadă cumva în vreo ambuscadă. Ostateca...

- Rămâne în paza mea, domnule colonel, zise Corson. Ochii aspri ai lui Veran îl pironiră timp de o clipă.

- Pentru moment e, fără îndoială, preferabil. Ai grijă să nu umble prin tabără. Nu-mi place să abuzez de disciplină. Te poţi retrage.

Cei doi soldaţi care-l flancau se răsuciră pe călcâie. Simţindu-se neputincios, Corson îi imită, răstindu-se de formă la Antonella. Se puseră în mişcare.

- Căpitane!

Glasul aspru al lui Veran îi opri brusc. Glasul deveni ironic:

- N-aş fi crezut să dau de atâta sensibilitate la un ostaş călit ca dumneata, Corson. Te văd mâine.

Plecară din nou. Soldaţii mărşăluiau ca nişte automate, în pas cadenţat. Oboseală şi disciplină. Fără să vrea, Corson luă acelaşi pas. N-avea nici o iluzie cu privire la statutul lui, în ciuda armei şi a escortei, sau mai degrabă din pricina ei. Era prizonier.

Soldaţii-i duseră către mai multe corturi cenuşii, pe care oamenii le ridicau cu gesturi îndemânatice şi precise. Mai întâi dăduseră foc poienii. Pământul uscat era acoperit de un subţire strat de cenuşă. Pe unde treceau trupele Ptarului din Murphia ierbii-i venea cu siguranţă greu să mai crească.

Un soldat ridică foaia unuia dintre corturile instalate şi le făcu semn să intre. Înăuntru se afla un mobilier rudimentar. Scaune gonflabile înconjurau o foaie de metal desfăşurată, care plutea şi ţinea loc de masă. Două cuşete înguste completau inventarul. Dar simplitatea cadrului îl îmbărbăta pe Corson. Se simţea mai la largul lui acolo decât în decorul fastuos al clădirilor baroce din Dyoto. Pentru o clipă îşi lăsă gândul să zboare. Cum aveau să reacţioneze la invazie cei de pe Uria? Trupele lui Veran n-aveau să întâmpine fără doar şi poate nici un fel de rezistenţă serioasă. Fireşte, într-un fel sau altul, ştirea avea să ajungă la consiliul din viitor, dar acesta nu va putea arunca în luptă o oştire. Poate că era de pe-acum anihilat. Întrebare: cum poate supravieţui un guvern în viitor, atunci când trecutul care i-a dat naştere e virtualmente nimicit? Poate că urienii nu şi-au pus niciodată întrebarea, dar urmau să-i afle soluţia chiar înainte de a fi înştiinţaţi de existenţa ei. Într-un fel ameninţarea imediată punea în umbră ameninţarea Monştrilor, pe care civilizaţia lui Veran părea să-i fi domesticit şi cărora le zicea hipproni.

Şi coincidenţa era prea extraordinară. Veran se ivea din neant, pretinzând că-l cunoaşte, şi afirma că are nevoie de două sute de mii de hipproni. În mai puţin de şase luni, dacă izbutea să captureze descendenţii Monstrului, la depunerea căruia pe Uria Corson însuşi contribuise, avea să dispună de optsprezece mii de hipproni. În mai puţin de un an va avea mai mulţi decât cerea. Puşi în împrejurări prielnice, Monştrii se reproduceau repede. Şi ajungeau degrabă la dezvoltarea maximă.

Nu exista nici o şansă la un miliard pentru ca Veran

să fi sosit întâmplător tocmai atunci. Dar de ce avea nevoie de un hippron sălbatic?

Pentru că...

Hippronii domestici ai lui Veran nu se puteau înmulţi. Pe Pământ, timp de mii de ani, o parte a tracţiunii animale fusese asigurată de boi. Docilitatea lor era urmarea neînsemnatei operaţii la care fuseseră supuşi. Animalul întreg, numit taur, era o adevărată fiară sălbatică. După toate probabilităţile, hippronii lui Veran cunoscuseră un tratament asemănător. Era deci nevoie de un Monstru sălbatic. Intact.

Corson îşi îndreptă atenţia asupra Antonellei. Se aşezase pe unul dintre fotoliile gonflabile. Îşi pusese mâinile pe masă şi le supraveghea, dar ele tremurau uşor. Îşi ridică privirile, uitându-se la Corson, aşteptând să-i vorbească. Faţa-i era trasă, dar nu dădea semne de panică. În linii mari, se comporta mai bine decât s-ar fi aşteptat Corson. Se aşeză în faţa ei.

- Avem toate motivele să credem că suntem ascultaţi, începu el fără ocoluri. Cu toate astea, vreau să-ţi spun ceva. Colonelul Veran mi se pare un om raţional. Pe planeta asta trebuie să se facă din nou ordine. Sunt sigur că nu ţi se va întâmpla nimic atâta vreme cât îi respecţi autoritatea şi mi-o respecţi. Cu atât mai mult cu cât prezenţa ta îi poate uşura planurile.

Speră că înţelesese că nu o trăda şi că avea să facă tot ce-i sta în puteri pentru a o scoate cu bine din încurcătură, dar nu-i putea spune deocamdată mai mult. Veran avea alte griji decât să-i spioneze, dar nu era omul care să-şi asume riscuri. De bună seamă, unul din adjutanţii lui îi asculta şi-i înregistra. Dacă s-ar fi aflat în locul lui Veran. Corson ar fi procedat la fel.

Un soldat ridică foaia de cort ce slujea drept uşă şi le zvârli o privire neîncrezătoare. Un al doilea soldat intră şi, fără a rosti un cuvânt, aşeză pe masă două tăvi. Corson recunoscu aproape imediat raţiile militare, care nu-şi schimbaseră deloc înfăţişarea. După câteva încercări, îi arătă Antonellei cum să încălzească cutiile, rupându-le sigiliul şi cum să le deschidă apoi, fără să-şi ardă degetele. Mâncă cu poftă, slujindu-se de tacâmurile incorporate. Spre marea lui mirare, Antonella îl imită fără să şovăie. Începu să simtă respect faţă de civilii de pe Uria.

Apoi îşi spuse că puterea lor îi ajută desigur să-şi păstreze sângele rece. Erau înştiinţaţi de îndată ce-i ameninţa vreo primejdie. Poate că aveau să dea soldaţilor lui Veran mai multă bătaie de cap decât îşi închipuia.

Sfârşind cu mâncarea, Corson se ridică. Se îndreptă spre ieşirea cortului şi, înainte de a trece pragul, se întoarse către Antonella.

- Am să dau o raită prin tabără, să văd dacă părerile colonelului Veran în privinţa apărării se potrivesc cu cele pe care le-am învăţat. Experienţa mea îi va fi, poate, de folos. Nu ieşi sub nici un pretext. Nu te arăta. Nu te culca înainte de întoarcerea mea. Comodităţile... hm... necesare se găsesc sub cuşete. N-am să lipsesc mai mult de un ceas.

Îl privi fără a scoate o vorbă. Încercă să-i descifreze expresia şi să se asigure că nu se înşela în privinţa intenţiilor lui. Dar renunţă. Dacă juca un rol, merita un premiu pentru interpretare.

Aşa cum se aştepta, cei doi soldaţi încadrau ieşirea. Făcu un pas şi, fără a declanşa nici o reacţie, lăsă foaia de cort să cadă în urma lui.

- Am de gând să mă plimb între hotarele taberei, zise el băţos.

Unul dintre soldaţi bătu imediat din călcâie şi se aşeză lângă el. În tabăra lui Veran disciplina era o realitate.

Faptu-l linişti în privinţa soartei imediate a Antonellei. Tabăra se afla pe picior de război şi Veran n-ar fi îngăduit nici cea mai uşoară slăbire a disciplinei. Acţionase cu bun-simţ atunci când îi interzisese Antonellei să circule prin tabără şi o lăsase în seama lui Corson. Avea alte griji decât să construiască o închisoare pentru o singură prizonieră. Pe de altă parte, vederea unei femei risca să provoace oarecare nehotărâre în rândurile oamenilor lui. Dacă nu şi-ar fi zis că-i poate fi de folos, Veran ar fi poruncit ca Antonella să fie ucisă de la bun început. Mai târziu, când tabăra avea să fie fortificată şi oamenii trimişi la odihnă, problema urma să se pună altminteri.

Corson alungă gândul neplăcut şi privi în jur. Solul poienei, calcinat în întregime, alcătuia un cerc înnegrit cu un diametru de mai multe sute de metri. La marginea lui, nişte soldaţi înfigeau ţăruşi şi-i legau între ei cu un fir strălucitor. Un sistem de, detectare? Corson se îndoia. Oamenii care desfăşurau firul purtau haine grele de protecţie. O linie de apărare mai degrabă. În ciuda aparentei fragilităţi, era probabil de temut.

Vreo sută de corturi ocupau jumătate din suprafaţa astfel păzită. Corson căută zadarnic cu privirile un cort mai mare decât celelalte, un fanion. Postul de comandă al lui Veran nu se deosebea întru nimic de corturile soldaţilor lui.

Ceva mai încolo, o vibraţie surdă îi zgudui tălpile.

Veran pusese să se sape adăposturi subterane. Îşi cunoştea, fără îndoială, meseria.

Corson numără, de cealaltă parte a poienii, douăzeci şi şapte de hipproni., După numărul corturilor, Veran dispunea de cel mult şase sute de soldaţi. Dacă titlul de colonel îşi păstrase înţelesul avut în epoca lui Corson, Veran trebuie să fi avut sub ordinele lui, la începutul campaniei, între două mii şi o sută de mii de oameni. Aergistal însemnase într-adevăr un dezastru. Regimentul 623 de cavalerie al Ptarului din Murphia fusese nimicit, aproape în întregime. Veran trebuie să fi dat dovadă de-o hotărâre supraomenească pentru a restabili ordinea în rândurile supravieţuitorilor şi a-i sili să construiască tabăra asta mică, de parcă nimic nu s-ar fi petrecut. Şi trebuia să fie înzestrat cu o nemaipomenită ambiţie, pentru a nu spune o trufie fără margini, ca să se gândească la reînceperea luptei.

Faptul că-l lăsa pe Corson să-i inspecteze liber mijloacele de apărare vădea destul de limpede caracterul omului. Ca şi voinţa exprimată de a înrola un milion de oameni pentru a-şi completa armata fantomă. Bluf? Poate. Doar dacă nu dispune de resurse nebănuite. Ceea ce-l întoarse pe Corson la o întrebare pe care se miră că o neglijase atâta vreme. Împotriva cui se bătea Veran în Aergistal?

12

Hippronii nu erau împiedicaţi. Stăteau atât de încremeniţi încât de la oarecare depărtare, puteau fi luaţi drept nişte uriaşe trunchiuri pestriţe. Cele şase labe groase, sfârşite prin câte şase degete, semănau

cu nişte rădăcini. Ochii, care le încingeau trupurile cam pe la mijloc, niţel deasupra capului, lui Corson, nu erau străbătuţi decât de lumini palide. Unul dintre hipproni scotea din când în când un scâncet, urmat de un guiţat de purceluş. I-ai fi luat drept rumegătoare. Nimic comun cu fiara pe care Corson se apucase s-o studieze, înainte de nimicirea navei. Nişte harnaşamente complicate lăsaseră pe coastele lor cicatrici adânci, ca urmele fierului în scoarţa unor copaci.

Cum puteau fi călăriţi? La prima vedere, nici o parte a trupului lor nu putea primi o şa. Câţi oameni putea duce un hippron? Pretenţiile lui Veran furnizau o indicaţie. Un hippron putea duce patru oameni, cu echipament cu tot. Şi ce rol jucau oare în cursul unei bătălii? Fără să-şi pună întrebarea, Corson socotise până atunci că puteau ţine loc de care de asalt. Mobilitatea şi atavica lor ferocitate făceau desigur minuni în lupta pe uscat. Aptitudinea de a prevedea viitorul imediat şi de a se decala cu o secundă în timp îi transforma, probabil, în ţinte aproape de neatins. Dar hippronii pe care îi avea sub ochi nu păreau deloc sălbatici. Ar fi jurat că erau îndobitociţi de-a binelea, spre deosebire de specimenul sălbatic care rătăcea prin pădurile planetei şi căuta un loc potrivit pentru a se reproduce.

Călărirea unui animal în timpul luptelor nu era un concept necunoscut lui Corson. În conflictul dintre Pământ şi Uria avusese prilejul să dea, pe lumi disputate, peste barbari, aliaţi ai pământenilor, care călăreau reptile, cai înaripaţi sau arahnide. Dar era

obişnuit mai mult cu armatele mecanizate. Ce-l surprindea aici era coexistenţa unei tehnologii avansate cu animalele de călărie. Pe ce teren se dăduse lupta la Aergistal?

Nu era în stare să-şi închipuie. Dacă planetele purtau nume care le semănau, aceea putea fi o lume chinuită, de stânci cu dinţi ascuţiţi, scăldate într-o lumină oţelită. Dar poate că Aergistalul era o veselă vâlcea înverzită. Aflată nu pe Uria, ci undeva pe-o altă planetă. Nici Floria Van Nelle şi nici Antonella nu-i vorbiseră de vreun război în curs de desfăşurare pe Uria, fie şi pe-un continent îndepărtat. Dimpotrivă.

Nu, bătălia în care Veran îşi pierduse cea mai mare parte a forţelor avusese loc pe o altă lume. Veran îşi îmbarcase de bine de rău rămăşiţele trupelor pe un crucişător şi căutase o lume primitoare, pentru a-şi reconstitui puterea de luptă. Căzuse din întâmplare pe Uria, îşi debarcase oamenii şi animalele şi-şi trimisese din nou crucişătorul în spaţiu, de teamă să nu fie ţinut pe sol.

Dar...

Veran abia dăduse bătălia: atunci când îl interceptase pe Corson, oamenii lui mai purtau ţinuta de campanie. Erau murdari, istoviţi. Oricât de aproape ar fi fost Aergistalul, oricât de rapid crucişătorul lui Veran, ar fi fost nevoie de mai multe ore, poate chiar de mai multe zile pentru a acoperi distanţa. Corson încercă să-şi amintească alcătuirea sistemului Uriei. Planeta era lipsită de sateliţi. Sistemul mai cuprindea alte două lumi, dar erau nişte planete gigant, gazoase, care nu ofereau nici cel mai mic câmp de luptă, cel

puţin pentru oameni. În partea aceea a cerului populaţia stelelor era puţin densă. Aergistalul se afla deci la cel puţin şase ani-lumină de Uria probabil chiar mult mai departe. Existenţa unui crucişător în stare să străbată mai mulţi ani-lumină în câteva minute era o ideea absurdă. Şi cu toate astea...

Corson era singurul supravieţuitor al unui univers dispărut de mai bine de şase mii de ani. În şaizeci de secole se făcuseră, fără îndoială, o mulţime de descoperiri. Până şi ce văzuse la Dyoto depăşea puterea lui de înţelegere. Un crucişător în stare de o viteză aproape absolută nu era cu nimic mai absurd decât o societate anarhică sau un oraş întemeiat pe antigravitaţie.

În vreme ce privea spectacolul activităţii marţiale ce domnea în tabără, Corson se simţi năpădit de-o surdă nostalgie. Deşi nu fusese niciodată deosebit de belicos, se simţea din nou acasă în universul acela de tensiune şi eficacitate. Urmări cu privirea soldatul care patrula, cu arma la umăr, în faţa hippronilor. Se uită la paznicul lui. Nici unul nu părea să se sinchisească de marile probleme ce frământau universul. Pierduseră prieteni în bătălia de la Aergistal, dar nimic în atitudinea lor nu te făcea să te gândeşti la asta. Cu două zile mai devreme Corson fusese la fel. Ciudat ce puteau face două zile dintr-un om. Două zile şi şase mii de ani. Nu, îşi spuse cu amărăciune, două zile, şase mii de ani şi două femei.

Se proţăpi în faţa paznicului său.

- A fost greu, la Aergistal?

Soldatul nu clipi. Privea drept înainte către un

orizont fixat, de un regulament etern, la şase paşi, Corson îşi aspri glasul.

- Răspunde. Sunt căpitanul Corson.

Soldatul zise în sfârşit, cu o voce limpede şi aproape fără să-şi descleşteze dinţii:

- Colonelul Veran vă va informa chiar el. Aşa a ordonat. Corson nu stărui. La întrebarea pe care voia s-o pună apoi, soldatul n-ar fi putut răspunde, chiar dacă ar fi dorit. Unde se afla Aergistalul? Şi a treia întrebare n-ar fi avut mai multă noimă. Când era Aergistalul? Căci Corson era sigur că bătălia se desfăşurase în trecut: Crucişătorul lui Veran nu trecuse numai prin spaţiu: ca şi Corson însuşi, străbătuse timpul. Venea dintr-o epocă în care se mai purtau bătălii interstelare, când Oficiul de Securitate încă nu asigura legalitatea.

Corson se întrebă cum va reacţiona Oficiul de Securitate descoperind prezenţa lui Veran pe Uria.

Ocoli ţarcul hippronilor. Noaptea se lăsase. Soarele dus mai punea egrete liliachii pe vârfurile copacilor. Se stârnise un vânt rece. Corson se înfiora. Pentru întâia dată deveni conştient de ridicolul hainelor lui, largi şi baroce. Paznicului trebuia să-i vină greu să-l ia drept ofiţer. Regretă că-şi părăsise uniforma şi că o distrusese. Deşi nu semăna cu ţinuta oamenilor lui Veran, i-ar fi dat o alură mai marţială. Zâmbi pe dinăuntru: nu apucase să fie demobilizat multă vreme. Doar ceva mai mult de patruzeci şi opt de ore. Poate că sosirea lui Veran fusese providenţială în tovărăşia lui, şi de vreme ce părea să aibă nevoie de el, Corson se putea reapuca de singura îndeletnicire pe care o cunoştea, meşteşugul armelor. Riscul nu intra în socoteală. Primejdia era pretutindeni, în pădure datorită Monstrului rătăcind la voia întâmplării, ca şi în

spaţiu, unde el, Corson, era scos în afara legii, unde era un criminal de război. Măcar să-şi sfârşească zilele printre cei deopotrivă cu el.

Se strâmbă, gândindu-se la Antonella. Bine făceau cei ce-i învăţau pe soldaţi să se ţină departe de adevăratele femei; să nu le acorde niciodată mai mult de câteva clipe. Complicau totul. Ca şi cum situaţia n-ar fi fost şi aşa desul de încurcată.

N-o putea lăsa la voia întâmplării. N-o va părăsi. Strânse pumnii într-un reflex inutil. La marginea întunecată a pădurii, firul de incintă iradia o lucire purpurie. Era absurd să se gândească la evadare.

- Mă întorc, vesti, fără a se adresa nimănui.

Soldatul îi călca pe urme.

13

Abia adormi că se regăsi pe Pământ. Cu ochii arşi de lumina anostă a unui şarpe de neon, gonea printr-un culoar subteran cu pereţi de beton nefăţuiţi, la o mie de metri adâncime. Fugea. Tot. trupul îi vibra în ritmul exploziilor nucleare care aveau loc la un kilometru deasupra capului său, în cadenţă de una pe minut. Bombele erau zvârlite de la o distanţă prea mare pentru a viza o ţintă anume. Navele uriene le slobozeau de pe orbita lui Pluton, sau de şi mai departe. Nouă zecimi dintre ele erau interceptate înainte de a ajunge în atmosfera terestră. Unele nu izbuteau să încetinească intrând în atmosferă şi ardeau pe loc, fără a fi avut răgaz să explodeze. Patru cincimi dintre cele ce atingeau suprafaţa cădeau în mare, fără cine ştie ce pagube imediate. Doar una sau două la

sută izbeau un continent. Dar calele navelor uriene păreau inepuizabile. Pentru întâia dată Pământul însuşi era supus unui bombardament. Şi deasupra, pe partea aceea a planetei, se dezlănţuise infernul.

Bineînţeles, nu mai era nimeni acolo. Cei ce nu-şi găsiseră loc din vreme în adăposturi - o minoritate - muriseră în primele secunde ale atacului. Alergând, îşi repeta mecanic în minte o socoteală. Cel puţin două sute de mii de morţi. În zece secunde.

Nu ştia de ce aleargă. Îi era cu neputinţă să se oprească, imposibil până şi să-şi încetinească mişcarea picioarelor zvârlite ca pistoanele unei maşini. Gonea cu mâinile întinse, ca într-o prăbuşire înspăimântătoare, ca şi cum ar fi urmat să se strivească dintr-o clipă într-alta de un zid ivit din pământ pe neaşteptate. Dar culoarul subteran avea cel puţin douăzeci de kilometri. Ritmul exploziilor se înteţi şi i se păru că răsuna ca un ecou la zgomotul paşilor săi. Cineva îl urmărea.

Îl deşteptă o atingere uşoară. Se răsuci brusc, făcând să se clatine cuşeta îngustă şi ghici în beznă silueta Antonellei, plecată asupra-i. Strigase, probabil, în somn. Membrele-i erau sleite, de parcă ar fi alergat îndelung. Era un vis pe care nu-l visa pentru întâia dată, nu retrăia pentru întâia dată în somn cumplita pedeapsă aplicată Pământului de către Principii Uriei, dar evocarea nu fusese niciodată atât de realistă.

Antonella şuşotea:

- Are să se întâmple ceva. O simt. Încă nu-i limpede.

Şi acum întindea mâna pentru a face lumină:

- Nu. E mai bine să nu-i avertizăm.

Dădea dovadă de mai multă prezenţă de spirit decât el. Zvârli pătura, sări jos şi, în mişcarea asta, se ciocni de ea. Fata se prinse de el. O strânse la piept şi-i simţi

buzele mişcându-se lângă urechea lui.

Înainte de-a avea răgazul să înţeleagă vreun cuvânt, în tabără se stârni zarvă. Oamenii alergau şi suduiau, în clinchet de arme. Un motor începu să şuiere. O vibraţie stridentă sfâşie văzduhul. Arme tunară şi sughiţară. Urlând ordine, ofiţerii încercau să-şi adune oamenii. Reflectoare ţintuiră cortul. Dar căutau un alt obiectiv şi nu zăboviră. Peste vociferări şi izbiturile metalului, Corson auzea limpede plânsul hippronilor speriaţi.

Reflectoarele se stinseră. Umbrele care se agitau pe pereţii cortului făcură loc unei umbre absolute, duşmănoase. Zarva era alta. Sunetele se vătuiră. Armele tăcură. Cineva se împletici şi se prăbuşi mormăind peste cortul care rezistă, apoi se depărtă târşâindu-şi paşii.

În liniştea care se lăsa recunoscu glasul amplificat al lui Veran.

- Corson, eşti acolo? Dacă-i unul dintre renghiurile dumitale...

Restul nu se mai auzi. Corson şovăi. Neştiind ce se petrece, n-avea nici un motiv să-şi înrăutăţească situaţia în raport cu Veran. Fu gata să răspundă, dar palma Antonellei îi astupă buzele.

- O să vină cineva.

Când o pierduse din vedere, în bezna lăsată fără veste, nu se neliniştise. Dar acum, că ochii avuseseră timpul să se obişnuiască, înţelegea că noaptea era anormală. Erau scăldaţi în ceaţa opacă din clipa când fuseseră luaţi prizonieri. Ceva nimicea lumina.

Tabăra fusese atacată. Agresiunea nu durase nici trei minute şi se şi încheiase. Nimeni nu putea lupta în bezna asta. Şi dacă Veran ştia s-o producă, părea

incapabil s-o împrăştie.

- Veran, şopti el, ca un ecou la prezicerea Antonellei.

- Nu, nu el. Nimeni din tabără. Cineva...

Se cabra lângă el.

- Cineva ca tine... cineva care-ţi seamănă.

Unul dintre atacaţi. Un eliberator sau o nouă primejdie. Un suflu de aer. Cineva ridicase pânza care închidea cortul. Un punct luminos luă naştere lângă obrazul lui Corson. Apoi se mări, deveni vârtej, trăgând după el volutele cetii întunecate. Corson îşi putu vedea curând mâinile puse pe umerii Antonellei. Zona luminoasă semăna cu o galaxie rotindu-se în jurul ei însăşi în cuprinsul unui spaţiu, plin şi deformându-l, sfâşiindu-l pe măsură ce creştea. Când atinse un diametru de doi metri, zona se stabiliza şi rotirea încetă. Antonella şi Corson se aflau aproape în întregime într-un spaţiu de lumină, cumva sferic, şi ai cărui pereţi erau făcuţi din noapte.

Antonella îşi înăbuşi un strigăt.

O mână înmănuşată se ivea din ceaţă. Plutea, ireală ca un membru tăiat. Era deschisă. Se dăruia, cu palma întinsă, într-un universal gest de pace.

În spatele mâinii întinse se afla un om. Sau, cel puţin, o siluetă umană, îmbrăcată într-un costum spaţial. Casca-i era plină de noapte. Vizitatorul întinse fără o vorbă către Corson două costume identice şi le făcu semn să şi le îmbrace.

Corson rupse tăcerea:

- Cine eşti?

Necunoscutul arătă cu mai multă insistenţă spre costumele pe care Corson pregeta să le apuce. Antonella puse mâna pe unul dintre ele şi începu să se strecoare în haina grea.

- Aşteaptă, zise Corson. N-avem nici un motiv să ne încredem în el.

- Are să ne scoată de aici, zise ea. Să ne scoată din tabără.

- Dar cum?

Ea dădu din cap.

- Nu ştiu. Se foloseşte de-un mijloc pe care nu-l cunosc.

Corson se hotărî, îşi scoase hainele sărbătoreşti şi se strecură în costumul de protecţie. Coborâ casca şi se miră că aude ca mai înainte. Schimbă câteva cuvinte cu Antonella. Nu exista, prin urmare, nici un motiv de ordin tehnic pentru care străinul să rămână mut. Dar de ce costume spaţiale? Ceaţa întunecată avea oare, în timp, un efect toxic?

Străinul verifică etanşeitatea costumului Antonellei, apoi se răsuci către Corson. Încuviinţă din cap, făcu un semn în direcţia ceţii şi o apucă pe Antonella de mână. Ea înţelese îndată şi i-o întinse pe cealaltă lui Corson. Se afundară în noaptea absolută.

Străinul se orienta cu siguranţă. Evita cu grijă obstacolele şi veghea ca şi cei doi tovarăşi ai lui să facă la fel. Corson simţi de câteva ori cum îl ating soldaţii care rătăceau, descumpăniţi, prin tabără. Într-un rând, cineva se agăţă frenetic de el. Cu mâna liberă îl izbi, instinctiv, la locul potrivit. Atacantul se prăbuşi icnind.

Noaptea născuse tăcere. Ici şi colo se mai schimbau apeluri, dar s-ar fi zis că, buimăciţi, oamenii renunţaseră să se regăsească altfel decât bâjbâind prin negreala groasă. Poate că se temeau să nu atragă

loviturile atacanţilor nevăzuţi. Până şi ofiţerii încetaseră să mai răcnească ordine. Numai hippronii continuau să se tânguie. Plânsetele lor îi aminteau neplăcut lui Corson de întâia lui noapte pe Uria.

Sporeau în intensitate. Străinul îi ducea către hipproni. Corson şovăi imperceptibil, dar mâna Antonellei îl trase înainte, îşi reproşa neliniştea care-l bântuia şi care părea să n-o atingă pe Antonella. Apoi îşi spuse că ea nu văzuse niciodată Monştri la lucru.

Se opriră, în cele din urmă. Lângă ei, străinul trebăluia. Corson era sigur că punea şaua pe un hippron. Era modalitatea - deosebit de riscantă, după părerea lui Corson - pe care-o alesese pentru a putea fugi. Scoase la iveală o mică sferă luminoasă şi Corson putu vedea că presupunerea lui era îndreptăţită. Un harnaşament complicat spânzura pe coastele animalului. Şaua călăreţului nu era decât un fel de leagăn, prevăzut cu scări. Nişte chingi ofereau oarecare siguranţă. De cum se pomeni în şa, Corson simţi temutele filamente ale hippronului înfăşurându-i-se pe după încheietura mâinilor. Dar apăsarea rămânea blândă. Filamentele, care puteau deveni tăioase ca nişte fire de oţel, nu-i stânjeneau mişcările. Intui că slujeau drept hăţuri. Dar habar n-avea cum se conduce un hippron.

Monstrul tremura aţâţat. Încetase să geamă şi scotea un fluierat neîntrerupt. Ridicându-şi capul, Corson văzu trei dintre ochii lui, lucind slab. Îl auzi pe străin scoţând un ţipăt ciudat, se încorda în aşteptarea unui şoc şi, împotriva a tot ce credea, se pomeni prăbuşindu-se. Greutatea dispăruse. Dacă n-ar fi simţit chingile plutind în jurul lui şi lângă coaste trupul masiv al hippronului, ar fi zis că o trapă i se deschisese sub

picioare. Antonella scoase un ţipăt de mirare. Vru s-o liniştească, dar, înainte de-a avea timpul să deschidă gura, ieşiră din noapte.

Stele străluceau liniştit deasupra lor. Corson întoarse capul, dar n-o putu zări pe Antonella, ascunsă de masa uriaşă a animalului. Cu răsuflarea tăiată, văzu peste capetele lor, ca o uriaşă ciupercă evoluând în văzduh, un alt hippron acoperind o bucată mare de cer; ochii-i clipeau ca lămpile unui calculator înnebunit. Străinul spânzura pe o latură, asemeni unei excrescenţe. Le făcu un semn de îmbărbătare.

Corson îndrăzni atunci să privească spre sol. Se aştepta să vadă o pată de ceaţă opacă. Dar nu zări, în slaba lumină nocturnă, decât solul poienii. Vântul pleca ierburi înalte acolo unde, cu câteva ceasuri mai devreme, Corson nu văzuse decât cenuşă. Tabăra parcă nici nu fusese.

Făcuseră un salt în timp. Hippronul se putea deplasa nu numai în spaţiu, dar şi în timp. Poate că se înapoiaseră cu o noapte, o săptămână sau chiar cu un secol în urmă, înainte ca Veran să fi căzut pe Uria, înainte ca şi Corson să fi ajuns acolo, îşi aminti de puterea Antonellei.

- Ce-o să se întâmple acum?

Îi răspunse, cu o voce nesigură:

- Nu ştiu. Nu văd nimic.

Suiau mereu. Poiana pieri în vălurişul pădurii. Corson pricepu de ce procedau aşa. Cu viteza pe care o luaseră, aveau să ajungă în câteva minute la marginile atmosferei.

O pată străbătu cerul, acoperind pentru o fracţiune de secundă stelele. Apoi alta. Apoi cei doi hipproni fugari se aflară destul de sus pentru ca limita orientală

a planetei să dezvăluie soarele. Goneau sub un cer tot mai negru, iar dedesubt Uria era o imensă cupă de umbră, încinsă pe o latură cu diademă de foc. Corson fu năpădit de-o extraordinară bucurie.

O pată, iar. Măcar că apariţia nu durase decât o fracţiune de secundă, Corson o recunoscu. Un hippron, cu siguranţă unul dintre animalele lui Veran. Colonelul nu-şi pierduse vremea. Nu. Expresia nu mai avea sens. Cum hippronii puteau călători în timp, Veran se putuse pregăti. Putuse plănui o ambuscadă. Hippronii care treceau pe lângă ei nu erau decât nişte cercetaşi, brăzdând trecutul şi viitorul pentru a-i repera.

Şi, deodată, învălmăşeala. Se aflau în mijlocul unei sfere de hipproni. Soarele-l privi pe Corson în faţă şi Corson închise ochii. Dintr-un salt uriaş soarele străbătuse cerul. Corson pricepu. Pentru a scăpa din încurcătură, străinul făcuse un salt în timp. Pentru o vreme, se dedară la un ciudat joc cu călăreţii lui Veran, pe tabla de şah a metrilor şi a secundelor. Dar sfârşitul nu părea îndoielnic. De fiecare dată se aflau în centrul unei sfere mai înguste. În ciuda vidului şi a depărtării, lui Corson i se păru că poate auzi strigătele de bucurie ale soldaţilor. Soarele juca pe cer ca un astru nebun. Sub ei – sau poate într-o latură? - planeta palpita între strălucirea zilei şi bezna nopţii.

Corson îl văzu pe celălalt hippron, al străinului, apropiindu-se în chip primejdios. Scoase un strigăt de avertisment. Antonella strigă şi ea, ca un ecou. Străinul apucă un pumn de filamente ale hippronului lor. Şi universul îşi schimbă forma şi culoarea. Şi tot ce cunoşteau pieri.

14

Spaţiul din jur era străbătut de flăcări multicolore. Stelele pieriseră şi, odată cu ele, planeta. Trupul hippronului părea sângeriu. Cât despre flăcări, luptau şi se împleteau în mari snopi de scântei, dar spaţiul în care se zbuciumau era lipsit de adâncime. Corson n-ar fi fost în stare să spună dacă flăcările se încurcau la câţiva milimetri de corneele lui sau la câţiva ani-lumină.

Era chipul universului real sau, măcar, a unei alte feţe a universului. Hippronii se deplasau cu mare viteză în timp. Corson era sigur de asta. Şi faptul răsturna perspectiva. Imaginea universului pe care un om o putea avea de obicei era esenţialmente statică. Pentru el astrele nu se deplasau pe cer decât încet. Dezlănţuirile de energie care le dădeau naştere, care le consumau până nu mai rămâneau din ele decât cenuşi de materie inertă şi neînchipuit de deasă, erau mult prea lente pentru ca un om, plasat în împrejurări obişnuite, să le poată percepe nemijlocit. Cea mai mare parte a evenimentelor importante ale istoriei universului nu-l atingeau: habar n-avea de ele. Nu detecta decât o gamă îngustă a radiaţiilor care umpleau spaţiul. Putea trăi cu iluzia că lumea e, în cea mai mare parte, compusă din vid, din neant, că stele rare şi izolate alcătuiesc un gaz puţin dens, ceva mai concentrat acolo unde se rotesc galaxiile.

Dar, în realitate, universul era plin. Nu exista un punct al spaţiului care să corespundă unui anume moment din timp, unei particule sau unei radiaţii, sau

unei manifestări oarecari a energiei primordiale. Într-un sens, universul era solid. Un, ipotetic observator, care l-ar fi privit din exterior, n-ar fi putut vâri el un ac. Şi pentru că hippronii se deplasau în timp cu o iuţeală extraordinară, universul apărea păstos celor care îl călăreau. Dacă atingeau viteza finală, îşi spuse Corson, dacă erau prezenţi la începutul începuturilor universului, şi totodată la sfârşitul său şi la toate clipele intermediare, ar fi fost pur şi simplu striviţi.

La viteza cu care mergeau, radiaţiile luminoase erau cu desăvârşire invizibile. Dar flăcările albastre puteau fi unde electromagnetice de mai mulţi ani lumină lungime, iar radiaţiile purpurii puteau corespunde variaţiilor câmpului gravitaţional al stelelor, sau chiar al galaxiilor. Călăreau timpul. Şi după cum un călăreţ în plină viteză nu desluşeşte pietrele drumului, ci doar formele principale care-l mărginesc, copaci sau coline, numai cele mai de seamă evenimente ale vieţii universului le impresionau simţurile.

Gândurile lui Corson se abătură pe alt făgaş. Se înşelase socotind că Veran dispunea de un crucişător. Veran şi oamenii lui fugiseră de pe câmpul de luptă de la Aergistal cu ajutorul hippronilor. Tocmai sosiseră, când Antonella şi Corson căzuseră în mijlocul lor. Aergistalul se putea afla la cealaltă extremitate a universului.

Vârtejul flăcărilor se potoli. Îşi încetineau zborul. Spaţiul luminescent care-i înconjura se împărţi într-o mulţime de pete, care se micşorară pe măsură ce vidul le înghiţea, ca un cancer negru. Curând nu mai fură împrejmuiţi decât de puncte luminoase. Stele. O singură pată rămase, păstră două dimensiuni, un disc de aur. Un soare. Se răsuciră în jurul lor. Atunci când

firmamentul încetă să se rotească, se regăsiră deasupra unui bulgăre de nori mototoliţi. O planetă.

Corson observă abia atunci că al doilea hippron dispăruse. Scăpaseră de urmăritori, dar îşi pierduseră călăuza. Se aflau singuri deasupra unei lumi necunoscute, legaţi de un hippron pe care nu se pricepeau să-l mâne.

15

Antonella îşi trase sufletul şi întrebă:

- Uria?

- Nu, răspunse Corson. Planeta asta e mai depărtată de soarele ei. Constelaţiile sunt altele. Am călătorit şi în spaţiu.

Se înecau în nori. Ceva mai jos; străbătură un strat de ploaie fină. Hippronul cobora încet, orientându-se fără să şovăie. Ploaia încetă. Trecură prin nori aşa cum străpungi o duşumea şi descoperiră o câmpie cu iarbă măruntă, întinsă la nesfârşit. O tăia un drum strălucind din pricina umezelii. Începea la orizont şi ducea spre un edificiu gigantic. Un paralelipiped de piatră sau beton, al cărui vârf se pierdea în ceaţă. Nici urmă de ferestre. Corson socoti că latura cea mai îngustă avea la bază mai bine de un kilometru. Era goală, netedă şi cenuşie.

Hippronul atinse pământul, Corson se descotorosi de chingi. Dădu ocol animalului şi o ajută pe Antonella să coboare. Parcă mulţumit, hippronul se apucă să cosească iarba cu filamentele lui şi înfulecă, înghiţind

zgomotos.

Iarba era asemenea unui gazon. Şesul, atât de plat încât lui Corson i se păru de neconceput să nu fie artificial. Drumul era alcătuit dintr-un material albastru şi strălucitor. La cel mult un kilometru edificiul îşi înălţa ameţitoarea faleză.

- Ai mai văzut locul ăsta?

Antonella clătină din cap.

- Stilul îţi spune ceva, stărui Corson, câmpia, iarba, construcţia asta?

Şi, cum nu răspundea, o întrebă pe neaşteptate:

- Ce are să se întâmple? Acum, îndată?

- Vom merge până la clădire. O să intrăm. Până acolo n-o să dăm de nimeni. După aceea nu mai ştiu.

- Nici o primejdie?

- Nimic previzibil.

O cercetă cu privirea.

- Cum ţi se pare situaţia, Antonella?

- Sunt cu tine. Deocamdată, asta-mi ajunge.

Fu cât pe-aci să ridice din umeri.

- Ei bine, să mergem, zise.

Înaintau cu paşi mari şi aproape că fu nevoită să fugă pentru a se ţine de el. De la o vreme îşi reproşa asprimea şi încetini pasul. Antonella era probabil singura lui aliată în tot universul. Era poate pricina pentru care prezenţa ei îl irita.

Drumul se oprea în dreptul unei porţi ermetic închise, concepută la scara clădirii şi confundându-se aproape cu peretele. Dar când ajunseră în dreptul ei, lunecă neauzit în sus. Corson trase cu urechea, dar nu auzi nimic. Totul semăna destul de bine cu o cursă de şoareci. Uriaşă.

- Dacă intrăm, poarta se închide după noi?

Antonella închise ochii.

- Da. Dar nimic nu ne va ameninţa înăuntru, cel puţin în primele minute.

Trecură pragul. Poarta începu să coboare. Corson făcu un pas îndărăt. Poarta încremeni, apoi urcă din nou. Simplu mecanism reflex. Se simţi îmbărbătat. N-avea deloc chef să cerceteze clădirea înainte de a şti mai multe, dar nu puteau rămâne la nesfârşit pe peluză. Mai devreme sau mai târziu li se va face foame. Nu puteau mânca iarbă. Şi, până la urmă, se va înnopta. Noaptea putea fi rece şi plină de duşmani. Trebuiau să-şi găsească un adăpost. Trebuiau, mai ales, conform Instrucţiunilor, să se supună celei mai vechi legi militare. Să se mişte. Să nu stea locului. Să se deplaseze şi să încerce să surprindă adversarul.

Cam greu, să surprinzi un adversar necunoscut. Ochii li se obişnuiră cu penumbra. De ambele laturi ale drumului, care se întindea în hol cât vedeai cu ochii, structuri arahneene şi geometrice desenau nişte alveole. Se pierdeau la infinit într-o ceaţă albăstrie.

Alveola cea mai apropiată cuprindea zece trupuri feminine, cu desăvârşire goale şi cufundate într-un gaz violaceu, ce persista, deşi nimic nu părea să-l reţină. Femeile care zăceau acolo, nemişcate, înţepenite, ca moarte, erau toate frumoase şi puteau avea între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani. Aveau un vag aer de familie. Corson răsuflă adânc şi încercă repede o socoteală. Dacă toate alveolele erau astfel ocupate, numai în partea hangarului pe care o putea ghici se aflau cel puţin un milion de trupuri. Simţi pe gât răsuflarea Antonellei.

- Sunt moarte?

Corson întinse mâna. Mâna i se afundă în ceaţă, fără să întâmpine vreo rezistenţă. Nişte înţepături. Ceaţa avea poate proprietăţi antiseptice. Pipăi un umăr călduţ şi elastic. Temperatura nu scăzuse sub douăzeci de grade într-un sens, se putea spune că femeia trăia. Cu gingăşie, îi apucă încheietura. Pulsul era imperceptibil, inima părea să bată, dar într-un ritm foarte lent.

Foarte lent.

- Nu, zise Corson, nu sunt chiar moarte.

Un slab ritm luminos juca la picioarele adormitelor, un curcubeu cu şapte fâşii. Chibzui şi i se păru că înţelege semnificaţia ritmurilor. Evocau un encefaloscop, măcar că nu văzuse încă niciodată unul asemănător. Primele doua regiuni erau stabile. Un fior îi străbătu şira spinării.

- Comă depăşită, şopti. Trupurile continuă să trăiască, dar creierul s-a stins.

Văzuse oraşe nimicite şi planete devastate, flote incendiate, văzuse oameni murind cu miile şi, uneori, cu milioanele, dar niciodată ceva atât de liniştit funebru ca acest mausoleu. Un popor întreg să fi ales oare să sfârşească aşa? Gazonul de afară să fie al unui cimitir? Avea oare vreun sens menţinerea în viaţă a unor trupuri care nu vor mai avea niciodată mai mult suflet decât o plantă? Cât timp puteau dura? întreţinerea lor era, fără îndoială, automatizată, după cum păreau să dovedească firele, mai fine decât cele

de păr, aproape invizibile, care li se strecurau sub piele.

Începu să fugă ca un nebun, cercetând nişele una după alta. Acoperi mai mult un kilometru înainte de a se opri, leoarcă de sudoare. Nu zărise un singur trup bărbătesc. Nu putea, bineînţeles, vedea ce cuprindeau alveolele superioare, îngrămădite până la tavanul holului, dar era aproape sigur că nu adăposteau decât femei. Nici una dintre cele pe care le văzuse n-avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Erau toate deosebit de frumoase. Ţineau de toate rasele pe care le cunoştea. Aerul de familie pe care-l descoperise la cele dintâi corespundea unui sistem de clasare. Pletele celei pe care o cercetase erau ca pana corbului. Ultima, întrezărită la capătul goanei, avea un păr bătând spre blond. De cealaltă parte a drumului alveolele erau ocupate de negrese, cu pielea aproape albastră.

Ansamblul alcătuia o colecţie. Cineva - sau ceva - se purtase ca un entomolog. Îşi aminti de o scenă de bătălie. Se luptase cândva într-un muzeu consacrat fluturilor. Se aflau acolo, în cutii, nu numai fluturi de pe Pământ, dar şi omologii lor de pe sute de alte lumi. Exploziile şi tirul ridicau din fluturii morţi o ceaţă de aripi. Aerul era greu de o pulbere uscată şi colorată, care ardea plămânii, în ciuda măştii. În cele din urmă, muzeul luase foc. Şi, în vârtejurile de aer încins, Corson văzuse roiuri de fluturi pornind într-un ultim zbor.

Fireşte, pigmentarea pielii şi a pletelor nu constituiau singurul criteriu. Feluritele culori ale ochilor, erau poate clasate pe verticală. Dacă nu urca,

n-avea cum să-şi verifice ipoteza.

Bărbaţii se aflau într-o clădire separată? Sau colecţionarul nu se interesase decât de femei? Ceea ce însemna, fără doar şi poate, că era un om neînchipuit de pervers, dar un om. Un străin, un uriaş, de pildă, n-ar fi avut nici un motiv să colecţioneze anume trupuri de femei.

Reveni încet către intrare. Şi deodată-i veni ideea. Singura explicaţie posibilă. Descoperiseră un lagăr de prizonieri, sau, mai degrabă, de prizoniere. Undeva în timp şi în spaţiu seniorii războiului, care purtau războaie cumplite, îşi alcătuiau turme de sclavi. Exterminau populaţiile cucerite, păstrând pentru ei, conform unui obicei vechi cât omenirea, doar cele mai frumoase roabe. O soartă mai cumplită decât moartea. Expresia îşi aflase, în sfârşit, sensul literal. Căci seniorii războiului se sinchiseau prea puţin să-şi păstreze şeptelul în viaţă, să se ostenească să-l adăpostească, să-l hrănească, să-l apere. Istoria era plină de căpetenii războinice ucise de una dintre prizonierele lor. Seniorii războiului meditaseră asupra trecutului şi trăseseră concluzia. Anihilau conştiinţa victimelor. Atunci când, dintr-o toană, doreau să le readucă la viaţă, le înzestrau probabil cu o personalitate artificială, superficială, mecanică, numai bună pentru un robot. Fetele astfel tratate nu mai erau în stare de nici o hotărâre independentă, de nici un efort intelectual, de nici o activitate creatoare. Din punctul de vedere al inteligenţei, se situau sub nivelul maimuţelor antropomorfe superioare. Dar seniorii războiului n-avea habar. Nu aşteptau de la o prizonieră nici spirit, nici

acţiune, nici înţelegere. Trebuie să fi fost profund, nevrozaţi.

Corson îşi spuse că erau, în sensul strict al cuvântului, nişte necrofili.

Ură şi dezgust. Încercă să se convingă de faptul că, în timpul războiului împotriva urienilor, pământenii fuseseră altfel. Căută prin amintiri. Îşi aducea aminte de un general care, în primele ceasuri ale conflictului, ordonase executarea a o mie de ostateci urieni. Îşi aducea aminte de o altă căpetenie militară, pe care o văzuse dansând peste ruinele unui oraş atomizat. Fusese un oraş omenesc, dar locuitorilor li se reproşa că încercaseră să trateze cu urienii. Îşi aduse aminte de Veran. Supravieţuitorul de la Aergistal n-ar fi şovăit o clipă să pună la cale o asemenea grozăvie, dacă ar fi considerat că-i aduce vreun folos.

Corson simţi nevoia de a ucide. Îşi încleşta fălcile, strânse pumnii. Văzu negru înaintea ochilor. Se adună parcă în el însuşi, în vreme ce adrenalina i se vărsa în vine. Apoi mânia trecu, şi el rămase acolo, tremurând. Violenţa nu făcea decât să nască violenţă? Omenirea nu avea decât faţa asta de sânge? Căra oare în spinare, ca pe-un diavol strâmbăcios, spectrul dezolării şi al morţii impuse? Putea scăpa de el pentru a fi dacă nu ea însăşi, de vreme ce *asta* era, altceva decât ea însăşi sau ceva mai mult?

Dyoto. Se gândi la utopia ivită din ruinele războiului, la o lume care nu cunoştea constrângerea, avea un guvern pentru şase secole şi nici o armată. La cealaltă faţă a omului, care merita să fie apărată, dar nu cu preţul violenţei. Cum să zăgăzuieşti însă violenţa fără a te sluji de violenţă? Cum să ieşi din înlănţuirea războaielor drepte?

Ghemuită la pământ, în mijlocul drumului, Antonella plângea. Toată supărarea adunată împotriva ei se desfăcu, căzu ca un sloi de gheaţă desprins de pe-un acoperiş. Era umană. O ridică blând şi o cuprinse în braţe. Se aşeză între ea şi sinistrele nişe. Îi ascultă hohotele de plâns şi, fără o vorbă, îi mulţumi.

16

Lui Corson i se făcu foame. Se îndreptă mecanic către poartă, de parcă, ieşind, ar fi făcut un pas către soluţionarea problemei. O soluţie exista, dar pregeta s-o ia în considerare. Dacă ar fi fost singur, chestiunea s-ar fi pus altminteri. Mai degrabă decât să moară de foame, în vreme de război soldaţii obişnuiesc să se hrănească aşa cum pot. Dacă n-au ce le trebuie, fac rost. Iar, realist datorită antrenamentului, mai mult decât din instinct, Corson care se simţea slăbit, ştia că dispune de-o uriaşă rezervă de proteine. Dar nu se socotea în stare să îndure groaza pe care avea s-o citească în ochii Antonellei, dacă s-ar fi încumetat să-i explice cu ce preţ puteau supravieţui, o vreme.

Poate la nesfârşit.

În timpurile mitologice treaba asta avea un nume. Conform legendelor, vampirii devorau cadavrele de prin cimitire.

Faptul se petrecuse şi în timpurile istorice. Nu numai în perioadele de foamete. Corson se întrebă dacă seniorii războiului nu erau cumva mai mult antropofagi decât necrofili. Cuceritorii mongoli îşi serveau la ospeţe, cu anume prilejuri, cea mai frumoasă dintre ibovnice, iar capul ei împodobit era înfăţişat pe o tavă

de aur, aşa ca toţi să poată vedea că nu se scumpeau la calitate. Tot ce un om s-a gândit să facă poate fi refăcut de un altul.

Poarta se ridică şi descoperi şesul verde, crud, iarba întinsă ca un covor acid şi străbătut de drumul albastru, drept, ca şi pata nedesluşită pe care o alcătuia hippronul păscând. Corson îl invidie. Apoi zări ceva pe drum, aproape, de tot.

O raniţă. Peste ea, o plăcuţă de metal strălucea sub lumina lăptoasă, filtrată de nori. Din trei paşi Corson fu lângă raniţă. O cercetă cu băgare de seamă, fără a o atinge. Raniţa şi plăcuţa fuseseră probabil aduse cât timp rămăsese cu Antonella în clădire. Fuseseră aşezate la vedere.

Plăcuţa cuprindea un mesaj.

Pentru o clipă literele îi jucară pe dinaintea ochilor.

CORSON, RANIŢA CUPRINDE ALIMENTE. PÂNĂ ŞI ÎNVELIŞURILE GOALE MAI POT FI ÎNTREBUINŢATE. RĂZBOIUL POATE FI PURTAT ÎN MULTE FELURI. AMINTEŞTE-ŢI DE ASTA. TREBUIE SĂ TE DUCI LA AERGISTAL. ACOLO SUNT JUDECATE CRIMELE ŞI CÂTEODATĂ IERTATE. STRIGĂ AERGISTAL. HIPPRONUL VA ÎNŢELEGE.

Cineva se juca cu el. Evadarea, părăsirea, apoi raniţa şi mesajul. Dacă necunoscutul era un aliat, de ce nu se arăta? Şi dacă era vorba de un duşman, de ce nu-i ucisese?

Cântări în mână raniţa, apoi o deschise. Cuprindea vreo douăzeci de raţii militare. Corson îşi trecu mecanic cureaua pe umăr şi se întoarse în mausoleu.

Ca după o grea încercare, Antonella îl aştepta în

picioare, cu braţele spânzurând, cu faţa trasă, cu ochii cercănaţi. Dar părea să fi depăşit perioada de depresiune. Lacrimile i se uscaseră pe obraji.

- N-o să murim de foame, zise Corson, întinzându-i raniţa. Cineva ne aruncă boabe, de parcă am fi nişte păsări.

Înainte de a se servi el însuşi, o privi deschizând o raţie. Nu vădea nici o grabă. Rupse la locul potrivit săculeţul cu apă, după cum îi arătase, şi i-l întinse. El clătină din cap.

- Mai sunt şi altele, zise, văzând că stăruie.

Atunci ea se învoi să bea. Corson privi apa coborându-i în gâtlej şi laringele mişcându-se în sus şi în jos, sub pielea gingaşă.

Apoi, stând pe jos, începu să mănânce şi el, bău cu înghiţituri mici şi mestecă atent. Chibzuia. Conform mesajului, trebuia să ajungă în Aergistal. Acolo sunt judecate crimele şi, câteodată, iertate. Putea fi scutit, în Aergistal, de pedeapsa potenţială la care fusese condamnat?

Pe de altă parte, acolo fusese, sau avea să fie, un câmp de bătălie. N-avea nici un chef s-o ducă pe Antonella în Aergistal. Dar n-o putea lăsa aici. Şi nu cunoştea în tot universul un loc unde s-o poată lăsa în siguranţă.

Când isprăvi de mâncat, strânse cu grijă resturile şi căută unde să le arunce. Sfârşi prin a descoperi un mic chepeng, pe care-l ridică şi care dădea peste un spaţiu întunecat, în fundul căruia clipocea o apă. Cel puţin n-aveau să lase nici o urmă a trecerii lor pe acea planetă. În cazul când clădirea era împănată cu detectoare, era o precauţie copilărească.

Apoi se hotărî.

- Mergem în Aergistal, zise el, arătându-i mesajul. Nu ştiu ce ne aşteaptă acolo. Nu sunt sigur, măcar, că vom ajunge.

Se aştepta să citească spaimă pe faţa Antonellei. Dar ea rămase liniştită, aşteptând un gest din partea lui. Avea probabil în el o încredere absolută, îşi spuse cu amărăciune Corson, şi asta era tot ce putea fi mai rău.

Se apropie de ea şi o sărută.

Ieşiră apoi şi se îndreptară către hippron. O prinse pe Antonella în chingi, după care se legă şi el. Şovăi pentru o clipă, atât de absurd şi de teatral i se părea să strige Aergistal ca şi cum ar fi dat o adresă. Îşi drese glasul.

El răsună totuşi nesigur atunci când Corson strigă:

AERGISTAL!

Şi-n jurul lor lumea îşi schimbă, încă o dată, formele şi culorile.

17

Se pomeniră deasupra unei câmpii întinse, înţesate de fumuri. Gerul trandafiriu era străbătut de artere ce palpitau şi-i dădeau o înfăţişare sinistră. La orizont, dincolo de nişte munţi joşi, dar precis profilaţi, se înălţau trei stâlpi de foc şi de funingine.

Coborau cu repeziciune. Sub ei zburau nişte insecte scăpărătoare. Uluit, Corson recunoscu cavaleri înzăuaţi, bălăbănindu-se pe cai în armuri. Cu suliţa aţintită peste urechile calului, şarjau ierburile înalte. Un freamăt străbătu savana. Nişte indieni se ridicară scoţând strigăte răguşite, aveau fruntea încununată de

pene şi sloboziră un nor de săgeţi. Caii se cabrară şi se stârni o învălmăşeală pe care, lunecând pieziş, hippronul o şi lăsă deoparte. Fascicolul aproape invizibil al unui laser sfâşie văzduhul. Hippronul se depărta în timp şi spaţiu. Munţii îşi schimbară întrucâtva locul. Câmpia era de astă dată pustie şi presărată cu cratere. Tunete înfundate desenau coline de larmă. Dar cerul nu-şi schimbase înfăţişarea.

Atenţia lui Corson fu atrasă de-o mişcare. O masă, monstruoasă se deplasa încet, la câteva sute de metri. Doar conturul geometric îi trăda natura mecanică. Un tanc, cel mai mare pe care Corson îl văzuse vreodată. Un crater aidoma celor ce găureau terenul păru că se cască chiar în inima carcasei. Dar era doar o înşelătorie. Corson avu impresia că maşina se deplasa către o movilă ce putea ascunde nişte fortificaţii, sau era ea însăşi un aparat. Agăţat de coasta hippronului, se simţea cumplit de vulnerabil. Ar fi preferat să pună piciorul jos şi să caute un adăpost pe terenul răscolit. Răsucindu-se pe marginea lui, tăioasă ca o coasă, un obiect negru, lenticular, se desprinse de pe movilă şi, descriind o curbă complicată, se năpusti asupra tancului şi atacă peretele, de parcă ar fi fost lama unui fierăstrău circular. Ţâşniră scântei uriaşe. Aparatul explodă, fără a pricinui tancului pagube vizibile. Singura urmă a agresiunii era o tăietură strălucitoare, dreaptă, acolo unde metalul fusese dezgolit. Neînvins, tancul îşi urma cursul.

Apoi, pe neaşteptate, suprafaţa ciuruită se întredeschise, cedă ca o trapă sub greutatea tancului, care se plecă. El scuipă nişte prelungiri, ce se străduiră să se apuce de cealaltă margine a crăpăturii. Zadarnic. Încercă să dea îndărăt, patină, lunecă inexorabil spre

prăpastie. Câteva diafragme se deschiseră pe laturile lui şi vărsară, în bună rânduială, nişte siluete omeneşti, abia vizibile în hainele lor "cameleon", ce-şi schimbau culoarea după cea a solului. Siluetele zvârliră grenade în prăpastie. Crăpătura scuipa explozii, flăcări şi fum negru. Trapa se lăsă ceva mai mult, apoi înţepeni. Dar panta era prea accentuată şi suprafaţa prea netedă pentru ca tancul s-o mai poată sui. Derapa în continuare, se rostogoli pe marginea trapei şi înţepeni, aproape vertical, în crăpătură. Până acum tăcute, maşinile lui urlară deznădăjduit. Apoi se opriră. Alţi câţiva oameni îl părăsiră şi se alăturară celor dintâi, care se străduiau să ajungă pe câmpie. Un snop de rachete ţâşni din movilă şi izbi de jur împrejurul tancului, alcătuind un covor neîntrerupt de flăcări în care oamenii fură mistuiţi cât ai clipi. Supravieţuitorii se pierdură în peisajul răvăşit.

Cu totul, vreo treizeci de secunde. Hippronul apucase să lase în stânga movila fortăreaţă. Zbura atât de jos încât era nevoie să sară, la rând, peste unduirile terenului. Coborî la adăpostul unei creste.

Corson şovăi. Incapabil să conducă hippronul, era gata să se încreadă în instinctul de conservare al Monstrului, care avea să-i pună, în timp şi spaţiu, la adăpost de-o agresiune brutală. Dar hippronul putea avea, cu privire la un atac, o părere foarte diferită de părerea oamenilor ce-l călăreau. Putea să nu caute să se sustragă unei pânze acide, care le-ar fi distrus costumele. Risca să rătăcească la voia întâmplării.

Corson se hotărî să profite de calmul relativ. Se liberă din chingi, o ajută şi pe Antonella.

Terenul. Stâncile se rostogoliseră pe coastele munţilor şi alcătuiau, la picioarele lui, un adăpost precar. Corson o luă pe Antonella de mână şi începu să alerge. La jumătatea drumului văzu născându-se pe câmpie o floare roşie. Se trânti la pământ, trăgând-o după el şi pe Antonella, apoi, tăvălindu-se, ajunseră la golul dintre baza povârnişului şi stânci. Proiectilul izbi povârnişul ca un ciocan ciclopic. Când pulberea se aşeză, Corson văzu că hippronul dispăruse.

- N-avea încărcătură atomică, spuse el. Aruncă o privire peste câmpie: Aergistal. Mi se cam pare că-i un câmp de bătălie. Cel mai mare dintre toate câmpurile de bătălie.

Antonella îşi frecă obrazul cenuşiu de praf.

- Dar cine se bate? Cu cine?

- Habar n-am, zise Corson. Toate par absurde de-a binelea.

Nici mai mult, nici mai puţin decât atâtea războaie. Un război obişnuit însemna, totuşi, nişte tabere bine definite, una sau două tehnologii coerente. Aici toţi păreau să se bată împotriva tuturor. De ce cavalerii în armură, înfruntându-i pe indieni? Unde se ascundeau oraşele, imperiile care sprijineau asemenea înfruntări şi trebuiau să reprezinte miză lor? Ce tăinuia cerul trandafiriu şi palpitând, cumva respingător, nemilos de asemănător cu el însuşi, lipsit de sori şi de sateliţi? Până şi orizontul părea calp, împins la infinit, de parcă suprafaţa Aergistalului n-ar fi fost decât un plan nesfârşit. Iar dacă era vorba de-o planetă gigantică, de ce era gravitatea normală, sau apropiată de normal?

- Aerul pare bun, zise Corson, după ce aruncă o

privire către analizoarele dispuse pe mânecă.

Îşi scoase casca, îşi umplu plămânii. Aerul era proaspăt, lipsit de miros. O boare de vânt îi mângâie faţa. Cuteză să-şi scoată din nou capul peste parapetul stâncilor. Câmpia părea la fel de tristă, până la versanţii munţilor din depărtare. Ici şi colo, mănunchiuri de fum. Un fulger îi fură privirile şi el se lăsă instinctiv să lunece în adâncul adăpostului. Înaintea lor, nici un loc unde să se poată duce.

- Trebuie să trecem de creastă, zise el. Poate dăm de... N-avea nici o speranţă să dea de-un aliat, nici măcar de-o făptură inteligentă. Se aflau prinşi în capcana unui război, a unui război inimaginabil.

Un punct negru se ivise pe cer. Lăsa în urmă dâre de fum şi desena astfel semne pe boltă. Prima serie de simboluri se dovedi indescifrabilă. Corson crezu că recunoaşte cumva, într-a doua, nişte caractere chirilice. A treia fu în întregime alcătuită din puncte. N-avu nevoie să aştepte ca aparatul să-şi încheie misiunea pentru a citi seria din urmă:

BUN VENIT ÎN AERGISTAL

Punctul negru dispăru cu repeziciune în spatele crestei, în vreme ce simbolurile şi literele erau leneş purtate de vânt către munţi.

Corson dădu din umeri.

- Haidem, zise el.

Cât putură de repede, urcară coasta abruptă. Corson îşi întinse prevăzător capul peste creastă, cu toţi muşchii spatelui încordaţi la gândul că reprezenta o ţintă ideală. Uluit, fu cât pe-aci să cadă.

Cealaltă coastă cobora în pantă dulce până la o plajă

perfect dreaptă. O mare albastră, absolut liniştită, se întindea la nesfârşit. La câteva ancabluri (distanţă de 200 m, n.r.) de ţărm, o duzină de corăbii cu pânze făceau schimb de ghiulele. O corabie, cu catargul rupt, ardea. Pe plajă, la câteva sute de metri, două tabere militare stăteau faţă în faţă. Corturile celei dintâi erau albastre, celelalte roşii. Flamurile salutau vântul. Între cele două bivuace, aliniate ca la exerciţiu, şiruri de soldaţi în culori vii trăgeau pe rând. Deşi se afla prea departe pentru a putea fi sigur, lui Corson i se păru că vede, când şi când, siluete prăbuşindu-se. Auzea uruitul salvelor, strigătele întretăiate ale ofiţerilor, sunetul trompetelor şi, în răstimpuri, tunetul greu al tunurilor de pe corăbii.

Se uită spre uscat şi văzu ieşind dintr-o căldare, care o ferea de privirile celor două tabere, ceva uriaş, cenuşiu şi moale, aproape sferic. O balenă eşuată?

Foarte aproape de ei, la cel mult o sută de metri şi în spatele taberei albastre, un bărbat aşezat la o masă de lemn scria liniştit. Purta un bicorn albastru-închis, cu cocardă albă, o ciudată redingotă albă şi albastră, de culoarea cerului, cu epoleţi şi găitane de aur, iar vârful tecii săbiei lui mari, prinsă de cingătoare, odihnea pe sol.

Corson trecu creasta şi se îndreptă spre scriitor. Acesta întoarse capul când ajunseră la câţiva metri de el şi, fără a vădi mirare sau frică, zise liniştit:

- Tinerilor, doriţi să vă angajaţi? Tocmai s-a mărit prima. Am sarcina de-a vă înmâna cinci scuzi întregi, înainte de-a vă înţoli cu o uniformă pe cinste.

- N-am... Începu Corson,

- Pricep, ardeţi de nerăbdare să-l slujiţi pe bunul rege Victor cel Bărbos. Hrană bună, avansare grabnică.

Războiul are toate şansele să ţină un veac sau două şi poţi trage nădejdea să ajungi mareşal. Cât despre jupâniţă, va avea multă trecere la chefliii noştri şi prevăd că va face repede avere.

- Aş vrea doar să ştiu unde-i oraşul cel mai apropiat, zise Corson.

- Cred că-i Minor, zise bărbatul, chiar în faţa noastră, la douăzeci sau treizeci de leghe, şi-o să-l cucerim de îndată ce-i batem pe caraghioşii ăştia în roşu. Mărturisesc că n-am dat niciodată pe-acolo, şi-i firesc lucru, de vreme ce-i un oraş vrăjmaş. Dar plimbarea o să facă toţi banii. Hai, dacă ştiţi să scrieţi, treceţi şi iscăliţi aici, ca totul să fie în bună regulă.

Şi zurui nişte rondele de metal galben, care treziră o vagă amintire în mintea lui Corson. Socoti că era vorba de monede; Antonella îl strânse tare de încheietură.

În faţa bărbatului, pe masă, de o parte şi de alta a unui mare catastif, zăceau două ciudate arme de mână, pe care Corson le-ar fi cercetat cu plăcere mai îndeaproape.

- Şi corăbiile astea? întrebă, arătând către largul mării.

- A, astea, prietene, n-au nici o legătură cu noi. Aici fiecare-şi vede de războiul lui, fără să-şi prea bată capul cu vecinul. Până-şi dovedeşte duşmanul. Atunci îi recrutează supravieţuitorii şi-şi caută alt război. Chiar voi, nu-i aşa, aţi scăpat cu fuga? N-am mai văzut uniforme ca ale voastre.

- Nu vrem să ne angajăm, zise hotărât Corson. Am vrea doar... să ne găsim de lucru.

- Atunci, prieteni, se cuvine să-ncerc să vă conving, zise bătrânul, căci asta mi-i meseria şi ăsta mi-i interesul.

Apucă cele două arme şi le îndreptă către Corson.

- Binevoieşte şi-ţi trece aici numele, înainte de a mă supăra şi a vă opri prima.

Corson o zvârli pe Antonella la pământ. Izbind cu piciorul, răsturnă masa. Dar, atent, adversarul lui sărise îndărăt şi apăsase pe ambele trăgace. Împuşcătura îl asurzi pe Corson, căruia i se păru totodată că primeşte un pumn zdravăn în braţul strâng. Auzi îndată un fel de hârâit. Una dintre cele două arme nu funcţionase, probabil, cum trebuia.

Corson se aruncă înainte, prin fumul gros. Bărbatul îşi lepădase pistoalele şi se străduia să-şi scoată sabia. De data asta Corson fu mai repede decât el. Sărind peste masa răsturnată, îi trase un picior în ficat şi, aproape în acelaşi timp, îl izbi cu antebraţul în tâmplă. Nu prea tare. Nu voia să-l ucidă. Bărbatul se prăbuşi, cu mâinile încleştate pe pântece.

Corson îşi duse mâna dreaptă la bicepsul stâng, aşteptându-se s-o vadă umplându-se de sânge. Dar costumul deviase proiectilul. Fu gata să pufnească în râs. Avea să scape cu o vânătaie zdravănă. Se răsuci pe călcâie şi zâmbetul îi îngheţă pe buze. Detunătura fusese auzită în tabără. Un mic detaşament se repezea către ei.

O ridică pe Antonella şi o trase după el. Apoi se răzgândi, se întoarse din drum, luă sabia căzută din mâna adversarului şi începu să alerge, silind-o pe Antonella să grăbească pasul. Nu-şi putea alege direcţia. Singura deschidere ducea către căldarea în care zăriseră forma grotească pe care Corson o luase drept rămăşiţa unei balene.

Împuşcături. Gloanţele le şuierară pe la urechi. Din fericire, urmăritorii nu stăteau să ochească, sau încercau doar să-i intimideze. Era limpede că armele lor nu aveau servocătare şi, atunci când împuşcăturile conteniră, Corson îşi spuse cu mirare că nu erau nici automate şi că cereau un anumit timp pentru a fi reîncărcate.

Gâfâind, urcară versantul din afară al căldării. Trecură de creastă. Căldarea, un vechi crater, era mult mai mare şi mai adâncă decât se aşteptase Corson. Balena se dovedi a fi o uriaşă sferă de ţesătură cauciucată. Era strânsă într-o plasă. Plutea în văzduh şi trăgea de-o frânghie groasă, care o priponea de-o stâncă. Dedesubt atârna o nacelă de trestie, pe jumătate culcată la pământ. Un bărbat în pantaloni roşii şi bluză, purtând pe cap un fel comanac, trebăluia la tot felul de robinete. Culoarea pielii lui era neagră.

Zâmbi şi-şi arătă toţi dinţii, văzându-i pe Corson şi Antonella apropiindu-se. Zâmbetul îi pieri îndată ce privirea i se îndreptă către sabia pe care Corson o ţinea în mână. Schiţă o mişcare în direcţia puştii, a cărei ţeava depăşea marginea nacelei, dar, cu latul săbiei, Corson îl opri.

- Suntem urmăriţi, zise el. Aparatul ăsta ne poate duce pe toţi trei?

- Regulamentul interzice... Începu negrul.

Privi neliniştit spre Corson, apoi spre cealaltă marginea a căldării, unde capetele cu bicornuri începeau să se ivească.

- Cred c-am face mai bine s-o luăm din loc, încheie el. Sări în nacelă, urmat de Corson şi Antonella, după care începu să zvârle grăbit peste bord sacii cu nisip. Nacela părăsi solul şi prinse a se legăna în chip

primejdios.

- Culcă-te pe fund! îi strigă Corson Antonellei.

Apoi, văzând că negrul pierde un timp preţios silindu-se să dezlege nodurile frânghiei, izbi cu sabia coarda întinsă. Legăturile cedară. O a doua lovitură muşcă din cablu. O pală neaşteptată de vânt făcu restul. Liber deodată, balonul sui ca o rachetă. Răsunară focuri de armă, dar gloanţele trecură prea jos. Până să se încarce armele, fugarii se înălţaseră prea mult pentru a mai fi atinşi de tirul imprecis al zbirilor lui Victor cel Bărbos.

Corson se prinse de marginea nacelei şi se ridică. Şocul plecării îl zvârlise pe podeaua de trestie împletită, ce trosnea în chip neliniştitor. Aruncă o privire negrului în pantaloni roşii, care se agăţa cu amândouă mâinile de corzi, şi-şi lăsă sabia pe fundul nacelei. Apoi o ajută pe Antonella să se ridice.

- Ori din ce tabără ai face parte, îi spuse negrului, îţi mulţumesc că te-ai aflat aici. Mă cheamă Corson. Am făcut parte din echipajul...

Se întrerupse. Era absurd să evoce crucişătorul spaţial de linie "Arhimede", angajat în războiul dintre Pământ şi Uria... Într-adevăr, era un soldat fără armată şi fără cauză, un soldat pierdut. Şi dacă n-ar fi fost uriaşul câmp de bătaie de la Aergistal, ar fi uitat chiar că fusese cândva soldat.

- Sunt zuavul Toure, zise negrul. Sergent de cavalerie şi, pentru moment, conducător de aerostat într-un regiment de transmisiuni. Balonul meu a fost

iniţial captiv, dar, mulţumită tirului fericit sau nefericit al adversarului, a încercat de-a mai fi. Am şi o diplomă de infirmier. Şi...

Şovăi.

- Şi... stărui Corson, fără asprime.

- Costumele voastre îmi amintesc ceva. Am fost inginer. Si pilot de elicopter. Din pricina asta mi s-a încredinţat, de altfel, balonul. (începu să râdă.) Le-am spus că mă pricep la aeronautică. Mi se părea preferabil să mă aflu deasupra vălmăşagului. Şi voi, din ce război veniţi?

Corson şovăi la rândul lui.

- Dintr-un război interplanetar, zise el în cele din urmă. Dar n-am venit direct aici.

- Un război interplanetar, zise Toure, pe gânduri. Atunci trebuie să veniţi dintr-o epocă mult mai târzie decât epoca mea. Pe vremea mea abia începeam să ne interesăm de spaţiu. Îmi mai aduc aminte de ziua când primul om a ajuns pe Marte, Un eveniment... Îşi îndreptă bărbia spre Antonella: Şi ea? Vine din acelaşi război cu dumneata?

Corson clătină din cap.

- Antonella vine dintr-o epocă paşnică.

Faţa negrului se făcu aspră.

- Atunci n-ar trebui să se afle aici, zise el ritos.

- De ce?

- În universul ăsta nu se află decât luptători, soldaţi, oameni care, pentru o pricină sau alta, au fost declaraţi criminali de război. Eu am aruncat rachete peste un sat în care nu se aflau decât civili, undeva în Europa, într-o insulă căreia-i ziceam, şi căreia-i mai zice, poate, Sicilia. Nu spun că ştiam ce fac, dar nici nu spun că habar n-aveam. Aşa-i războiul.

O întrebare îşi făcu drum în mintea lui Corson.

- Vorbeşti pangala. Credeam că pangala nu era utilizată înainte de cucerirea stelelor.

- Nu-i limba mea maternă. Am învăţat-o aici. Toată lumea vorbeşte pangala în Aergistal, cu câteva variante.

- Şi care era limba dumitale maternă?

- Franceza.

- Aha, zise Corson.

Dar vorba nu-i spunea nimic. În mintea lui mişunau enigme. Dar mai puteau aştepta. Balonul plutise până atunci de-a lungul malului, dar vădea acum o surprinzătoare tendinţă de-a se abate către largul mării. Iar oceanul plat se întindea în faţa lor la nesfârşit.

18

Zburară peste mai multe ambarcaţii de piraţi normanzi, care se tot chinuiau să-şi vină de hac cu ciocurile luntrilor, dar erau stânjeniţi de vântul slab şi nu înaintau decât anevoie, bătând din vâsle. Ceva mai departe zăriră nişte structuri alveolare, pentru cucerirea cărora se luptau un fel de arahnoizi. Nu erau numai oameni în Aergistal, deşi, în regiunea pe care-o exploraseră, oamenii păreau cei mai numeroşi. O dată sau de două ori desluşiră, sub apă, nişte umbre mari.

Balonul se tot depărta de coastă, care rămânea totuşi vizibilă.

- N-are rost să murim de foame, zise vesel Toure, deschizând coşul de răchită ce ocupa o parte a nacelei.

Corson căută mecanic, pe umăr, cureaua raniţei cu

de-ale gurii. N-o găsi. Pierduse raniţa în lupta cu recrutorul.

- Iată cârnat, pâine încă destul de proaspătă şi vin roşu, zise negrul.

Scoase, dintr-un buzunar al pantalonilor săi bufanţi, un briceag uriaş şi începu să taie pâinea şi cârnatul în felii. Apoi destupă sticla şi o întinse Antonellei. Corson îl privea curios.

- N-ai mai văzut una ca asta, aşa-i? zise Toure observându-i mirarea. Bănuiesc că-n epoca dumitale hrana-i alcătuită din pilule şi alte chimicale. Dar nici astea nu-s rele. Ce nu face omul în timp de război, hai?

Vinul îl încălzi pe Corson. Muşcă dintr-o felie de pâine şi se hotărî să pună câteva întrebări. La urma urmei, avea în faţă un om cu mult mai multă experienţă decât el în privinţa acelei lumi ciudate.

- Ce mă miră, începu el prevăzător, e ca cerul rămâne pustiu. Războiul aerian ar trebui să facă prăpăd cam pretutindeni.

- Există nişte reguli, zise Toure. Cel puţin, aşa bănuiesc. În sectorul ăsta, nici avioane, nici rachete, nici elicoptere. Dar nu înseamnă că în altă parte din Aergistal nu se desfăşoară lupte aeriene. Mai degrabă m-ar mira să fie altfel.

- Nişte reguli?

Corson se opri din mestecat.

- Poate ţi-ai dat seama, urmă Toure, că nimeni nu întrebuinţează aici arme nucleare. Faptul te-a mirat nu? dacă mai sunt folosite în vremea dumitale. Dar de cealaltă parte a munţilor explodează din când în când bombe atomice. Şi mari.

Corson îşi aminti stâlpii de foc şi ciupercile de fum pe care le zărise pe deasupra munţilor. Încuviinţă.

- Şi cine se ocupă de aplicarea regulilor?

- Dacă aş şti, i-aş cere în mod politicos să mă scoată de aici. Un zeu sau un diavol, de bună seamă!

- Crezi, într-adevăr, că ne aflăm în infern?

Cuvântul infern nu prea avea înţeles pentru Corson. Îl folosise referindu-se la mitologii aproape uitate în epoca lui, dominată de un pozitivism utilitar-şi rece. În limba galactică, un infern nu era decât un loc deosebit de neplăcut.

- M-am gândit mult la problema asta metafizică, mărturisi Toure, dar ce-i aici mi se pare un infern cu totul material. Aş jura, de pildă, că cerul e la fel de tare ca o placă de sticlă. Suind şi coborând cu balonul am făcut unele calcule de triangulaţie şi mi se pare că plafonul se află între zece şi doisprezece kilometri înălţime. Pe de altă parte, dacă-i material, ţinutul nu mi se pare deloc natural. Absenţă a orizontului; lume plată, nu-i vorba de suprafaţa unei planete. Sau, atunci, pe o planetă cu o asemenea rază, forţa de gravitaţie ar trebui să fie imensă. Am fi fost striviţi cu toţii din primul minut.

Corson încuviinţă, cu oarecare mirare; omul ăsta de pe vremuri dovedea cunoştinţe superioare.

- Nu ne aflăm într-un spaţiu normal, zise Antonella. Nu pot prevedea nici un viitor. Nu mai simt nimic. Nu m-am neliniştit la început, pentru că preştiinţa noastră piere uneori. Dar nu în chip atât de total. Aici... aici parcă aş fi oarbă.

Corson *o* privi cu interes.

- În ce împrejurări îţi dispare puterea?

Antonella roşi.

- Mai întâi, în anumite zile ale luni. Dar... Nu e cazul acum. Şi când călătoresc în spaţiu, dar asta nu s-a întâmplat prea des. Şi când fac un salt în timp, dar atunci nu durează. Şi, în sfârşit, când probabilităţile în favoarea mai multor evenimente se compensează aproape cu totul. Dar tot îmi mai rămâne o bucată din acest simţ. Aici nimic.

- Despre ce putere vorbeşte? întrebă Toure.

- Poporul din care face parte dispune de o anume preştiinţa. Poate prevedea evenimentele, cam cu două minute înainte de-a avea loc.

- Înţeleg. Ca şi cum ar dispune de-un periscop în stare să străpungă suprafaţa prezentului. Un periscop miop. Două minute nu-s cine ştie ce.

Corson încercă să interpreteze indicaţiile furnizate de Antonella. Preştiinţa era, într-o măsură, legată de principiul cosmogonic al lui Mach, de individualitatea fiecărui punct al universului faţă de întreg. Însemna oare că nu se mai aflau în universul la care sistemul nervos al Antonellei era acordat? Muriseră cumva, deşi nu-şi amintea clipa trecerii?

- Ciudat, nu? zise Toure. În Africa, cu mult timp înaintea de naşterea mea, vrăjitorii pretindeau că sunt în stare să întrevadă viitorul. Pe vremea mea nu-i mai credea nimeni. Şi, până la urmă, asta se petrecea în viitor, nu în trecut.

- De unde ai pâine? întreabă Corson, arătând sandvişul.

- O, de la intendenţă. Acum, că-mi pui întrebarea, îmi spun într-adevăr că n-am văzut nicăieri ogoare, nici uzine, nici brutării. Dar ăsta-i întotdeauna războiul, nu-i aşa? Armele, hainele, medicamentele, alimentele vin de tare-tare departe, dintr-o ţară mititică. Dacă

războiul ţine ceva mai mult, nici nu-ţi mai pui întrebarea. Şi cum vezi nişte ogoare, le dai foc, să sunt ale duşmanului.

- Dar unde-s şefii? De ce continuă luptele astea fără rost?

- Deasupra ta. Foarte, foarte deasupra. În mod obişnuit, nu-i vezi niciodată.

- Şi dacă sunt ucişi?

- Sunt înlocuiţi, zise Toure. De cei care vin imediat după ei. Vezi, într-un război într-adevăr deznădăjduit te baţi mai departe fiindcă există un adversar şi n-ai de ales. Sau poate că şefii au ei o raţiune, o raţiune a şefilor.

Corson trase adânc aer în piept.

- Dar unde ne aflăm? strigă, beat de mânie.

Toure îl privi liniştit.

- Ti-as putea răspunde că ne aflăm într-un balon, deasupra unui ocean plat. Dar n-ar fi decât o evidenţă. M-am gândit mult la întrebarea asta. Nu-mi pot închipui decât trei posibilităţi. Poţi alege dintre ele, sau propune alta.

- Care?

- Prima, că am murit într-adevăr şi că ne aflăm pentru o durată nehotărâtă, poate pentru veşnicie, într-un infern sau într-un purgatoriu metafizic, fără speranţa de a scăpa, nici chiar murind. Răgazurile, la asta slujesc.

- Răgazurile?

- N-ai trecut încă prin nici unul? Ce-i drept, eşti de puţină vreme aici. Am să-ţi vorbesc despre ele mai târziu. A doua ipoteză e că nu trăim într-adevăr. Ni se pare că trăim, dar e o iluzie. Nu suntem decât nişte informaţii, perforaţii sau pilituri, sau pachete de

electroni într-o maşină gigantică şi cineva se dedă la un uriaş Kriegspiel, War Game, Joc de-a Războiul, dacă preferi. Chipurile, să vadă ce s-ar întâmpla în cutare sau cutare conflict. Sau, mai bine zis, dacă toate războaiele universului s-ar desfăşura în acelaşi loc. Am fi atunci un fel de figurine pe-o machetă, dacă înţelegi ce vreau sa spun.

- Înţeleg, zise scurt Corson.

- Variantă a acestei ipoteze. Existăm într-adevăr, dar nu pe lumea asta. Poate că suntem întinşi într-o criptă, legaţi printr-o mulţime de electrozi de o maşină şi credem că trăim tot ce trăim. Poate că-i vorba de un tratament psihologic ca să ni se facă silă de război, sau e vorba de un spectacol? Sau, poate, de o experienţă? A treia ipoteză e că universul ăsta e cu totul adevărat. Ciudat, din punctul nostru de vedere, dar autentic. A fost construit de cineva, poate că de oameni, dar mă îndoiesc, spre a îndeplini o funcţie de care n-am habar. E ipoteza pe care o prefer. Pentru că ne lasă, poate, o portiţă de scăpare, şi una care nu ne sileşte să încetăm a fi noi înşine.

- Toate trei ipotezele dumitale au un punct comun, zise Corson. Se aplică tot atât de bine şi celeilalte lumi de pe care venim.

- De care ne amintim, zise Toure. Nu-i neapărat acelaşi lucru. Eşti sigur că venim de pe aceeaşi lume? Şi mai există un punct comun cu lumea... cealaltă. Avem aceeaşi senzaţie de libertate şi suntem tot atât de neînstare să trăim după cum am vrea.

Tăcură pentru o clipă.

- Cum ai ajuns aici? întrebă Corson, în cele din urmă.

- Ţi-aş putea întoarce întrebarea. Nu ţi se pare că vorbesc cam mult?

- Nu ştiu dacă ai să mă crezi.

- Am învăţat să fiu credul, spuse negrul, cu simplitate.

Corson îi povesti pe scurt odiseea lor începând cu tabăra lui Veran. Trecu sub tăcere episodul planetei mausoleu.

- Cineva s-a ostenit să vă aducă aici, încheie Toure. Unul dintre ei, pesemne, Faptul se potriveşte cel mai bine cu a treia ipoteză a mea. Adăugă: Aud pentru întâia oară de hipproni, de dihănii în stare să se deplaseze în timp. Dar bănuiam că ei pot călători prin secole.

- Şi dumneata?

Negrul clipi, se apleca peste bordul nacelei şi scuipă în mare.

- La drept vorbind, nu-mi prea amintesc. Au trecut de atunci patru, cinci sau zece Răgazuri. (Apăsa pe litera r, ca pentru a indica o majusculă). Mitraliam pe cât puteam la bordul "Tăunului 5". Am ameţit, am simţit o căldură puternică. Şi m-am pomenit aici, la bordul aceluiaşi aparat, deasupra unui peisaj aproape identic. Nu mi-am dat imediat seama de deosebire. Mi se părea că nu cunosc pe nici unul dintre cei ce mă înconjurau. Am spus-o. M-au dus la un medic militar. A vorbit de şoc, mi-a făcut o injecţie şi m-a expediat. După câtva vreme nu mai eram sigur de nimic. M-am hotărât să supravieţuiesc, pur şi simplu.

- Mă miră ceva, zise Corson. Războaiele astea trebuie să dea un înspăimântător procent de mortalitate, de ce nu încetează, din lipsă de combatanţi? Sau valul de soldaţi proveniţi din toate epocile şi de pe toate lumile universului ajunge să le alimenteze?

Toure clătină din cap.

- Există Răgazurile. Morţii îşi reiau locurile.

- Învie?

- Nu. Dar, când se apropie un Răgaz, cerul se întunecă. Totul amorţeşte apoi, timpul încremeneşte, luminile artificiale, o lampă electrică, o flacără, descresc. Simţi că devii de piatră, într-o tăcere cumplită rămâi inconştient pentru o secundă, poate două. Apoi totul reîncepe. Uneori te regăseşti în situaţia de dinaintea Răgazului, dar asta se întâmplă foarte rar. Cel mai des te pomeneşti în rândurile unei alte armate, la un alt post. Nu-ţi mai aminteşti prea bine de cele petrecute înaintea Răgazului de parcă ar începe o altă istorie, de parcă o înregistrare ar fi înlocuită, cu alta. De unde cea de a doua ipoteză a mea. Şi morţii îşi reiau locurile, joacă un nou rol. Dar nu-şi amintesc niciodată că au fost ucişi. Pentru ei Răgazul a intervenit chiar înainte de a muri. Răgazul e poate un accident pur individual. Dar nu cred. Când survine, ai impresia că se extinde asupra întregului univers. Dacă a treia ipoteză a mea e adevărată, cred că cei care au amenajat universul ăsta, sau care-l controlează, au dobândit stăpânirea timpului şi se duc să-i recupereze, chiar înainte de moarte, pe cei ce urmează să moară. După cum vezi, nimic supranatural.

- Într-adevăr, zise Corson.

Se trăgea de firele de barbă care începeau să-i crească, minunându-se de uşurinţa cu care omul - primitivul născut într-un secol care abia dacă ştia de călătoria interplanetară - admitea călătoria în timp. Apoi îşi aminti de uşurinţa cu care se adaptase şi el la noua Urie.

Era gata să întrebe ceva în legătură cu Răgazurile,

când un trosnet năprasnic îi sfâşie timpanele, mai intens şi mai brutal decât orice tunet, decât orice explozie, două pumnale-i sfârtecau membranele fragile, scormoneau oscioarele, umpleau tainicele şerpuituri ale spiralei cocleare. Universul însuşi părea că plesnise în două.

Balonul luneca pe şine nevăzute deasupra unui ocean şlefuit ca o oglindă şi sub un cer imposibil, dar senin. Briza era răcoroasă, şi atât. Dar trosnetul se prelungea, se amplifica, se preschimba într-un tunet surd, într-o vibraţie care făcea deodată corzile să zbârnâie şi care se împărţi în două, aşa cum crapă un trunchi de copac, o notă ce suia către acut, urca gamele, o mie de hertzi, două mii de hertzi, cinci mii de hertzi, zece mii de hertzi, de neauzit în cele din urmă şi sfredelind ţestele, o alta profundă ca izbitura unui pumn de uriaş, apoi o bătaie, apoi un suflu, inspiraţia unui zeu agonizând.

Oceanul se încreţea. Toure strigă ceva, dar mişcarea deznădăjduită a buzelor lui era mişcarea unui mut. Antonella îşi astupă urechile cu palmele. Îi era frică şi suferea. Corson simţi lacrimi ţâşnindu-i din ochi, din ţeasta zdrobită în menghinea celor două vibraţii.

Furtuna puse stăpânire pe balon. Sui câteva sute de metri, presiunea scăzuse deodată. Nacela se zgâlţâia amarnic. Corson o apucă pe Antonella de mijloc şi o lipi de corzile de care se încleşta cu amândouă mâinile. Răchita trosnea. Vântul era atât de puternic încât deforma suprafaţa balonului, de parcă o mână invizibilă şi uriaşă l-ar fi împins înainte.

Toure apucă un capăt de funie şi se legă cât putu de zdravăn, îndoindu-se tare, izbuti să-i întindă celălalt capăt lui Corson, care procedă la fel cu el însuşi şi cu

Antonella.

Corson răcni, peste vuietul furtunii:

- E cumva începutul unui Răgaz?

Toure clătină din cap. Faţa lui de culoarea cenuşii vădea zăpăceală.

- N-am văzut... niciodată, unul ca ăsta...

Rafalele încetară, dar vântul nu slăbi. Sufla egal, din ce în ce mai tare. Corson se plecă spre Antonella, care gâfâia. Răsufla şi el mai repede şi mai adânc decât de obicei. N-aveau aer. Presiunea atmosferică scăzuse şi mai mult.

Îi făcu un semn lui Toure arătându-i balonul şi apoi oceanul. Negrul înţelese şi umblă la robinet. Balonul pierdu câteva sute de metri, dar aerul nu deveni sensibil mai dens. Lungi creste albe tiveau sub ei vârfurile munţilor de apă, ce cărau epave. O aureolă uleioasă întinsa pe mare desena o improbabilă oază de linişte.

Ceasuri. Balonul gonea mereu cu aceeaşi viteză, pe care Corson şi Toure, luând ca puncte de reper petele cerului, o evaluaseră la aproape o mie de kilometri pe oră. Ghemuiţi pe fundul nacelei, Antonella, Corson şi Toure moţăiau, pe jumătate asfixiaţi.

Corson avea conştiinţa nedesluşită a faptului că străbătuse mai bine de un sfert din circumferinţa unei planete ca Pământul, şi vântul nu se domolea. Acum împingea din urmă munţi de apă, atât de înalţi şi se stabili încât păreau sculptaţi în sticlă. Nimic n-avea sens. N-avea mai mult sens decât tot ce se întâmplase

până atunci. Puteau pluti aşa la nesfârşit, deasupra oceanului nesfârşit. Puteau muri în nacelă de foame, de sete, de epuizare, dar trupurile aveau să le continue absurda călătorie, dacă funiile n-aveau să se rupă şi nacela să se prăbuşească în mare. Dacă, pierzând hidrogen sau heliu, balonul n-ar fi coborât treptat şi nu s-ar fi lipit ca un neg cenuşiu pe coasta unei dune de apă.

O tresărire a nacelei - un cablu cedase - întrerupse gândurile lui Corson, zvârlindu-l aproape peste bord. Funia-l opri. Avu vreme să vadă orizontul. Scoase un strigăt atât de cumplit încât, pentru o clipă, acoperi mugetul vântului.

Orizontul era subliniat de o linie neagră care se lăţi repede, devenind panglică, zid. Bezna aceea era absolută, era însuşi negrul neantului. Lucru ciudat, în loc să fie curbe şi să urmeze un orizont planetar, marginile paralele ale acestui meterez al beznelor erau riguros drepte, măcar atât cât un ochi omenesc putea să-şi dea seama.

19

Acolo se oprea universul. Cel puţin, acel univers. Erau împinşi spre beznă, spre prăpastie. Vântul, totuşi, pierduse din tărie. Dar valurile se înălţau şi mai sus, ca şi cum s-ar fi spart acolo de un obstacol nevăzut. Scobeau văi verzi-albăstrii de mai multe sute de metri adâncime.

La orizont oceanul se oprea brusc, ca marginea unei mese. Mai departe era abisul. Ocupa tot spaţiul dintre cer şi mare.

- Ne mai rămâne o şansă măruntă, zise Toure. Ca un Răgaz să intervină înainte de...

N-avea nevoie să încheie. Fascinaţi, contemplau orizontul.

- Sau ca vântul să se oprească de tot, zise Corson.

Toure dădu din umeri.

- Golul ăsta ne suge. Are să piară în el tot universul.

- De ce acum?

- S-a stricat ceva în maşinăria cea mare.

Pe măsură ce se apropiau, spaţiul negru se umplea de lumini, de puncte strălucitoare şi încremenite, care păreau că se sting şi se aprind în răstimpuri, ca şi cum un obiect întunecat ar fi trecut prin faţa lor. Ai fi zis că balonul goneşte către o pată de-un negru mai mat, încă mai absolut decât restul peretelui. Pata era aureolată de reflexe pornind, ca nişte fulgere ramificate, în toate direcţiile.

Un geam spart de un proiectil, îşi spuse Corson.

Era exact ce avea sub ochi: un geam străpuns de un

proiectil. Luminile fixe erau stelele, abisul era spaţiul... Pata de-un negru mat era o spărtură prin care Aergistalul, sau cel puţin partea din Aergistal ce cuprindea balonul, se arunca în gol.

Un imens vârtej scobea marea, aproape de bord. Marea se golea şi ea în spaţiu.

Corson se întrebă dacă spaţiul era infinit, dacă întregul Aergistal, cu războaiele lui absurde, cu legiunile, cu flotele, eroii jalnici, generalii şi ciupercile lui nucleare va sfârşi prin a-şi găsi pacea printre stele. Creatorii - sau administratorii - Aergistalului n-aveau să intervină? Accidentul le depăşea puterile? Sau hotărâseră să golească o eprubetă? Avea dreptate Toure, vorbind de-o machetă? Aergistalul nu era oare, în cele din urmă, decât o gigantică, dar limitată, lume artificială, plutind în spaţiul ce se golea acum de substanţă, în urmă unei avarii sau a unei manevre? Ce-avea să se întâmple dacă "geamul" plesnea dintr-o dată, de-a lungul fisurilor? Cerul şi pământul se vor uni oare? Sau arhitectura lumii nebune - vorbind din punct de vedere antropomorfic - va dăinui, apărată în veci de indestructibilul ecran al neantului?

În vreme ce balonul se apropia de spărtură, temperatura scădea, aerul se rărea. Şi, totuşi, ciudat, spărtura părea să se micşoreze. Adineauri se căsca pe kilometri întregi. Acum cel mai mare diametru nu-i depăşea câteva sute de metri. Se resorbea repede. Balonul era de-ajuns de aproape ca să-i îngăduie lui Corson să vadă undele circulare care străbăteau suprafaţa şi veneau să moară la marginile spărturii.

Marea se acoperea cu o banchiză subliniind cu alb dreapta temelie a zidului spaţial. Nu un geam, nici măcar un zid, ci un ecran de forţă, în stare să se repare prin el însuşi, după o izbitură năprasnică.

- Dacă nu se închide mai repede, vorbi întretăiat Toure, ne-am dus pe copcă.

Antonella îşi vârî faţa în scobitura umărului lui Corson. Acesta, gâfâind, găsi în el puterea de a întinde o mână către spărtură. Rămăşiţele unei uriaşe nave spaţiale pluteau în, vid, niţel peste nivelul oceanului. Poate că avusese forma unui fus. Cel puţin asta sugera înfăţişarea părţii dindărăt, ce părea lipită de peretele transparent. Reconstituindu-se, câmpul de forţă o înglobase parţial.

Ce-l mira mai mult pe Corson era caracterul biologic al cicatrizării ecranului de forţă. Nu-şi amintea decât de câmpuri ce se propagau instantaneu, raportate la distanţele scurte şi la percepţiile omeneşti. Apoi îşi spuse că energiile puse în joc aici erau atât de uriaşe încât timpul fusese tulburat. Echivalentul de masă al barierei trebuia să fie gigantic. Relativitatea afirmă că pe stelele gigantice timpul se scurge mai încet decât aiurea. Cel mai ciudat era faptul că efectul nu se întindea şi asupra spaţiului înconjurând bariera; faptul că balonul nu fusese izbit cu o viteză considerabilă de ecran, că nu arsese în atmosferă, chiar înainte de-a se strivi de zidul spaţiului.

Corson începu să spere din nou. Nu mai aveau de străbătut decât câteva sute de metri. Cicatrizarea se accelera, crăpăturile erau astupate. Pata neagră şi

mată dădea îndărăt. De jur împrejur spaţiul se făcea strălucitor de parcă fusese dat cu un lac. Un efect secundar al câmpului.

Aproape de tot. Corson întinse un braţ pentru a o apăra pe Antonella. Şoc. Reacţie. Ameţeală. Funia pe care şi-o legase în jurul mijlocului îi tăie coastele. Se clătină, căzu cu faţa înainte. Capul i se izbi de marginea nacelei. Aplecare violentă. Mai apucă să audă un zgomot înfundat. Balonul era strivit de barieră. Nacela oscilă. Şoc. Reacţie. Şoc. Fără brutalitate. Obstacol elastic. Îşi pierdu cunoştinţa.

20

Senzaţie de prospeţime pe frunte. Se trezi. Aproape de îndată. Poate. Capul i se odihnea pe genunchii Antonellei, care-i tampona fruntea cu o cârpă muiată în vin. Îşi duse mâna la arcada dreaptă, care-l durea şi o trase îndărăt, plină de sânge. Privirea-i întâlni apoi, privirea neliniştită a lui Toure.

Se ridică. Ameţeală. Apoi, cu un efort, se sculă în picioare.

- Balonul a slujit drept dop, explică Toure.

Balonul pătrunsese pe jumătate în barieră, la un kilometru deasupra oceanului, care nu mai clocotea. Crăpătura submarină fusese şi ea astupată. Presiunea atmosferică se restabilea repede. Cu timpanele dureroase, Corson îşi strânse nasul şi suflă.

Fascinat, se plecă peste bordul nacelei şi privi în gol. Sus cerul şi jos oceanul se opreau net, ca tăiate cu un cuţit. Bariera era aproape, s-o atingi cu mâna. Corson îşi întinse braţul, fără a izbuti s-o ajungă, fără a simţi

altceva decât o uşoară mâncărime, poate închipuită.

Dincolo era spaţiul. Un spaţiu populat. Mai întâi de stele, miriade de stele grupate în constelaţii necunoscute. Stele de toate culorile, cum nu vezi decât în vid, prin geamul unui-costum de protecţie, sau dintr-o cupolă de observaţie. O pată roşie, care putea fi o galaxie, strălucea. Şi stelele şi galaxia nu erau singure.

Între ele, şi trecând uneori pe dinaintea lor, se învârteau imense crucişătoare, de război. Bineînţeles, în ciuda dimensiunilor, Corson nu le putea vedea direct. Dar zguduiau stelele sau, mai degrabă, abăteau drumurile luminii. Masă şi energie. Un foton e atât de uşor, atât de lesne de abătut din drum! Sub ochii exersaţi ai lui Corson jocul stelelor căpăta înţeles. Se aflau acolo două flote. Care se luptau deznădăjduit. În cursul acestei bătălii, un crucişător - scos, de bună seamă, din luptă - se aruncase asupra barierei şi o stricase. Dar, nedându-şi probabil seama de accidentul cosmic, celelalte crucişătoare continuau lupta. O luptă abstractă, aşa cum era văzută de acea parte a barierei, un freamăt al spaţiului - şi stele oscilând ca nişte răsfrângeri pe creasta valurilor.

Blocuri verzui pluteau de cealaltă parte a câmpului. Corson avu nevoie de oarecare timp pentru a le identifica. Gheţuri. Iceberguri ale vidului, urmele celor câteva miliarde de tone de apă, care năvăliseră prin spărtură.

Era conştient de faptul că nu vedea aproape nimic din bătălia ce trebuia să se întindă pe câteva ore-lumină. Nu asista decât la o ciocnire locală. Dar violenţa înfruntării era de-ajuns pentru a-l informa asupra naturii spaţiului.

Nu mărginea Aergistalul. Făcea parte din Aergistal.

Logic. Războaiele spaţiale trebuiau să-şi aibă locul în Aergistal, ca şi războaiele terestre, maritime, aeriene. Aveau nevoie de un mediu special. Îl primiseră. Dacă universul acela era o machetă, atunci macheta se apropia de perfecţiune.

Cine oare se bătea acolo, în spaţiu? Oameni? Extraterestri? Oamenii împotriva unor extra? Epava prinsă în barieră nu corespundea cu nici un tip de crucişător pe care-l cunoştea. Pe cât putea să-şi dea seama - distanţele şi dimensiunile sunt înşelătoare în spaţiu - măsura mai bine de un kilometru, întreg, aparatul trebuia să fi fost de cel puţin trei ori mai lung. Lui Corson i se păru că desluşeşte o siluetă omenească inertă răsucindu-se ca un pai printre sfărâmături. Prea departe. Putea fi, la fel de bine, şi o bucată de metal.

Toure îşi limpezi glasul. Vibraţiile dispăruseră. Văzduhul redevenise calm, nemişcat. Nu mai erau siliţi să strige pentru a se putea auzi, deşi un zumzet fantomă le stăruia în urechile chinuite.

- Nu stăm prea grozav.

- Mă tem că nu, zise Corson.

Cercetase toate posibilităţile şi le părăsise. Corzile nu erau destul de lungi pentru a le îngădui să atingă oceanul. Dacă tăiau învelişul balonului pentru a-şi face din el paraşute, riscau să-l desprindă din barieră şi să piară în valuri, după o cădere de un kilometru. Nu exista nici o şansă ca balonul să se dezlipească de la sine. Şi chiar dacă ar fi izbutit să-l scoată din prinsoare, sau ar fi ajuns să coboare, cum să ajungă pe Pământ, la capătul zecilor de mii de kilometri pe care-i străbătuseră cu o viteză nebună? Erau prinşi, ca nişte gâze lipite de un perete vâscos,

Măcar de-ar veni un Răgaz, îşi spuse Corson. La

început, când Toure le vorbise despre Răgazuri, simţise o spaimă nedesluşită, animalică. Un Răgaz trebuia să semene cu moartea sau cu sfârşitul lumii. Acum toate dorinţele lui chemau un astfel de Răgaz. Dar n-avea nici un rost. Nu putea influenţa hotărârile zeilor imprevizibili care creaseră - sau care administrau - Universul în care se aflau. O altă frază a lui Toure îi veni în minte. Dar pregeta să tragă toate concluziile decurgând din ea. Desluşi în spaţiu ceva ca o spumegare a beznei. Adâncul părea să se fi animat, nu de frământarea clocotitoare a stelelor, ci ca şi cum un roi s-ar fi ivit, aproape de tot. Nişte musculiţe, zburând la întâmplare. Ca nişte musculiţe, hărţuiau navele cele mai apropiate, care începeau să fie vizibile. Musculiţele păreau să evite cu îndemânare diabolică tirul navelor. Un crucişător explodă. Apoi un altul. Cele două valuri luminoase îl orbiră pentru o clipă pe Corson, cu toate că luase precauţia de a-şi feri ochii. Se întrebă ce s-ar petrece dacă o navă ar fi lovită chiar lângă barieră. Bariera ar rezista, fără îndoială, dar ar opri oare destule radiaţii?

Musculiţe, Corson le descoperi brusc identitatea. Erau hipproni. Orice urmă de îndoială pieri atunci când unul dintre hipproni se materializa chiar de cealaltă parte a barierei. Recunoscu cingătoarea de ochi fără pleoape, cele şase labe uriaşe cu gheare răşchirate brăzdând vidul, coama de filamente desfăşurate în spaţiu asemenea unei monstruoase anemone şi harnaşamentul, iar, atunci când monstrul se răsuci în jurul lui însuşi, uniforma soldaţilor lui Veran. Zărind de cealaltă parte a barierei nacela şi ocupanţii ei, bărbatul scoase un neauzit strigăt de mirare. Buzele-i zvâcniră în golul căştii. Într-o clipă, turma hippronilor se

înghesui lângă barieră. Apoi dispăru.

Se iviră, din nou, de partea lor. Trecuseră, fără efort aparent, bariera. Înconjurau balonul. Cu armele îndreptate împotriva nacelei, aşteptau. Antonella îl apucă pe Corson de braţ. Toure deschise gura, trecându-şi mâna peste fruntea năduşită.

- Ce-i asta?

Nu mâi avea timp să-i răspundă. Născut la hotarul conştiinţei lui Corson, gândul se transformă în hotărâre. Nu se putea aştepta la milă din partea lui Veran. Avea să încerce să-i prindă de vii. Oamenii lui urmau să-şi facă de cap cu Antonella.

Corson scrâşni din dinţi. Simţi deodată în gură gustul sângelui. Îşi ridică privirile spre învelişul balonului. Hidrogen sau heliu? Nu mai avea timp să-l întrebe pe Toure! O şansă la două. În contact cu aerul, hidrogenul exploda uşor. Dimpotrivă, temperatura degajată de raza armei lui n-ar fi ajuns, desigur, să declanşeze o reacţie de fuziune.

Îşi dori cu disperare ca Toure să fi spus adevărul. Avea să afle, oricum, sau, mai degrabă, n-avea să afle decât dacă ipotezele lui Toure erau îndreptăţite, dacă în acel infern moartea nu era într-adevăr decât provizorie.

Îşi scoase arma din teaca ascunsă în costumul de protecţie şi trase liniştit. Mai avu timp să vadă că învelişul balonului e sfâşiat, şi cum ţâşneşte o flacără. Apoi simţi o văpaie care-l mistuia, care-i deschidea ochii, nu peste bezna neantului, ci spre o lumină nestinsă. Simţi să-i ard mâinile şi obrajii, iar tâmplele străpunse îl scutiră de a auzi strigătele celorlalţi. Şi ale sale. Şi-şi spuse: hidrogen.

Se prăbuşea şi, lipit de el, simţea trupul Antonellei,

deşi nu mai avea trup. Era de neînţeles, dar nu murise; n-avea impresia că moare. Lumina scădea însă, cu toate că o flacără uriaşă năvălea asupră-i. Cerul se făcu purpuriu, apoi negru. Desluşi, alb pe negru, ca într-un clişeu, hippronii şi până şi feţele călăreţilor, vădind încremenită uluire a unor statui. Se simţea încleştat de nemişcare. Flacăra încetă să crească la câţiva centimetri de faţa lui, măcar să nu mai avea faţă. I se păru că miraculosul echilibru avea să dureze o veşnicie.

Flacăra se stinse apoi.

21

Răgazul luă sfârşit treptat, aşa cum venise, Corson, care nu-şi dădea seama că deschisese ochii, plutea într-un univers purpuriu. Ţevi uriaşe, încâlcite şi îmbucate, palpitau, se lungeau, se umflau în neaşteptate hernii ce se despicau deodată şi eliberau nişte rădăcinuţe, care începeau să crească la rândul lor. Nici sus, nici jos. Cu toate că nu era în stare să aprecieze distanţele şi dimensiunile, Corson încerca simţământul giganticului.

Am trecut prin tavan, îşi spuse. Am suit la ceruri.

Membrele nu-l ascultau, dar nu simţea nici un fel de nelinişte, mai curând curiozitate. Amintirile-i reveniră treptat. Rămâneau lacune, astupate însă de o lentă muncă de reconstituire, infidelă poate, săvârşită la marginea conştiinţei.

Ştiu astfel că locul unde eşuase era uimitor. Luptătorii se deşteptau de obicei în mijlocul unei lupte. Părăsise Aergistalul. Era sigur că se află de cealaltă

parte a suprafeţei cerului. Era oare un alt infern, locul unde se băteau entităţi de neînchipuit pentru o minte omenească? Sau fusese cumva scos din joc pentru că intrase acolo în mod abuziv, sau pentru că i se hărăzise o altă soartă?

Era singur. Ştia asta, deşi nu putea întoarce capul.

Şi totuşi glasul sparse tăcerea, ca un şuvoi de bale într-o apă limpede. Îl percepu mai întâi ca pe o muzică pură şi-i trebui o bucată de vreme până să înţeleagă că i se adresa, dar cuvintele-i rămâneau săpate în amintire de parcă ar fi fost spălată, retopită, neîntinată din nou şi lacomă să afle.

- Aşadar, eşti un criminal de război.

Răspunse, după o clipă de chibzuire:

- Aşadar, eşti un zeu.

Glasul începu să râdă. Părea aproape copilăros, dar răsuna ca şi cum ar fi fost purtat de-o infinitate de ecouri abia despărţite unele de altele ca şi cum Corson n-ar fi perceput decât unul, cel mai apropiat de el, cel mai inteligibil pentru el, în vreme ce în unduirile lui ar mai fi fost ascunse şi alte glasuri, unele mârşave. Glasul părea aproape un glas de copil. Dar putea fi şi glasul unei şopârle, al unui păianjen, şuierul de foc al unei stele, scrâşnetul unui şobolan, clinchetul a două elitre frecate una de alta, suflarea articulată a vântului.

- Dispunem de mai multe puteri decât zeii pe care i-ai putea închipui.

Corson şovăi. I se părea că discuţia începuse ciudat. Nu fusese adus acolo pentru a i se impune o dispută teologică. Sau poate că aşa era obiceiul în cer? Voia să schimbe vorba, dar se simţea totodată atras către făgaşul firesc al convorbirii.

Am fost drogat, îşi spuse, de parcă asta ar fi lămurit totul. Apoi îşi dădu seama de caracterul îngust al explicaţiei.

Curiozitatea, precum şi gustul pentru sfidare, fură mai tari.

- Zeii sunt atotputernici, zise el.

- Atotputernici, zise glasul. O vorbă. Un ansamblu gol. Nu poţi atribui decât puterile pe care eşti în stare să le defineşti. Şi, prin urmare, să le dobândeşti.

Corson chibzui din nou. Propoziţia părea plină de bun simţ. Căută, apoi se hotărî:

- Sunteţi nemuritori.

Glasul păru că se amuză din nou.

- Da şi nu. Nu faci o deosebire netă între infinit şi nelimitat. Nu suntem nemuritori, dacă înţelegi prin asta că vieţile ar trebui să ne fie infinite. Nimic nu-i infinit în sensul ăsta, nici măcar universul, nici măcar ceea ce universul cuprinde. Dar vieţile ne sunt nelimitate.

- Nelimitate? Conceptul îi scăpa.

- Putem să le retrăim în mod diferit şi să le modificăm. Nimic din ce se petrece înlăuntrul vieţilor noastre nu ne scapă.

- Înţeleg, zise Corson.

O existenţă nu era, pentru acele fiinţe, o iremediabilă formă turnată în bronzul trecutului şi prelungindu-se orbeşte în ceţurile viitorului. O existenţă era pentru ei, de la un capăt la altul, un continuum plastic, maleabil. Nu cunoşteau un înainte şi un după. Vieţile lor nu aveau lungime. La drept vorbind, se întrebă el, care-i lăţimea unei vieţi omeneşti? Şi care-i e grosimea? Îşi concepeau vieţile ca un singur întreg, coerent şi deformabil. În funcţie de

consecinţe, schimbau cauzele. Prezentul nu era pentru ei decât un punct de vedere. Controlau timpul. Tăria le provenea din această putere. Asemenea oamenilor care, multă vreme înlănţuiţi de distanţa pe care membrele le îngăduiau s-o străbată, distanţă jalnică până şi-n cursul unei vieţi întinsă pe un secol, cuceriseră spaţiul şi navigau printre stele, acele fiinţe cuceriseră timpul. Tăria le provenea din această putere. Oamenii erau pentru ei nişte biete fiinţe înlănţuite, infirme, aşa cum erau pentru Corson strămoşii lui, prizonieri pe un teritoriu restrâns. E o putere cumplită, îşi spuse Corson, apoi - ca şi cum puterea i-ar fi fost propusă - nu mă simt dispus s-o exercit.

- Nu eşti un om, zise el.

Cine sunt ei ca să se joace aşa cu vieţile noastre? Năvălitori iviţi dintr-o altă galaxie, dintr-o altă dimensiune? Spirite pure, creatorii noştri, divinităţile legendelor?

- Ai să fii ca noi, zise glasul.

Promisiune sau constatare? Cum aş putea deveni ca voi, rămânând eu însumi, atunci când nici nu pot concepe folosirea puterii voastre? Sau erau oare urmaşii îndepărtaţi ai oamenilor? Puterea poporului Antonellei prevestea, oare puterea deplină? Câte miliarde de ani să se fi aflat între fiinţa primitivă Corson şi nemaipomenitul urmaş care-l judeca?

- V-aţi ivit... după noi? întrebă Corson.

Râsul glasului îl linişti în loc să-l enerveze.

- Nu ne-am ivit după voi, zise glasul. Suntem în acelaşi timp cu voi, de vreme ce umplem întreaga durată. Cele două existenţe ale noastre sunt coextensive, dacă preferi. Dar, într-un înţeles foarte special, dacă asta te poate linişti, am venit după voi, ne-am născut din voi.

Sunt deci urmaşii noştri. Totodată, mult mai vechi decât noi. Din punctul, situat în viitor, în care ramura lor s-a desprins dintr-a noastră, au năpădit tot universul, din care nu ocupăm decât un segment derizoriu. S-au născut din noi, dar erau acolo de la începuturile noastre.

- Şi celelalte specii? Urienii?

- Nici o deosebire, zise glasul.

Nici o deosebire. Un răspuns categoric. E prea devreme ca să cer un răspuns la afirmaţia asta.

- Unde ne aflăm? întrebă Corson, şovăitor.

- În afara universului, la suprafaţa lui, pe pielea lui. Trebuie să ieşi dintr-un ansamblu pentru a-l putea înţelege şi pentru a-l transforma.

Coaja universului. Oare din pricina asta legile obişnuite ale fizicii nu se aplică în Aergistal şi pot face te-au hotărât să facă? Dar dincolo?

- Ce se află în afara universului?

- Universul la propria sa putere, zise glasul. Ceva ce nu ţine nici de timp şi nici de spaţiu. Exteriorul nu exercită nici o influenţă asupra interiorului şi nu poate fi, deci, cunoscut nemijlocit.

Impas. Puterea acestor fiinţe are oare o limită sau limita constă în sărăcia conceptelor pe care le mânuiesc eu?

Corson hotărî să revină la cazul lui.

- O să mă judecaţi?

- Eşti judecat, zise glasul.

- Nu sunt un criminal, protestă Corson, cu o bruscă nerăbdare. N-am avut niciodată de ales...

- Vei avea de ales. Vei avea posibilitatea de a desface. De a rupe un lanţ de violenţe. De a întrerupe o serie de războaie. Te vei întoarce pe Uria. Te vei vindeca de război.

- De ce aveţi nevoie de mine? De ce, cu toate puterile voastre, nu impuneţi suprimarea tuturor războaielor?

- Războiul face parte din istoria acestui univers, zise cu răbdare glasul. Într-un fel, ne-am născut şi noi din război. Vrem să eliminăm războiul şi vom izbuti - am izbutit - cu ajutorul celor ce-l poartă, în propriul lor interes, pentru a deveni ce pot fi. Dar nu ne putem împărţi puterile cu nişte fiinţe care n-au depăşit războiul. Poate că, în absolut, prin violenţă, am putea suprima războiul cu ajutorul puterii noastre, dar ar fi o contradicţie de termeni. Am intra în luptă împotriva noastră. Ne-am apucat să refacem universul ăsta. Un univers se reface, utilizându-se ceea ce 1-a făcut. Aergistalul e un mijloc. Aergistalul are trei misiuni. Extirparea războiului: la capătul unei bune bucăţi mai lungi sau mai scurte de vreme Aergistalul formează partizani convinşi ai păcii. Pentru extirparea războiului e nevoie să înţelegi războiul. Aergistalul cuprinde un imens număr de câmpuri de bătălie. Conflictele dintre imperii, dintre lumi, dintre specii nu există în Aergistal decât sub forma unor pânze de fundal, a unor motivări depărtate. Întrucât ştim că războiul nu se reduce doar la conflicte. El se extinde şi se perpetuează prin el însuşi, chiar atunci când cauzele care i-au dat naştere au pierit, şi îşi depăşeşte cu mult punctul de plecare.

Războiul are o structură cu aparenţe multiforme, dar numai aparenţele sunt aşa. Eprubetele de pe Aergistal ne îngăduie să cunoaştem războiul şi să-l facem cunoscut celor ce-l poartă.

Războiul, o structură! Ceva cu o anume autonomie, care se naşte poate cu prilejul unui conflict, dar se hrăneşte apoi din substanţa, din energia combatanţilor. Ceea ce explica, încă nedesluşit, faptul că în istoria omenirii - înainte de Corson - avuseseră loc războaie în toate epocile, sub toate regimurile. Cu regularitate, un grup de oameni îşi luase sarcina de a desfiinţa războiul şi nu izbutise. Cel mult ajunseseră să-l întârzie, să creeze între două conflagraţii o oază de pace de un secol, două, mai rar de un mileniu. Şi, îndeobşte, discipolii lor se apucaseră să impună pacea cu ajutorul războiului.

De ce se dezlănţuise războiul dintre Puterile Solare şi Uria? Pentru raţiuni de ordin economic? Din ambiţia şefilor? Din teama maselor? Toate motivele astea aveau însemnătate, dar mai fusese nevoie de unul, care să le strângă laolaltă. Războiul împotriva Vriei fusese un înlocuitor pentru războiul ce ameninţa să izbucnească între planetele omenirii şi care provenea din vechi tratate semnate în mod necorespunzător. Şi care rezultaseră, şi ele, din războaie mai vechi. Şi se putea astfel, cu siguranţă, merge, până la războiul care pustiise Pământul cu milenii înaintea naşterii lui Corson şi care dusese omenirea la cucerirea stelelor, silind-o la un exil provizoriu. Ba, şi mai departe în urmă, la cea dintâia între toate bătăliile, la piatra ridicată de un pitecantrop împotriva altui pitecantrop.

Şi tot aşa se petrecuseră lucrurile în istoria celorlalte specii. A aproape tuturor celorlalte specii. A tuturor celor prezente în Aergistal.

Ne-am întrebat de multe ori de ce ne băteam, îşi spuse Corson, dar niciodată, sau nu destul, sau nu pentru multă vreme, de ce duceam un război. Istoria e infectată. Suntem nişte furnici luptând unele împotriva altora pentru raţiuni care li se par limpezi şi care acoperă o beznă, o ignoranţă absolută. Aergistalul e un laborator.

- A treia misiune a Aergistalului, zise glasul, e să salveze războiul. Războiul e una dintre activităţile vieţii. Face parte din patrimoniul nostru. S-ar putea să avem nevoie de tehnicile lui. Ceva se poate ivi din afara universului. Aergistalul e o frontieră. Şi un meterez.

Glasul se încordase deodată, dacă nu se încărcase de tristeţe. Corson încercă să-şi închipuie Exteriorul. Dar abstracţia absolută îi sfida simţurile. O întunecime de nepătruns. Un non-timp. O non-distanţă. Nimic, şi poate altceva. Dacă aş fi o cifră, îşi spuse Corson, şi dacă aş fi unul, cum mi-aş putea închipui cifra cifrelor, ultima dintre cifre?

- Extirparea războiului, spunea glasul. Cunoaşterea războiului. Salvarea războiului. Vei avea de ales. Vei fi trimis pe Uria pentru a rezolva o problemă. Dacă nu izbuteşti, te întorci aici. Dacă izbuteşti, eşti liber. Încetezi a mai fi, în timpul tău, un criminal de război. Dar, mai ales, vei fi făcut un pas înainte.

Văzduhul se îngreuna în jurul lui Corson. De jur împrejur luau fiinţă nişte pereţi. Era lungit într-o lungă cutie, ce părea de metal. Un sicriu.

Sau o cutie de conserve.

- Hei! strigă Corson. Daţi-mi arme, ceva.

- Ai un creier, zise glasul, fără drept de apel. Şi vei obţine tot ajutorul de care vei avea nevoie.

- Oficiul de securitate... începu Corson.

- N-avem de-a face cu el, zise glasul. De altfel, nu administrează decât secolele Celui de al Treilea Roi, pe o singură galaxie. Într-un cuvânt, îşi spuse Corson înainte de a se cufunda în beznă, niţică pulbere.

22

Minos, judecătorul morţilor, după legende. Un tribunal fără drept de apel. Corson visa, şi-şi dădea întrucâtva seama de asta. Rumega cele auzite. Antonella. Păcătoşi pacifişti de la capătul vremurilor, incapabili să facă ei înşişi ce aveau de făcut! Pioni în mâinile lor. Tiranii. Căzut din palma unui zeu, mă prăvălesc şi mă rostogolesc nemişcat, lunecând printre ochiurile plasei de vieţi. Fă ce vrei, a hotărât zeul, dar opreşte larma războiului, care mă împiedică să visez.

Plasa era ţesută din trupuri omeneşti. Fiecare nod era cât un om şi fiecare se ţinea cu câte o mână de gleznele altor doi oameni, la nesfârşit. Iar oamenii goi se băteau, răcneau sudalme, încercau să se zgârie, să se asmuţă ca să muşte. Din când în când, câte unul nu se mai putea ţine şi era pe dată înghiţit de prăpastie. Se făcea o gaură, curând astupată de o inteligibilă lunecare a ochiurilor. Şi, ca un peşte invizibil, Corson trecea printre membrele lor răşchirate.

Visă că se trezeşte. Rătăcea printr-un oraş imens şi minunat. Turnurile-i suiau spre cer, nu ca nişte catarge, mai degrabă ca nişte copaci, împărţindu-se,

ramificându-se pentru a pieptăna vântul. Străzile-i erau zvârlite, ca nişte liane, peste vid.

Îşi simţea inima strânsă de-o nelinişte pe care, la început, nu şi-o lămuri. Apoi îşi aminti ce căuta acolo. Cutia care-i atârna pe piept, ţinută de-o curea, era o maşină de călătorit prin timp. Avea un, ceas la încheietura mâinii drepte şi un altul la cea a mâinii stângi, şi erau două cronometre fabricate cu o neobişnuită precizie, pentru că era de cea mai mare însemnătate să poată cunoaşte timpul, să rămână stăpânul timpului. Pe sticla fiecărui cronometru era zugrăvită, sau poate gravată, o subţire linie roşie, care pleca din centru şi marca o oră exactă, un minut, o secundă. După poziţia acului mare putea vedea că timpul rămas până să atingă linia roşie era doar cu puţin peste cinci minute. Şi pe maşina de călătorit prin timp se succedau cifre care spuneau acelaşi lucru, numărau minutele şi secundele şi fracţiunile de secundă. Ştia că maşina de călătorit în timp era reglată pentru a-l proiecta în trecut - sau în viitor - chiar înainte ca acul cel mare să atingă linia roşie.

Roşie. Urma că se petreacă ceva înspăimântător. Şi, totuşi, în cetate totul era liniştit. Încă nimeni nu bănuia ce avea să se întâmple. Şi pe măsură ce neliniştea lui se preciza, pe măsură ce-şi amintea mai bine, se întreba ce să facă pentru a aştepta clipa eliberării fără a începe să urle.

Totul era liniştit în cetate. Vântul imprima o lentă oscilare străzilor suspendate, ramurilor ascuţite ale turnurilor. O femeie se juca cu plasa lustruită care-i împodobea gâtul. Într-o grădină, un artist modela spaţiul. Nişte copii cântau şi zvârleau în văzduh mingi colorate, care se învârteau unele în jurul altora înainte

de-a cădea din nou, leneş, pe sol. Oraşul îi apărea visătorului ca o sculptură complexă, aproape nemişcată în totalitate şi însufleţită în chip microscopic.

În mai puţin de două minute oraşul avea să fie nimicit de încărcăturile nucleare care se aflau pe drum, care mugeau în straturile superioare ale atmosferei, lăsând în urmă tunetul spaţiului chinuit de propulsoare. Iminenţa distrugerii i se părea visătorului de necrezut, şi clipa ei precisă era cu toate acestea gravată pe sticla celor două ceasornice. Ştia că avea să scape de la distrugere şi că nu va păstra, despre oraş, decât amintirea paşnică. N-avea să cunoască arsura a o mie de sori, şi prăbuşirea turnurilor topite ca nişte luminări, şi erupţia lavei redeşteptată în inima pământului, şi evaporarea trupurilor mistuite înainte de a fi ars, şi, în sfârşit, mai târziu, mult mai târziu, strigătul văzduhului strivit. Oraşul îi va rămâne în amintire aşa cum era, smuls din timp. Nu-i va cunoaşte distrugerea decât ca pe un eveniment depărtat, istoric, abstract.

Şi, totuşi, se temea de ceva de care nu-şi amintea încă, ceva de care maşina de călătorit în timp nu va fi în stare să-l scutească.

Brusc, faptul se întâmplă. Oraşul era liniştit. Femeia începu să răcnească. Trase cu atâta putere de lanţul care-i înconjura gâtul încât lanţul se rupse şi femeia zvârli departe de ea placa de metal lustruit. Copiii fugiră în neorânduială, plângând. Strigătul ce suia din întregul oraş năvăli asupra străinului. Se născuse din milioane de piepturi, împrumuta milioane de guri. Sfida paloarea turnurilor. N-avea nimic omenesc.

Corson asculta oraşul strigând ca o mare fiinţă sfâşiată, descompusă, explodând într-o mulţime de

particule îngrozite, neregăsindu-şi unitatea decât în groază.

Ar fi trebuit să-şi ducă palmele la urechi, dar nu putea. Îşi aminti. Locuitorii oraşului ştiau să prevadă viitorul, să smulgă viitorului câteva clipe de cunoaştere, şi ştiau ce avea să se întâmple.

Ştiau că bombele urmau să cadă. Vor striga până-n clipa exploziilor. Ştiau focul şi lumina cea mare şi noaptea absolută.

Iar el, străinul, visătorul, ştia că n-ar fi putut face nimic, că nu avusese răgazul de a-i înştiinţa. N-avusese nici răgazul de a le vesti moartea, înainte ca ochiul lor interior să le-o fi arătat. N-avea să vadă oraşul murind, dar auzea oraşul strigând.

Acul cel mare acoperea, aproape, îngusta linie roşie, dar visătorului, străinului i se părea că secunda dura mârşav de mult. O nelinişte singuratică îl năpădi, făcându-l să se zgârcească în el. Cutia pe care o purta pe piept nu era, poate, o maşină de călătorit în timp? Poate că nu era nici el decât unul dintre locuitorii oraşului, condamnat, ca toţi ceilalţi, să piară?

Deschise gura. Maşina de călătorit în timp funcţiona. Era salvat. Singur. Singur.

Se găsea altundeva şi strigătul încetase. Încerca să-şi amintească. Ştia că visează şi că mai avusese acelaşi vis. La ambele lui încheieturi, două ceasuri perfecte arătau o oră inexorabilă şi identică. Era stăpânul timpului. Sub ochii lui, brăzdat de canale, un oraş jos şi oarecare se întindea la malul unei mări violete.

Începu să urle, singur în tăcerea pe care ţipetele păsărilor abia o destrămau. Foarte departe, cineva se întoarse către el fără să înţeleagă.

23

Întunericul şi şase pereţi de metal, care abia îi lăsau loc să-şi mişte mâinile. Zăcea pe spate. Gravitatea redevenise aproape normală, cea a Pământului, cu o, aproximaţie de zece la sută. Nu-i era frică.

Apăsă cu putere capacul cutiei, degeaba. Apoi cineva sau ceva zgârie metalul şi o dungă strălucitoare se desenă de-a lungul uneia dintre muchii. O clipă mai târziu cutia se deschisese şi, orbit de-o lumină puternică. Corson încerca să se ridice.

Aerul era saturat de mirosul clorului. Căzuse în mâinile urienilor. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lumina izbutea să zărească trei siluete plecate asupră-i, vag umanoide, trei ciocuri cornoase, trei capete prea mici, cu creastă, trei gâturi lungi şi subţiri, braţe descărnate, trupuri scurte şi masive, cu sternul proeminent.

Dăduse ocol universului pentru a sfârşi în chip de cobai sub scalpelul unui urian.

Aşteptă suferinţa.

- Nu te teme, omule Corson, şuieră unul dintre urieni. Cu membre de lemn, Corson izbuti să se aşeze.

Sala era vastă, tapetată cu draperii mătăsoase, fără ferestre, fără ieşiri vizibile. Evoca destul de bine interioarele uriene, aşa cum erau înfăţişate pe Pământ, în epoca războiului. *Să fie obiceiul stăpânilor timpului*

de a-i da pe criminalii de război pe mâna duşmanilor; *lor?*

Un urian, parcă mai bătrân decât ceilalţi, era cocoţat pe un fel de tron care, pentru Corson, aducea mai degrabă cu stinghia unui coteţ. Urienii proveniseră dintr-o ramura a evoluţiei foarte asemănătoare cu cea a păsărilor de pe Pământ. Înfăţişarea lor dădea unele indicaţii în acest sens şi ele fuseseră confirmate prin disecţia cadavrelor (după versiunea oficială) căzute în mâinile pământenilor. În creierul lor cortexul era relativ puţin dezvoltat. Dimpotrivă, corpul striat era foarte voluminos. Printre pământeni circulau tot felul de glume cu privire la creierii de pasăre ai urienilor. Dar Corson se ferise să le dea crezare. Ştia că, pe Pământ chiar unele păsări - obişnuitul corb - dau dovadă de-o inteligenţă uimitoare şi cunoştea prea bine consecinţele acuităţii cerebrale a Principilor Uriei. O foarte mare parte a creierului omenesc e consacrată decodării şi integrării percepţiilor, iar o parte relativ mică activităţilor abstracte. La urieni percepţiile erau destul de limitate, din punct de vedere uman. Aveau, în principiu, o acuitate vizuală mult superioară celei a unui om, dar sensul culorii tare redus. Auzul le era atât de slab încât arta lor muzicală nu depăşise niciodată nivelul ritmului. Simţul pipăitului le era handicapat de configuraţia organelor prehensile - gheare, mai curând decât mâini - şi de rămăşiţele fulgilor care le acopereau trupul. Dar manifestau o aplicaţie deosebită pentru raţionamentele abstracte şi pentru disputele filosofice. Pe scurt, dacă i-ar fi cunoscut pe urieni, Corson ar fi renunţat la ipoteza senzualistă,

- Ne-au trimis un om, zise bătrânul urian, vădind un dispreţ evident.

Cu precauţie, Corson încercă să pună piciorul pe pământ.

- Înainte de a te deda la vreo mişcare nesăbuită, adăugă bătrânul urian, se cuvine să te informez, în termeni potriviţi, de unele fapte. Nu că ne-am teme de ceva din partea dumitale (arătă către trei arme aţintite asupra lui Corson), dar te-am plătit tare scump şi mi-ar părea rău să te văd vătămat.

Se ridică şi-şi umplu un pahar mare cu apă de clor. Gustul pronunţat al urienilor pentru clor furnizase, pe vremea lui Corson, un alt subiect de glumă.

- Eşti un criminal de război. Nu poţi părăsi lumea asta fără a te expune primejdiei de a fi arestat şi supus la nu ştiu ce pedeapsă de către semenii dumitale. Dacă ai fi liber, ai descoperi de îndată că, chiar aici, tara asta îţi reduce considerabil posibilităţile. Trebuie deci să ţii seamă de noi, ba chiar să te bizui pe noi. N-ai de ales.

Se legănă pentru o clipă, atât cât să lase cuvintele să cadă în străfundul minţii lui Corson, apoi urmă:

- În ce ne priveşte, avem nevoie de un specialist în război. Te-am cumpărat foarte scump, de la nişte intermediari pe care n-ai nevoie să-i cunoşti.

Se apropie de Corson cu mersul care-i făcea pe urieni să semene atât de tare cu nişte raţe uriaşe, înfăşurate în ţesături somptuoase, şi ucigător de primejdioase.

- Sunt Ngal R'nda. Poţi reţine numele ăsta, omule Corson, căci n-am de gând să eşuez sau să

supravieţuiesc unui eşec improbabil. Şi, totuşi, eşti singurul om care mă cunoaşte sub înfăţişarea asta. Pentru semenii dumitale sunt paşnicul Ngal R'nda, un bătrân niţel dezamăgit, care solicită muzele aşa cum a văzut că procedează oamenii, istoric în orele libere. Pentru ei - îi cuprinse într-un gest larg pe cei de faţă - sunt adevăratul Ngal R'nda, singur coborâtor dintr-un lung şir de Principi ai Uriei, ieşit dintr-un ou albastru. Nu-ţi poţi închipui, omule Corson, ce însemna, în vremurile de demult, un ou cu coaja albastră. Nici ce mai înseamnă, astăzi încă, pentru o mână de credincioşi. Acum mai bine de şase mii de ani Principii cu coajă albastră domneau peste Uria. Vai! oamenii au venit cu nave pline de minciuni, şi curând începu războiul. Un război lung şi cumplit, în care Pământul fu de mai multe ori gata să piară sub ciocul Uriei, Dar nimeni nu l-a câştigat. Singuri, Principii Uriei l-au pierdut. Din masacru şi oboseală se născu o pace bastardă, în semn de bunăcredinţă, oamenii şi urienii îşi acordară concesiuni pe lumile respective. Dar s-a întâmplat că urienii n-au putut trăi pe Pământ fără să se ofilească şi au renunţat, deci, la privilegiul lor. În ce-i privea, oamenii prosperă pe Uria şi, în scurtă vreme, foştii ostateci ajunseră stăpâni. Copiii le erau mai numeroşi decât ai urienilor. Cu o stăruinţă de necrezut, se dovedeau, mai ales, în stare să-şi pună minţile grosolane să rezolve probleme nedemne de Principii Uriei, cufundaţi în meditaţii mai înalte. Aşa s-a întâmplat că Principii Uriei au pierdut războiul, pe care oamenii nu-l câştigaseră şi-n cursul căruia urienii nu cunoscuseră înfrângeri. Trădare, trădare, mârşavă trădare a păcii. Dar s-au petrecut lucruri şi mai triste. Zguduită de război şi mânată apoi de contactul

înjositor cu oamenii, societatea de pe Uria părăsi cultul oului albastru. Se răspândiră mituri legate de-o pretinsă egalitate. Urienii îşi pierdură orgoliul. Vegetară, cedându-şi solul oamenilor, palmă după palmă, chiar fără să lupte. Au trecut zile. Secole. Apoi milenii. Dar fulgul celor de pe Uria - ar trebui să spun floarea, ca să mă fac înţeles - n-a uitat. Poate că a sosit vremea să scuturăm jugul. Pe câte ştim, Oficiul Galactic e bolnav; pentru un secol sau două va renunţa să intervină. Timp mai mult decât de-ajuns pentru a reconstrui o flotă şi a redescoperi căile victoriei. Dar, mai înainte, trebuie să punem din nou mâna pe lumea asta, lumea noastră, şi să-i alungăm pe oameni.

Tăcu o clipă, aţintindu-şi asupra lui Corson, care nu se clintise, ochii cu două rânduri de pleoape, crăpaţi de un iris vertical.

- Şi aici intervii dumneata. Am uitat cum se duce un război. Nu în teorie, căci speculaţia nu ocoleşte la noi nici un subiect, dar în practica aspră. Avem arme înspăimântătoare, pe care cei mai înţelepţi dintre Principii Uriei le-au ascuns în adâncurile planetei acum mai bine de şase mii de ani. Dar avem nevoie de un mic animal care, cu mintea lui şireată şi încăpăţânată, să ştie să ne spună când să lovim şi unde să lovim. Avem nevoie de dumneata. Nu-i subapreciez pe oameni, îi dispreţuiesc, ceea ce nu-i totuna. Şi în nopţile adânci ale meditaţiei mele mi-am spus: foloseşte împotriva oamenilor cea mai bună armă, un om. Nu protesta, omule Corson. Interesul te aşează alături de noi. Ai fost judecat, condamnat şi alungat de oameni. Printre ei nu mai ai scăpare. În vreme ce, dacă slujeşti gloria oului albastru de pe Uria, ai să fii liber, la fel de liber ca un adevărat urian ieşit din ou, şi vei

domni peste sclavii oameni. Dacă te-ai hotărî să ne rezişti, omule Corson, voinţa nu ţi-ar da câştig de cauză. Suntem experţi în ştiinţele interzise şi n-am uitat nimic din experienţele pe care le-am făcut, acum mai bine de şase mii de ani, pe câţiva dintre ai voştri. Dar mă tem că ai înceta să mai fii ce eşti. Şi nu eşti singurul disponibil, omule Corson. În vremurile noastre are loc un mare trafic de războinici. Există, pe multe lumi, fiinţe care năzuiesc să se descotorosească de tutela Oficiului şi cumpără, pe preţ bun, mercenari. Care nu aşteaptă, de cele mai multe ori, decât să se răzbune. Ura faţă de propria lor specie le înzeceşte talentul. Sper pentru dumneata, omule Corson, ca şi pentru noi, că acei care ni te-au predat nu ne-au înşelat asupra talentului de care dispui. Căci te afli pe un drum cu o singură ieşire: să învingi pentru noi.

- Înţeleg, zise Corson.

Urienii aveau faima unor palavragii şi bătrânul nu făcea excepţie de la regulă. Dar nu-i dăduse singura informaţie pe care o dorea: data. Revenise înainte sau după prima lui trecere pe Uria? Noua primejdie coincidea cu cele două precedente, Monstrul lăsat liber şi pădurile de pe Uria şi nebunia de cuceriri a lui Veran? Coincidenţa era oare excesivă? Exista cumva un principiu de echilibru conform căruia catastrofele puteau fi întârziate, dar nu evitate?

Şi numele de Ngal R'nda, Floria Van Nelle îl rostise de faţă cu el. "Ngal R'nda e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei". Pe moment nu dăduse faptului o prea mare însemnătate. Îşi amintea fraza perfect. Ciudat.

Renunţă să mai afle data. Nu ştiuse niciodată în ce an venise pentru prima oară. Dar dispunea de un reper.

- Un hippron sălbatic a fost cumva reperat în ultima vreme pe Uria?

- Pui nişte întrebări ciudate, omule Corson. Dar asta mi se pare inofensivă. Nici un hippron sălbatic n-a fost văzut pe lumea asta de secole şi, poate, de milenii.

Două posibilităţi. Scena de faţă se desfăşoară înaintea călătoriei mele pe Uria, sau imediat după, pe când Monstrul se pregăteşte într-o vizuină să dea naştere la cei optsprezece mii de pui. În cea de a doua ipoteză intervalul de nesiguranţă se reduce la cel mult şase luni.

- O.K.! zise Corson, folosind o formulă arheologică, m-aţi convins. Sunt al vostru. Aveţi o armată?

- O armată reprezintă o cale puţin subtilă de a purta un război.

- Care-i calea voastră?

- Şantajul, asasinatul, propaganda.

- Subtilităţi, într-adevăr, zise Corson. Dar aveţi nevoie de-o armată.

- Avem arme care nu necesită prezenţa unor servanţi. De aici pot rade oricare oraş de pe Uria, sau oricare crenguţa. Sau oricare om, oriunde s-ar afla. Şi pe dumneata, bineînţeles.

- Atunci de ce mai aveţi nevoie de mine?

- Ai să ne spui ce obiective se cuvine să lovim, cum să gradăm escalada. Propunerile pe care le vei face vor fi studiate cu grijă, înainte de a fi acceptate. Vei avea misiunea de a negocia cu oamenii. După aceea te vor urî îndeajuns pentru a nu mai fi ispitit să ne trădezi.

- Ce condiţii de capitulare le cereţi?

- Pentru început, nouă femei din zece vor trebui ucise. Fecunditatea oamenilor trebuie să rămână în

limite acceptabile. N-ar sluji la nimic să ucidem bărbaţii. Un singur bărbat poate fecunda multe femei. Dar femeile reprezintă punctul slab al speciei voastre.

- Nu se vor lăsa, zise Corson. Se vor apăra ca nişte diavoli. Dacă o stârneşti prea tare, specia umană se poate dovedi cumplit de dură.

- Nu vor avea de ales, zise urianul.

Corson se strâmbă.

- Sunt obosit şi mi-e foame, zise el. - Aveţi de gând să porniţi de îndată la război, sau mai am vreme să mă odihnesc şi să mănânc?... Şi să chibzuiesc?

- Avem tot timpul, zise urianul.

La un semn al lui paznicii coborâră ţevile armelor şi se apropiară de Corson.

- Conduceţi-l pe aliatul nostru, zise bătrânul urian, şi purtaţi-vă bine cu el. Face mai mult decât greutatea lui socotită în elementul 164.

24

Corson fu trezit cu blândeţe de către un urian din casta de jos, cu creasta tăiată.

- Trebuie să te pregăteşti pentru ceremonie, omule Corson, zise băştinaşul.

Îl duse pe Corson într-o sală de baie, ale cărei instalaţii nu fuseseră concepute pentru un om. Apa avea un neplăcut miros de clor şi Corson o folosi cu zgârcenie. Se putu totuşi spăla şi rade. Urianul îi întinse apoi o tunică galbenă, de felul celei pe care o purta. Deşi fusese în mod vizibil pregătită pentru Corson, mânecile-i erau cam prea scurte şi trena exagerată. Croitorul nu dovedise o cunoaştere

temeinică a anatomiei omeneşti.

Urianul îl duse pe Corson într-un oficiu unde îşi putu reface puterile. Metabolismul oamenilor şi al urienilor era atât de diferit încât hrana unora era otravă pentru ceilalţi, şi Corson se arătă la început cam neîncrezător în ceea ce i se înfăţişa. Dar pasărea uriaşă îl linişti.

- E vorba de o înfăţişare a Oului, omule Corson, zise ea solemn atunci când Corson se interesă de scopul ceremoniei.

- A cărui ou? întrebă pe neaşteptate Corson, cu gura plină. Crezu că urianul e gata să-şi piardă cunoştinţa. Din ciocul lui porniră nişte piuituri pe care Corson le interpretă drept înjurături sau formule rituale.

- A preacinstitului Ou Albastru al Principelui, articula în cele din urmă urianul, care părea să aibă gura plină de majuscule.

- Pricep, zise Corson, mirat.

- Nici un om n-a asistat vreodată la o înfăţişare a Oului. Ai un mare noroc şi principele R'nda îţi face o mare cinste. Corson încuviinţă.

- Îmi dau seama.

- Acum e timpul să mergem, zise urianul.

Ajunseră într-o mare sală elipsoidală, lipsită de deschideri. De când căzuse în mâinile urienilor. Corson nu întrezărise o singură fereastră, o singură, deschidere spre exterior. Baza secretă era desigur îngropată adânc.

Vreo sută de urieni se înghesuiau în sală şi păstrau o tăcere respectuoasă. Mulţimea se desfăcu în faţa lui Corson şi a călăuzei sale, care se pomeniră în primul rând. Cei de faţă purtau tunici de diferite nuanţe şi se

grupaseră pe culori. Corson şi urianul din casta de jos erau singurii care purtau tunici galbene în grupul celor din primele rânduri, uniform înveşmântaţi într-un violet-albăstrui. Corson auzea cotcodăcindu-se în jur şi deduse fără greutate că vecinii lui erau foarte nobili, dacă-şi îngăduiau o asemenea lipsă de politeţe. Întoarse capul şi privi către fundul sălii. Dincolo de cei violeţi, roşiii aşteptau cuminţi şi, în spatele lor, portocaliii. În fund de tot, tunici galbene îşi plecau frunţile.

În faţa lui, aproape în vârful elipsei pe care o desenau pereţii, se ridica un bloc de metal. O masă, o casă de fier, un altar. Un fior îi trecu pe şira spinării.

Sper că nu sunt, menit vreunui sacrificiu, îşi spuse, pe jumătate în glumă. Aş prefera să nu joc rolul fecioarei din romanele istorice. Urienii nu cunoşteau conceptul de divinitate. Nu-şi cinsteau morţii decât în mod simbolic. Metafizica lor - dacă i se putea da un asemenea nume - era îndreptată numai către ideea de familie. Familia era considerată drept nemuritoare, individul nefiind decât apendicele ei vremelnic.

Lumina scăzu. La capătul elipsei, dincolo de blocul de metal, un orificiu luă naştere în perete şi se dilată. Se făcu tăcere. Ngal R'nda trecu prin iris. Purta o togă somptuoasă de-un albastru ţipător, metalic, ale cărei falduri se târau pe sol. Se duse şi se aşeză în spatele blocului de metal făcând faţă asistenţei, îşi înălţă braţele descarnate până deasupra capului şi rosti câteva cuvinte în uriana veche.

Mulţimea îi răspunse pe-un ton mai ascuţit.

Ne seamănă mult, îşi spuse Corson, în ciuda originii deosebite. Să fie o întâmplare? Oare inteligenţa împrumută întotdeauna cam aceleaşi căi?

Ngal R'nda îşi pironi ochii galbeni asupra lui Corson.

- Priveşte, om al Pământului, priveşte ceea ce nici un om până la tine n-a văzut, zise el cu glas şuierător.

Lada de metal se deschise şi o coloană împodobită se ivi încet, purtând un imens ou albastru strâns în trei gheare de aur.

Corson fu cât pe-aci să pufnească în râs.

Era oul albastru din care ieşise Ngal R'nda. La puţin timp după ce se ivise, frânturile-i fuseseră adunate cu grijă şi oul fusese atent reconstituit. De unde se afla Corson putea vedea liniile de sutură, care făceau oul să semene cu o ţeastă lustruită. Ngal R'nda înţelegea să amintească credincioşilor de originea lui. Arătându-le oul albastru, evoca istoria glorioasă a urienilor, lunga dinastie de Principi belicoşi. Oricare i-ar fi fost talentele, fără ou Ngal R'nda nu era nimic. Oul constituia semnul incontestabil, dovada apartenenţei lui la o familie legendară.

Fără să vrea, Corson era fascinat de ou. Partea ştiinţifică a spiritului său aduna, fărâme de amintiri istorice. Înaintea Primei Civilizaţii Comunitare familiile jucaseră pe Vechiul Pământ un rol - oarecum - comparabil cu rolul pe care-l mai jucau încă în viaţa socială a urienilor. Era preferabil, atunci, să te naşti într-o familie puternică. Nimicirea brutală a Primei Civilizaţii Comunitare, pricinuită de războiul urmat de împrăştierea pe stele a oamenilor părăsind Pământul devenit temporar de nelocuit, nu înapoiase totuşi familiilor însemnătatea de odinioară. Pe vremea celei dintâi vieţi a lui Corson sociologii pretindeau că omenirea străbătuse o etapă tehnologică ireversibilă.

Dar de ce atinseseră urienii un nivel tehnic echivalent, fără a depăşi stadiul societăţii întemeiate pe ereditate? Istoriceşte vorbind, era un fel de paradox.

Soluţia, îşi spuse Corson, se afla sub ochii lui. Urienii - măcar castele superioare - practicaseră, aproape de la începutul istoriei lor, o nemiloasă politică de selecţie genetică. Descoperiseră, poate în mod empiric, că pigmentarea oului avea oarecari legături cu calităţile intrinsece ale urianului urmând să iasă din el. Şi era desigur mult mai uşor, din punctul de vedere al afectivităţii, să nu clocească, sau chiar să se distrugă un ou nemişcat, decât părăsirea sau uciderea unei mici fiinţe fragile, care dădea din picioare. La urma urmei, oamenii şi urienii erau foarte deosebiţi.

- Priveşte, om al Pământului, repetă urianul. Când am să pier, oul acesta va fi prefăcut în pulbere, aşa cum s-a făcut cu ouăle strămoşilor mei, iar pulberea va fi amestecată cu cenuşa mea. Iată oul din care am ieşit şi pe care l-am spart pentru întâia dată cu ciocul. Iată oul care-l va apăra pe ultimul Principe al Uriei.

O învălmăşeală se produse în fundul sălii. Ngal R'nda făcu un gest şi oul dispăru în ladă. O togă galbenă, care-şi deschise cu greu drum prin mulţime, îl împinse pe Corson şi se plecă în faţa lui Ngal R'nda, piuind pe-un ton foarte ascuţit.

Ngal R'nda îl ascultă, apoi se întoarse către Corson şi spuse în pangală:

- O trupă de oameni înarmaţi a luat poziţie la cincizeci de kilometri de aici. E însoţită de monştri, de hipproni. Ridică o tabără fortificată. E o trădare?

Veran! îşi spuse Corson.

- Aveai nevoie de o armată, Principe al Uriei, zise el. Iată că a sosit.

25

Mergeau prin pădure.

Era ciudat să-şi spună că, dintr-o clipă într-alta, avea să cadă cu Antonella în mâinile lui Veran.

Un cerc era pe punctul de-a se închide. Acolo îşi trăia viaţa pentru întâia dată, în inocenţă, iar aici îi şi cunoştea urmarea. Neliniştea, tabăra, fuga sub conducerea unui străin mascat, călătoria prin timp şi spaţiu, escala inutilă pe planeta-mausoleu, goana către marginile universului, Aergistalul, luptele, balonul, seismul, cealaltă parte a cerului, cuvântul zeului şi, din nou, Uria. Aici şi acum.

Acolo intrase, acolo intra acum într-un labirint ce străbătea întregul univers şi revenea asupra lui însuşi, atât de bine încât el, Corson, nu mai era despărţit de trecutul lui decât prin grosimea unui zid.

Labirintul i se desfăşura în faţă, la fel de indescifrabil ca odinioară. Dar pentru că ştia ce avea să i se întâmple celuilalt Corson, Corson-ul din trecut, fracţiunea din labirint pe care tocmai o străbătuse căpăta un înţeles. Pe vremea primului Corson nu ştiuse care era a treia primejdie care ameninţa Uria şi nici cum să le înlăture pe celelalte două. Avea acum o idee încă vagă. Viitorul, nu se îndoia, îi va descoperi restul.

Avu o intuiţie. Omul din ceaţă, călăreţul cu masca plină de noapte despre care Antonella spusese că-i seamănă, vă fi el însuşi. Avea, aşadar, un viitor. Încă o, dată, şi poate că o dată mai mult, şi poate că pentru o infinitate de daţi, labirintul se va întoarce asupra lui

însuşi şi Corson se va atinge pe sine într-o sumedenie de treceri, până se va contopi cu el însuşi. Iar acel Corson din viitor va cunoaşte o nouă porţiune a labirintului pentru că o va fi explorat şi poate că-i va pricepe desenul şi destinul, aducând atunci propriei lui vieţi corecţiile necesare, îşi aminti de ce-i spusese zeul. Îşi controlau existenţele, în viitorul îndepărtat, şi destinele nu le mai erau simple fire întinse între naştere şi moarte, ci întreaga pânză, mai mult, o întreagă urzeală pluridimensională ce acoperea un spaţiu. Zeii, îşi spuse, creează un univers, făurindu-se pe ei înşişi.

Mai ştia că în viitorul lui o va regăsi pe Antonella, de vreme ce-şi amintea că îl întâlnise. O va pierde din nou, de vreme ce-l iubise şi-l regreta atunci când, pe străzile Dyoto-ului, îl culesese, când el o descoperise. Îşi spuse că o iubea la rândul lui şi o regretă, şi speră că iţele încurcate ale vieţilor lor se vor lega până la sfârşit. Era o putinţă încă ascunsă în cutele timpului. Presupunea că existau cele două puncte fixe şi cunoscute ale viitorului său - punctul în care va veni să se elibereze el însuşi şi punctul în care avea s-o reîntâlnească pe Antonella - şi-şi dori ca punctele astea să definească o curbă, care, undeva în timp, să le fie comună.

Dar, pentru moment, trebuia să facă să sosească viitorul. Căci necesitatea celor două puncte atârna de acţiunile lui. Trebuia să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. O misiune definită de către cine? Poate că de-un alt el însuşi, încă şi mai depărtat de prezent, care alesese să împrăştie umbrele ce planau peste Uria. Ce aliat mai

bun să-şi aleagă decât el însuşi? Pentru ca omul de mâine să trăiască, omul din trecut, care nu-l cunoaşte, înlătură capcanele de ieri.

Îşi şi amintea de şovăielile lui Ngal R'nda, de parcă ar fi fost vechi când, de fapt, n-aveau decât câteva ceasuri. Principele Uriei afirma că nu avea nevoie de Veran. N-avea încredere în, oameni şi-i dispreţuia îndeajuns pentru a nu-i asculta decât atunci când îi cumpărase. Armele, pe care le arătă, erau după el suficiente: nişte sfere de metal cenuşiu, care puteau dezlănţui trăsnetul pe cealaltă emisferă, şi nişte tunuri de sticlă, subţiri ca nişte ace, în stare să găurească munţii, şi nişte imagini care, proiectate pe cer, puteau şterge amintirile unei întregi armate. Şi glasul şuierător spunea că, în războiul de acum şase mii de ani, Principii Uriei fuseseră învinşi de trădarea furişată în rândurile lor, şi nu de forţă. Corson aproape că-l crezuse. Desigur, Pământul avusese şi el scuturi de spaimă şi suliţe de neant. Partida fusese poate egală. Dar soluţia prezentului nu era decât cu atât mai sigură. Oamenii de pe Uria şi marile păsări care vor trece de partea păcii n-aveau să reziste nici o zi.

Corson spusese:

- Aveţi nevoie de-o armată.

Cu încăpăţânare, şi-având în minte imaginea milioanelor de femei ucise, a milioanelor de bărbaţi robiţi, înfăţişase necesitatea ocupării, după cucerire, şi repetase cu îndrăzneală:

- Aveţi nevoie de-o armată.

Adăugase:

- Mâine veţi stăpâni spaţiul. Veţi avea nevoie de o flotă, de specialişti. Câţi puteţi pune în linie de bătaie?

Urianul căzuse pe gânduri.

Şi Corson se folosise de avantaj:

- De câţi credincioşi dispuneţi?

Cu o uimitoare sinceritate, urianul răspunsese, ţintuindu-l cu ochii lui plaţi, galbeni, înstelaţi cu un albastru prea puternic:

- Cinci sute, poate o mie. Dar urienii care se tolănesc în locuinţele oamenilor la Dyoto, la Sifar, la Nulkr, la Riden vor veni după mine, sub flamura Oului Albastru.

- Desigur. Câţi sunt?

- Treizeci de milioane, poate.

- Atât de puţini!

Îşi muşcase buzele.

În cursul vechiului război, miliarde de urieni ameninţaseră Puterile Solare. În cadrul păcii galactice mulţi emigraseră, fără îndoială, pe alte lumi. Dar Corson ghicea altceva, istoria unei rase condamnate pentru că războiul şi cucerirea erau prea adânc înscrise în genele ei. Avea în faţă furia şi cruzimea, distilate de-o lungă decadenţă.

Existau oameni care datorau eredităţii lor o neîmblânzită agresivitate. Posedau o genă în plus. Deşi viabili din punct de vedere fiziologic, erau într-o oarecare măsură monstruoşi. Pe vremuri, cel puţin, societatea îi elimina sau izola, le dădea o şansă de a scăpa de fatalitate. Să fi fost posibil, ca, astfel privite, specii întregi să fie monstruoase? Condamnate să lupte sau să se ofilească? Soarta oamenilor nu era prea diferită: avuseseră norocul că structura le îngăduia să supravieţuiască păcii. Un noroc mărunt.

Corson se surprinsese gândind: Urienii nu au viitor. Ceea ce voia să spună un lucru: Războiul nu are viitor. Pentru moment, însă, trebuia să-l poarte.

Spusese:

- Aveţi nevoie de-o armată. Există ocupaţia. Apoi, există spaţiul, Veran e mercenar. Făgăduiţi-i lupte şi un imperiu. Şi mai e ceva: am vorbit de un hippron sălbatic. În scurtă vreme vor fi câteva mii, gata să pustiască lumea asta. Cum îi veţi opri? Cum veţi evita ameninţarea pe propria voastră planetă? Consultaţi arhivele. Întrebaţi-vă experţii. Hippronii pot rezista armelor de care dispuneţi. Le ajunge să sară în timp. Veran, în schimb, îi poate fugări şi nimici. Are hipproni îmblânziţi. Aliaţi-vă cu el. Distrugeţi-l mai târziu. Vă temeţi cumva de-un soldăţoi şi de câteva sute de ostaşi?

Urianul îşi suprapuse pleoapele duble:

- Du-te să discuţi cu el, Corson. Ai să fii însoţit de doi dintre ai mei, Dacă încerci să mă înşeli, ai să mori.

Corson ştiu că a câştigat. O mică manşă.

26

Mergeau prin pădure şi solzii morţi ai copacilor, care nu semănau cu cei de pe Pământ, trosneau sub paşii lui Corson. Urienii înaintau fără zgomot. Fragili, urienii moşteniseră de la strămoşii lor înaripaţi oase goale pe dinăuntru. Din două lovituri în tâmplă îi putea lungi, horcăind. Dar ţineau în gheare arme ucigătoare aţintite asupră-i şi avea nevoie de ei.

Prima lui noapte pe planetă. Întunericul era la fel de adânc. Şi, ca acum, pândise zgomotele pădurii, căutând direcţia în care Monstrul se cuibărise. Avea de-a face cu un nou Monstru. Omenesc. Veran.

Lăsase flotorul în urmă, departe de tabără, sperând că apropierea lor va rămâne nebăgată în seamă în învălmăşeala pricinuită de atacul sau, mai curând, de fuga lui, a lui Corson şi a Antonellei. Îşi privi ceasul. Tocmai străbăteau tabăra sub conducerea necunoscutului, care era el însuşi. Se apropiau de hipproni. Necunoscutul cu chip de umbră şi care era el însuşi înhăma unul dintre animale. Îi suia în şa pe Corson şi pe Antonella. Amândoi, cu cei doi hipproni, aveau să piară în cer şi în timp.

Peste o clipă.

Prima lui noapte pe planetă. Nici atunci nu îndrăznise să aprindă vreo lumină. Dar purta acum pe cornee nişte lentile de contact care-i îngăduiau să perceapă infraroşul. Solul părea negru, la fel de întunecat ca cerul, în afara unor pete, dar era lipsit de stele. Trunchiurile erau roşcate. Solzii lor, sediul unor relativ intense schimburi energetice, erau portocalii. Din loc în loc o piatră, pe sol, restituia căldura înmagazinată peste o zi şi alcătuia un neg palid. Văzu ceva mărunt şi luminos fofilându-se tăcut printre tufişuri. Un animal îngrozit.

Simţi un miros de răşină arsă, de nisip topit. Tabăra era aproape.

Aşa să fie ce se cheamă un moment istoric? se întrebă. Pentru planeta asta atâtea lucruri depindeau de el. Veran va primi oare? Ce s-ar întâmpla dacă oamenii lui Veran ar începe să tragă, dacă ar fi ucis? Alianţa nu s-ar înfăptui. Monştrii ar continua să

rătăcească în libertate. Monştrii umani şi ceilalţi. Va avea loc un război. Poate două: între băştinaşii de pe Uria şi oameni. Între Uria şi Consiliul Galactic, sau Oficiul de Securitate, sau cum îi va fi spunând, un organism trebuia să fie, cu siguranţă. Ceva s-ar sfărâma. O linie de ruptură s-ar propaga de-a lungul secolelor şi ar zgudui viitorul. Era sigur de asta. Nu exista altă pricină pentru prezenţa lui. Fusese trimis să astupe o breşă, fără să i se spună nici cum, nici de ce.

Un moment istoric! Un loc şi o dată unde se încrucişau mai multe linii ale timpului, unde se întâlnise pe el însuşi fără să ştie şi unde nu se nimerise, acum, doar fiindcă nu voia. Un moment! Ca şi cum cineva şi l-ar aminti vreodată! Ca şi cum istoria ar fi fost făcută din bătălii şi alianţe şi tratate, semnate şi rupte. Atunci când era tocmai dimpotrivă. În pacea înşelătoare a pădurii înţelegea că tot ce merita să se numească istorie era contrariul războiului. Istoria era un ţesut. Războiul, tot atâtea rupturi, iar războaiele, tot atâţia mărăcini înverşunându-se să sfâşie ţesutul istoriei care, mereu, sau cel puţin până atunci, se repetase cu o încăpăţânare biologică. Se gândi fără veste cu o teamă pe care nu izbutise s-o deştepte într-însul, la perspectiva întâlnirii soldaţilor lui Veran. El, Corson, se simţea moştenitor şi solidar cu miliarde şi miliarde de oameni născuţi şi morţi în trecut, care ţesuseră cu trupurile şi vieţile lor marea pânză a istoriei. Se simţea responsabil şi solidar cu miliarde şi miliarde de oameni şi cu alte fiinţe, ce aveau să se nască. Avea să încerce să le dea o şansă şi să propună, celor ce muriseră, un răspuns.

Conflictul posibil nu era măcar un război însemnat. Dar nici un război nu fusese vreodată mai însemnat. O

bătălie ce aruncă milioane de astronave unele împotriva altora, o bătălie de felul celei ce bântuise cu furie cu şase mii de ani mai devreme, n-are mai multă însemnătate decât prima luptă dintre doi pitecantropi înarmaţi cu pietre, nici măcar cioplite. E o chestiune de punct de vedere.

Perdeaua de copaci se subţie. Lumini se zbăteau. O îngustă dungă purpurie, pe care Corson o ştia ucigătoare, despica noaptea printr-o linie punctată, întreruptă de trunchiurile copacilor. Corson făcu o mişcare. Urienii încremeniră, tăcuţi. De-abia le percepea suflările repezi şi uşoare. Se înţelesese să înainteze singur şi să vorbească singur cu Veran până la încheierea unei prime înţelegeri, dar fixaseră de gâtul lui Veran un transmiţător. Nu se îndoia că Ngal R'nda asculta.

Linia punctată pieri. Corson şovăi.

Un glas liniştit îl strigă, venind din tabără.

- Corson. Ştiu că eşti acolo.

Glasul lui Veran. Înainta către discul brutal al unui reflector, prefăcându-se că nu ia în seamă armele aţintite spre spatele lui şi, acum, şi spre piept.

- Aşadar, te-ai înapoiat. Şi ai găsit vreme să-ţi schimbi şi ţinuta.

Glasul era pătruns de batjocură, mai degrabă decât de mânie, Veran ştia să se stăpânească.

- Şi ai pus cucoana la adăpost.

- Sunt aici, răspunse simplu Corson.

- Ştiam eu că ai să te înapoiezi. O mică patrulă în viitor a fost de-ajuns. După cum am ştiut şi unde să te găsesc, prima dată. La urma urmei, mi-ai indicat locul ăsta. Bănuiesc că aveai un motiv temeinic pentru a-mi oferi o bază de retragere după dezastrul de la Aergistal

şi că ai să-mi spui ceva.

- Am să vă propun ceva.

- Dă-te mai aproape. N-am să-mi las linia de apărare debranşată la nesfârşit.

Corson înainta. Linia purpurie se refăcu în urma lui. Percepu în oase vibraţia caracteristică.

- Aşadar, Corson, ce-mi poţi oferi?

- O alianţă, zise Corson, de care aveţi al dracului de tare nevoie.

Veran nu clipi. Ochii cenuşii îi sclipeau sub lumina aspră a reflectoarelor. Avea aerul unei statui brute, abia dezghiocată. Oamenii lui semănau. Doi dintre ei stăteau în spatele lui Veran, în cele două laturi, nemişcaţi, îngheţaţi, dar desigur cu degetul sprinten pe trăgaciul micilor lor arme cu ţeava ascuţită, lipsită de orificii vizibile. Ai fi zis că sunt jucării. Alţi şase delimitau ceva mai mult decât o jumătate de cerc în centrul căruia se afla Corson. Se găseau chiar la distanţa potrivită, prea departe pentru a-l putea atinge pe vreunul dintre ei până să tragă, fie şi la capătul unui salt deznădăjduit. Erau profesionişti şi, într-un sens, lucrul era liniştitor. Nu riscau să tragă dintr-o toană, înainte de a fi primit ordin sau de a fi într-adevăr ameninţaţi.

Numai Veran nu purta nici o armă. Mâinile îi rămâneau invizibile, la spate, încheietura stângă fiindu-i de bună seamă strânsă de degetele mâinii drepte. Era atitudinea obişnuită a coloneilor. Într-o altă viaţă, într-un alt timp, Corson avusese de multe ori de-a face cu coloneii.

Veran va fi greu de convins.

- Pot să te ucid, zise el. Încă n-am făcut-o pentru că mi-ai trimis mesajul şi mi-ai scos un spin păcătos din

picior. Aştept explicaţii, Corson.

- Bineînţeles, zise Corson.

- Mesajul venea din partea dumitale, Corson? Sau din partea altcuiva?

- Din partea cui ar fi putu veni? spuse cu glas egal Corson. Un mesaj semnat de el, pe care nu-şi amintea să-l fi trimis.

Pe care nici n-ar fi ştiut să i-l adreseze lui Veran. Şi care, fără urma de îndoială, stabilea o întâlnire, indica lumea asta, locul şi clipa asta precisă şi mijlocul de a părăsi Aergistalul într-un moment când situaţia devenise disperată pentru Veran. Un mesaj pe care-l va trimite mai târziu. Mesajul putea face parte din planul pe care începea să-l pună la cale. Însemna că avea să existe, în viitor, o versiune a planului mai completă, mai solidă. O versiune pe care o va dezvolta poate chiar el atunci când va şti - şi va putea - mai multe şi pe care-l descoperea din frânturi. Dar dacă ceva se încurca, dacă Veran nu primea alianţa, va mai putea trimite mesajul? De vreme ce ştia că va exista un mesaj, că fără acest mesaj Veran n-ar fi venit pe Uria, va fi silit să-l trimită. Dar când îi venise, când avea să-i vină ideea asta? Acum sau mai târziu? L-ar mai trimite dacă n-ar şti că Veran îl primise? Îi venea greu să pună la punct o strategie, sau chiar o teorie a războiului în timp. Era nevoie mai întâi de-o experienţă practică.

- Te gândeşti prea mult înainte de a vorbi, zise Veran. Asta nu-mi place.

- Am multe de spus. Locul nu-i cel mai potrivit.

Veran făcu un semn.

- Nu poartă nici armă, nici bombă, zise unul dintre oamenii lui. Doar un transmiţător la gât. Nu de imagini,

numai de sunet.

- Bine, zise Veran. Să mergem.

27

- Fiecare om are un ţel, zise Veran, chiar dacă nu-l ştie. Ce nu înţeleg, Corson, e ceea ce urmăreşti. Unii sunt mânaţi de ambiţie, ca mine, alţii de frică, alţii, în alte epoci, de setea pentru bani. Şi, fie că trag bine sau prost, acţiunile lor sunt, toate, nişte săgeţi îndreptate spre ţel. Dar nu-ţi văd ţelul, Corson. Şi asta nu-mi place. Nu-mi place să tratez cu cineva ai cărui ţel îmi scapă.

- Să zicem că sunt mânat de ambiţie. Şi de frică. Am chef să ajung cineva, cu ajutorul urienilor. Şi mi-e frică. Sunt un om hărţuit, un criminal de război. Ca dumneavoastră, Veran.

- Colonel Veran, zise Veran.

- Ca dumneavoastră, domnule colonel! Nu ţin să mă întorc în Aergistal, să trăiesc un război nesfârşit şi absurd. Asta are sens, nu?

- Ştii, zise încet Veran, articulând cu grijă, că războaiele n-au nici un sens în Aergistal? Că acolo nu-i nimic de cucerit?

- Aşa mi se pare.

- Atitudinea dumitale e prea logică. Când un duşman vrea să te facă să crezi că va executa cutare mişcare se aranjează să aibă motive temeinice, solide, pentru a o face. Se adăposteşte după ele. Şi face altceva. Şi cazi în capcană!

- Aţi vrea să încep să plâng? Pentru că sunt un amărât pierdut în spaţiu şi în timp, scos din Aergistal

de către un negustor de sclavi şi revândut unei cete de păsări fanatice?

- Mesajul! zise Veran.

Corson îşi puse palmele pe masă, făcu un efort pentru a-şi destinde muşchii încordaţi.

- Spui că mi l-ai trimis cu ajutorul urienilor. L-am pierdut. Poţi să-mi aminteşti ce cuprindea?

- Vă dădeam întâlnire aici, domnule colonel. Vă spuneam cum să ieşiţi din Aergistal. Vă...

- Cuvintele exacte, Corson!

Corson îşi privi mâinile. I se păru că sângele se retrage de sub unghii, că degetele i se fac de cretă.

- Le-am uitat, domnule colonel.

- Cred că nu le cunoşti, Corson, zise rar Veran. Cred că încă nu mi-ai trimis mesajul. Dacă ai lucra pentru cineva, care l-ar fi trimis în numele dumitale, i-ai cunoaşte cuvintele. Mesajul ţine de viitorul dumitale. Şi nu ştiu dacă pot avea încredere în viitorul dumitale.

- Să admitem ipoteza asta. Atunci am să vă fac un mare serviciu, în viitor.

- Înţelegi ce înseamnă asta?

Se făcu tăcere. Apoi, privind ţintă spre Corson, Veran spuse nervos:

- Nu te pot omorî. Nu înainte de a trimite mesajul. Oh, nu gândul că nu sunt în stare să te ucid mă deranjează. Nu omor de plăcere. Ci faptul că nu sunt în stare să te înspăimânt. Asta nu-mi place! Nu-mi place să mă slujesc de un om pe care nu-l înţeleg şi pe care nu-l înspăimânt.

- Un pat, spuse Corson.

- Pat?

- Un termen de jucător de şah şi care defineşte o partidă remiză.

- Nu sunt jucător, zise Veran. Îmi place prea mult să câştig.

- Nu-i un joc de noroc. Mai degrabă un exerciţiu strategic.

- Un fel de Kriegspiel? Cu timpul drept necunoscută?

- Nu, zise Corson. Fără timp.

Veran râse scurt.

- Prea simplu. Nu m-ar amuza.

Timpul, îşi spuse Corson. Şi un mecanism bine pus la punct. Sunt apărat de un mesaj pe care-l voi trimite probabil chiar eu, căruia nu-i cunosc încă termenii şi de care habar n-aveam până acum o oră. Fără să ştiu, calc pe propriile mele urme pentru a mă feri de capcane.

- Şi ce se întâmplă dacă sunt ucis, dacă nu trimit mesajul?

- Latura filozofică a lucrurilor pare să-ţi dea bătaie de cap. Habar n-am. Poate ca altcineva ar trimite un mesaj identic. Sau un alt mesaj. Sau n-am sa primesc niciodată nimic şi am să rămân acolo şi o să fiu tăiat în bucăţi.

Zâmbi cu toată gura şi Corson putu să vadă că n-avea dinţi, doar o bară tăioasă de metal alb, ascuţită.

- Poate că sunt de pe-acum prizonier, sau şi mai rău.

- În Aergistal nu rămâi mort multă vreme, zise Corson.

- Ştii şi asta.

- V-am spus că am fost acolo.

- Cel mai rău lucru, zise Veran, nu-i să fi ucis. Ci să pierzi o bătălie.

- Dar sunteţi aici.

- Şi ţin să rămân. Atunci când jonglezi cu posibilităţile, important e prezentul. Îl descoperi mai

mult sau mai puţin repede. Am o şansă proaspătă. Ţin să profit de ea.

- Aşadar, nu mă puteţi ucide, zise Corson.

- Îmi pare rău, zise Veran. Nu pentru faptul în sine. Pentru principiu.

- Nu m-aţi putea măcar reţine. În clipa când voi hotărî, va trebui să mă lăsaţi să plec pentru a avea posibilitatea să vă trimit mesajul.

- Am să te însoţesc, zise Veran.

Corson avu impresia că siguranţa îl părăseşte.

- Atunci n-am să trimit mesajul.

- Am să te silesc.

Lui Corson îi veni în minte o întrebare care rezuma problema. Ştiu că descoperise punctul slab ai sistemului lui Veran:

- De ce nu vi-l trimiteţi singur?

Veran clătină din cap:

- Râzi de mine. Aergistalul se află la capătul celălalt al universului. N-aş şti nici în ce direcţie să-i adresez. Fără coordonatele pe care mi le-ai trimis, n-aş fi găsit niciodată drumul către lumea asta. Nici într-un miliard de ani. Şi mai e şi teoria informaţiilor.

- Ce teorie?

- Un emiţător nu poate fi propriul lui receptor, zise cu răbdare Veran. Nu-mi pot face semn mie însumi. Faptul ar declanşa o serie de oscilaţii în timp care ar sfârşi prin a se amortiza, eliminând perturbarea. Distanţa dintre punctul de plecare şi cel de sosire s-ar topi şi tot ce s-ar afla între ele ar pieri. Iată de ce nu ţi-am arătat textul mesajului. Nu l-am pierdut. E sub cotul meu. Dar nu vreau să-ţi reduc şansele de a-l trimite.

- Universul nu suportă contradicţia, zise Corson.

- Punct de vedere trist antropomorfic. Universul suportă orişice. Iar matematicile arată chiar că e întotdeauna posibil să construieşti sisteme de propoziţii riguros contradictorii, care se exclud unele pe altele, oricare ar fi puterea sistemelor.

- Credeam că matematicile sunt coerente, zise cu blândeţe Corson. Dintr-un punct de vedere logic. Ipoteza continuităţii...

- Mă surprinde în egală măsură ceea ce nu ştii, ca şi ceea ce ştii, Corson. Ipoteza continuităţii a fost infirmată acum mai bine de trei mii de ani, după timpul local... Şi n-are de altminteri prea multe de-a face cu treaba dumitale. Ce-i adevărat e că o teorie bazată pe un număr infinit de axiome conţine întotdeauna propria ei contradicţie. Se anulează, dispare; se întoarce în neant. Dar asta n-o împiedică să existe. Pe hârtie.

De asta, îşi spuse Corson întorcându-se îndărăt, înaintez pe bâjbâite pe aleile timpului. Dublul meu din viitor nu-mi poate spune ce trebuie să fac. Şi există totuşi crăpături, frânturi de informaţii care-mi parvin şi pornind de la care încerc să mă orientez. Trebuie să fie un prag fizic sub care perturbarea e neglijabilă. Dacă as încerca să-i smulg hârtia, să forţez viitorul...

- În locul dumitale n-aş face una ca asta, zise Veran, de parcă i-ar fi citit gândul. Nu prea cred nici eu în teoria asta a informaţiei neregresive, dar n-am îndrăznit s-o calc niciodată.

Şi cu toate astea, îşi spuse Corson, în viitorul îndepărtat zeii nu ezită. Se joacă cu posibilităţile. Au ridicat pragul la nivelul universului. Atunci barierele cad. Universul se deschide, se eliberează, se multiplică. Necesitatea - ce ne e scris - se tulbură. Omul încetează a mai fi prizonierul unui tunel care-i

leagă naşterea de moarte.

- Nu visa, Corson, îl întrerupse Veran. Mi-ai spus că păsările astea posedă nişte arme fantastice, pe care mi le vor pune la dispoziţie. Mi-ai spus că, fără ajutorul urienilor, n-am să localizez niciodată hippronul sălbatic despre care pretinzi că se află în libertate pe planeta asta. Şi că ei, în schimb, au nevoie de mine, un om trecut prin toate tehnicile războiului, în stare să cucerească în numele lor şi să stăpânească hippronul înainte de a se înmulţi şi face probabilă o intervenţie a Oficiului de Securitate, care ar duce la propria lor neutralizare. Poate că ai dreptate. Toate astea se leagă destul de bine, aşa-i?

Întinse mâna cu un gest atât de brusc încât Corson nu-l putu opri şi nici măcar nu se putu trage îndărăt. Degetele mercenarului îi atinseră gâtul. Dar Veran nu încerca să-l sugrume. Desprinse, de pe-un lănţişor, transmiţătorul nu mai mare decât o amuletă. Îl vârî într-o mică cochilie neagră, pe care-o ascunsese în căuşul palmei. Corson îl apucă de încheietură, dar Veran se desprinse printr-o mişcare scurtă.

- Acum putem vorbi pe faţă. Nu ne mai aud.

- Tăcerea noastră are să-i neliniştească, zise Corson, uşurat şi totodată îngrozit.

- Mă subapreciezi, prietene, zise rece Veran. Continuă să ne audă glasurile. Vorbim de una şi de alta, de tehnicile de luptă şi de interesul pe care-l reprezintă alianţa noastră. Glasurile, ritmul convorbirii, lungimea tăcerilor, până şi zgomotul respiraţiilor noastre au fost analizate. De ce crezi că am pălăvrăgit atâta? Şi o mică maşină le serveşte acum o conversaţie întrucâtva plicticoasă, dar foarte instructivă. Am să te înzestrez cu o altă bijuterie.

Nu făcu nici un semn. Dar Corson se simţi apucat de nişte mâini zdravene. Degete, pe care nu le vedea, îl siliră să ridice capul. Pentru o clipă crezu că au să-i taie gâtul. De ce l-ar ucide acum? De ce în felul ăsta sângeros, spectaculos, murdar? Să-i placă lui Veran să fie stropit de sângele victimelor lui?

Există mesajul, îşi spuse Corson, simţind pe gât atingerea rece a metalului. A zis că nu mă poate ucide.

O închizătoare minusculă pocni. Mâinile-i dădură drumul. Corson îşi duse mâinile la gât. Colierul era voluminos, dar uşor.

- Sper că nu te deranjează, zise Veran. Ai să te obişnuieşti cu el. Rişti să-l porţi o bucată de vreme. Poate toată viaţa. E prevăzut cu două dispozitive distincte de distrugere. Dacă încerci să-l scoţi, explodează. Şi, crede-mă, explozia ar fi destul de puternică pentru a-l trimite cu dumneata în Aergistal pe oricine s-ar afla în preajmă. Dacă încerci să foloseşti împotriva mea sau a armatei mele o armă oarecare, de la măciucă la transfixor, cea mai cumplită sculă pe care o cunosc, îţi va injecta o otravă foarte eficace. Sau dacă dai ordine, cu scopul ca asemenea arme să fie folosite împotriva mea de către altcineva. Şi chiar dacă te mărgineşti să pui la cale, împotriva mea, un plan de luptă. Frumuseţea stă în faptul că-l declanşezi chiar dumneata, oriunde te-ai afla, în spaţiu sau în timp. E sensibilizat la o agresiune specifică şi conştientă. Oh, poţi să mă urăşti cât vrei şi, dacă-ţi place, să mă distrugi de o sută de ori pe noapte, în vis. Nu rişti nimic. Şi poţi să te baţi ca un leu. Dar nici împotriva mea, nici împotriva oamenilor mei. Poate că

poţi încerca, în cel mai rău caz, un sabotaj. Dar cu asta mă descurc eu! Vezi dumneata, Corson, acum poţi fi prieten sau poţi rămâne neutru, dar nu-mi mai pot fi duşman. Şi dacă faptul îţi răneşte demnitatea, spune-ţi că toţi oamenii din garda mea poartă un colier asemănător.

Se uită mulţumit la Corson.

- E ceea ce numeai adineauri un pat?

- Cam aşa, recunoscu Corson. Dar urienii au să se mire.

- Au să înţeleagă. De altfel, au şi primit o versiune inofensivă a convorbirii noastre. Micul lor transmiţător nu-i chiar atât de nevinovat. Dacă primeşte impulsul potrivit, poate degaja destulă căldură ca să te ucidă. Dar dacă ar fi mai isteţi, ar folosi un dispozitiv automat. Vrei să bei ceva?

- Cu plăcere, zise Corson.

Veran scoase dintr-un sertar al mesei o sticlă şi două pahare de cristal. Umplu până la jumătate amândouă paharele, făcu un semn prietenos către Corson şi bău o înghiţitură.

- Aş dori să nu-mi prea porţi pică. Îmi eşti simpatic, Corson, şi am nevoie de dumneata. Dar nu pot să te cred. Toate se potrivesc prea bine. Şi toate se potrivesc atât de bine numai pentru că eşti aici, pentru că ai fost aici, pentru că vei fi aici. Şi nu ştiu măcar ce hram porţi, ce-ţi convine în toată treaba asta. Ce-mi propui, Corson, înseamnă să trădez omenirea în schimbul propriei mele securităţi şi a unei puteri eventual extraordinare; să mă pun în slujba unor păsări fanatice, care nu visează decât să-l distrugă pe

om. Să zicem că aş fi în stare să primesc. Dar dumneata? N-ai aerului unui trădător al Speciei, Corson. Sau eşti un trădător?

- N-am de ales, zise Corson.

- Pentru un om care acţionează sub constrângere, te dovedeşti deosebit de întreprinzător. Izbuteşti să convingi păsările să încheie o alianţă cu mine şi vii s-o negociezi în persoană. Mai mult, mă faci să vin aici ca să poată fi încheiată. Bun. Să zicem că izbuteşti să mă faci să cad într-o capcană. Pier. Rămâi cu păsările. Ţi-ai trădat o dată specia, dându-mă pe mâna unor fiinţe care, din punctul dumitale de vedere, nu valorează mai mult decât mine, care nici măcar nu sunt umane şi ştii că vei fi nevoit s-o iei de la capăt. Ceea ce nu-ţi seamănă. Păsările nu-şi dau seama, pentru că nu-i cunosc într-adevăr pe oameni, pentru că te consideră drept un animal, o fiară care le ciordeşte din cuiburi şi pe care o poţi domestici sau, mai curând, supune. Dar eu, Corson, am văzut soldaţi ca dumneata cu miile. Toţi incapabili să-şi trădeze specia, sau ţara, sau şefii. Oh, nu din cine ştie ce virtute, măcar că toţi sunt înclinaţi s-o creadă, ci datorită condiţionării. Atunci? Rămâne cealaltă posibilitate, încerci să salvezi specia umană. Socoteşti că-i mai bine ca Uria, şi mai târziu regiunea asta stelară, să fie cucerită de către om decât de unul dintre fanaticii cu pene. Mă aduci aici. Îmi propui o alianţă cu urienii, întrucât ghiceşti că va fi instabilă, că un conflict se va ivi mai devreme sau mai târziu, atunci când prevederile alianţei vor fi fost împlinite, şi speri să-i exterminez pe urieni. Poate că te vei putea atunci descotorosi şi de mine. Nici nu-i

nevoie să-mi spui ceva. Inutil să-mi ceri ajutorul împotriva urienilor, cu riscul de a te vedea trădat. Ştii că o asemenea coaliţie e explozivă.

- Mai e şi hippronul sălbatic, zise Corson, foarte rece.

- Exact. Am nevoie de el şi, totodată, scap Uria de noua primejdie. Greşesc, Corson?

- Îmi primiţi propunerile? zise Corson.

Veran zâmbi strâmb:

- Nu înainte de a-mi fi luat măsurile de prevedere.

28

De astă dată se fofilau prin culisele timpului. Corson vedea timpul prin sistemul nervos al hippronului. Filamentele animalului se înfăşurau în jurul lui şi-i mângâiau tâmplele. Din când în când trebuia să-şi înfrângă greaţa. Atârnat de cealaltă latură a hippronului, Veran, care-l conducea, îi ceruse lui Corson sa privească timpul în faţă. Spera să-l poată conduce prin labirintul oraşului subteran şi al vieţii lui Ngal R'nda.

Se târau prin crăpăturile realităţii, într-un prezent mereu nou. O fiinţă cu privirea ageră ar fi putut desluşi o mişcare a umbrei, poate nişte culori veştede, sau, cu mult noroc, o fantomă imensă şi cumplită. Chiar înainte de-a fi clipit, chiar înainte de-a fi alungat im absent fir de praf, ei ar fi pierit, înghiţiţi de văzduh sau de-o crăpătură fără lăţime, deschisă într-un zid. Iar dacă lumina ar fi fost destul de puternică pentru a scoate în evidenţă un amănunt, observatorul n-ar fi zărit decât o siluetă plată, străvezie. Hippronul nu rămânea sincronizat cu un prezent decât pentru o

fracţiune de secundă, atât cât Veran şi Corson să se poată orienta. Zidurile, coloanele, mobile erau pentru ei o ceaţă. Fiinţele, obiectele mişcătoare rămâneau invizibile. Era reversul medaliei. Nu poţi pândi fără a risca să fii văzut, nici nu te poţi ascunde fără a deveni orb.

- Păcat că nu cunoşti bine baza, spuse Veran.

- V-am cerut un răgaz de o săptămână, două, protestase Corson.

Veran ridicase din umeri:

- Există riscuri pe care mi le asum, altele pe care le refuz. N-o să aştept timp de-o săptămână pentru ca, împreună cu păsările dumitale, să-mi aşezi capcane în cale.

- Şi dacă suntem văzuţi?

- Greu de spus. Poate să nu se întâmple nimic. Sau poate o perturbare. Ngal R'nda poate înţelege şi, când îl vei întâlni, să nu mai aibă încredere în dumneata. Sau să hotărască să grăbească lucrurile şi să-şi lanseze atacul mult mai devreme. Nu trebuie să fim văzuţi. Nu trebuie să introducem în istoria asta modificări care ne-ar putea atinge. Vom merge singuri. Fără escortă. Fără arme grele. A te folosi de o armă oarecare într-un trecut de care depinzi înseamnă o sinucidere. Sper că eşti conştient de asta.

- Atunci e cu neputinţă să aşezi un explozibil în trecut.

Veran zâmbise cu gura până la urechi, dezvelind bara ascuţită care-i ţinea loc de dinţi.

- Am să mă mulţumesc cu o mică modificare. O modificare aflată sub pragul primejdios, care va trece

neobservată, dar de care mă voi folosi la momentul oportun. Eşti un om preţios, Corson. Mi-ai arătat punctul slab al lui Ngal R'nda.

- Şi trebuie să vă însoţesc?

- Mă crezi atât de nebun încât să te las în urmă? Şi în plus cunoşti locurile.

- Urienii au să-şi dea seama că lipsesc. N-au să mai audă nimic.

- Ne-am putea asuma riscul de a desprinde transmiţătorul. Dar bănuiesc că ar emite îndată un semnal. Nu, o să optăm pentru o tăcere. Nu vom lipsi din prezentul ăsta mai mult de câteva secunde. Ce vârstă are, după părerea dumitale, pasărea asta?

- Nu ştiu răspunse Corson, după o clipă de şovăire. Pentru specia lui e bătrân. Şi, pe vremea mea, urienii trăiau mai mult decât oamenii. Trebuie să aibă cel puţin două sute de ani pământeşti, poate două sute cincizeci, dacă geriatria a făcut progrese.

- O să plonjăm cu orice risc, zise mulţumit Veran. N-au să apuce să capteze mesajele drăcoveniei pe care o porţi, chiar înainte de a ţi-o prinde de gât.

Şi acum bântuiau pe aleile timpului. Se furişaseră în oraşul subteran, străbătând kilometri de stânci care nu erau decât ceaţă. Ca nişte spectre, năvăliseră în galerii.

Glasul lui Veran şopti la urechea lui Corson:

- Cum să-l recunoaştem?

- După tunica albastră, zise Corson. Dar cred că nu-şi petrece aici decât o parte a timpului.

- N-are importanţă. Odată ce-l reperează, hippronul se ţine de el până în clipa naşterii. Ar trebui să spun a ieşirii din ou?

O umbră albastră, furişă. N-o mai părăsiseră, sau

pentru răstimpuri atât de scurte încât lui Corson îi venea greu să creadă că închideau lunile şi anii în care Ngal R'nda îşi juca la suprafaţă rolul de urian paşnic şi distins. Urcau de-a lungul vieţii unei fiinţe, aşa cum un somn urcă în albia unui torent. Umbra îşi schimbă culoarea. Ngal R'nda era tânăr şi tunica Principilor Uriei încă nu-i căzuse pe umeri. Poate nu-şi rumega încă planul de cucerire? Dar Corson se îndoia.

Alte umbre albastre ţâşniră din curgerea timpului. Alţi principi ieşiţi dintr-un ou albastru şi care, de mult, îşi pregăteau în minte răzbunarea. Ngal R'nda spusese adevărul, era cel din urmă. Apropierea sfârşitului îl împinsese la acţiune. Înaintea lui, generaţii de principi se mulţumiseră doar să viseze.

Ngal R'nda dispăru pentru o lungă clipă.

- S-a născut într-adevăr aici? întrebă Veran, neliniştit.

- N-am idee, zise Corson supărat de tonul mercenarului. Dar aşa cred. Ngal R'nda e prea important pentru a se fi născut departe de sanctuarul rasei lui.

Şi, îndată, umbra care era Ngal R'nda se ivi din nou. Corson n-o putea identifica, dar începea să se pricepă la descifrarea reacţiilor hippronului.

- Şi despre ce capcană e vorba? întrebase Corson.

- Ai să vezi.

Veran refuzase să spună altceva.

Se îndreptau către clipa ieşirii din ou a ultimului Principe al Uriei.

Vrea să-i injectez chiar de la naştere, se întreba Corson, un sensibilizator genetic care nu va acţiona decât peste ani, în prezenţa unui complementar? Sau să-i grefeze o sondă îngăduindu-i să-l spioneze toată

viaţa, nu mai mare decât o celulă şi într-un punct pe care bisturiul n-are şanse să-l atingă nici din întâmplare? Procedee nu prea subtile. Riscă să introducă o perturbare prea adâncă în ţesătura timpului.

Hippronul frână, apoi încremeni. Toate părticelele trupului lui Corson se depărtară parcă unele de altele, vrură s-o ia din loc, fiecare într-altă parte. Înghiţi în sec. Greaţa-i trecu treptat.

- Încă nu s-a născut, zise Veran.

Folosind simţurile hippronului, Corson zărea o mare sală de formă eliptică, ciudat de schimbată, şi semănând cu sala înfăţişării. Doar câteva filamente ale animalului ieşeau din perete şi, prinşi în piatră, cei doi călăreţi rămăseseră feriţi de priviri.

Lumină puţină. În zidul şlefuit luceau nişte nişe, iar în fiecare se afla câte un ou. Tocmai la capătul sălii, într-o nişă ceva mai mare, zăcea un ou purpuriu. Corson operă o corecţie mentală. Chiar dacă unui hippron i se părea purpuriu, pentru un om sau pentru un urian oul era albastru.

Oui din care ieşise Ngal R'nda. Nişele erau tot atâtea clocitori. Nimeni n-avea să intre în sală înaintea ivirii puilor.

- O să trebuiască să aşteptăm, zise Veran. Ne-am dus cam mult îndărăt.

Un zgomot uşor, o mie de mineri atacând o vână depărtată. Corson pricepu. Treziţi, tinerii urieni îşi spărgeau ouăle: Defazarea temporală şi sistemul nervos al hippronului alterau, exagerau sunetul.

Hippronul se furişă spre oul albastru. Corson progresa în perceperea impresiilor lui. Acum aproape că împărtăşea viziunea periferică a animalului. Putea

urmări mişcările lui Veran. Mercenarul îndrepta o sculă asupra oului albastru.

Corson zise nestăpânit:

- Nu-l distrugeţi!

- Prostule, răspunse sec Veran. Îl măsor.

Insulta vădea starea de tensiune. În clipa aceea de răscruce a vieţii lui Ngal R'nda cea mai mică lovitură putea introduce o schimbare majoră în istorie. Stropi de sudoare se iviră pe fruntea lui Corson şi-i simţi lunecând de o parte şi de alta a nasului. Veran se juca cu focul. Ce s-ar întâmpla dacă ar face o greşeală? Ar pieri amândoi din continuum? Sau s-ar ivi într-un alt segment al temporalităţii?

Oul albastru zvâcnea. Oul albastru se deschise. O calotă neregulată se ridică în vârful lui. Un lichid se prelinse. Calota se răsturnă. O membrană crăpă. Creştetul tânărului urian se ivi. Era uriaş. Părea la fel de mare ca oul. Apoi coaja crăpă. Puiul căscă ciocul. Avea să scoată primul piuit. Semnalul pe care doicile îl aşteptau afară.

Coaja se făcu fărâme. Spre mirarea lui Corson, capul puiului nu era mai mare decât pumnul unui om zdravăn. Dar ştia că dezvoltarea sistemului nervos al lui Ngal R'nda era departe de-a se fi încheiat. Urienii se năşteau prematur, mai prematur decât copiii oamenilor.

Hippronul ieşi din perete şi se sincroniza în prezent. Cu o pungă de plastic în mână Veran ţâşni din harnaşament, zvârli în pungă cioburile oului albastru şi se întoarse la hippron. Fără a mai zăbovi nici pentru a prinde hamurile, împinse hippronul la adăpostul zidului. Şi al desincronizării,

- Sfârşitul primei faze, şopti printre dinţi.

În sala eliptică, puii scoteau primele ţipete. O uşă se deschise.

- Au să-şi dea seama de dispariţia cojii, zise Corson.

- N-ai înţeles nimic, mormăi Veran. Am să le fac rost de alta. Dacă-i aşa cum mi-ai spus, doar cojile albastre sunt păstrate. Celelalte se aruncă.

Făcură un salt spre suprafaţă. Veran sincroniza hippronul într-un loc pustiu, albia bolovănoasă a unui puhoi secat. Ameţit, Corson se lăsă să lunece la pământ.

- Atenţie unde pui piciorul, zise Veran. Suntem în trecutul nostru obiectiv. Nu ştii niciodată dacă faptul de-a fărâma o crăcuţă nu declanşează o perturbare majoră.

Deschise pungă şi cercetă cu luare-aminte cioburile oului albastru.

- Nu-s nişte ouă obişnuite, şopti el. Mai degrabă nişte plăci articulate între ele, ca oasele capului la om. Uite liniile de sutură. La fel de precise ca marginile unei închizători statice.

Rupse o fărâmă de coajă şi o vâri într-un aparat. Apoi îşi lipi ochiul de vizor.

- Pigmentare în masă, vesti el. O fantezie genetică. Poate, produsul unor încrucişări prea sistematice înlăuntrul aceluiaşi neam. N-are importanţă. Nu va fi prea greu să găsim un colorant de acelaşi tip, dar ceva mai puţin stabil.

- Vreţi să vopsiţi oul? întrebă Corson.

Veran rânji.

- Dragă Corson, eşti de-o prostie iremediabilă! Am să le înlocuiesc coaja asta cu alta, de model mai obişnuit, dar vopsită. Cu un produs pe care-l voi neutraliza la nevoie. Toată puterea lui Ngal R'nda se

trage din culoarea deosebită a oului lui. De asta şi socotea cu cale să-l arate din când în când. Tot de asta, fără îndoială, nu rămâne nimeni în sală în clipa ieşirii din ou. Substituirea e imposibilă. Doar dacă n-ai un hippron. Nu cred că schimbul ar putea fi descoperit vreodată şi nici că ar atrage vreo schimbare majoră. Ca să fiu absolut sigur, am să iau coaja unui ou spart odată cu oul lui Ngal R'nda şi având aceleaşi dimensiuni. Mai greu va fi să-l depun în cel mult o secundă, înainte de-a lăsa cuiva răgazul să intre şi să ne vadă.

- Cu neputinţă, spuse Corson.

- Există droguri care sporesc de peste zece ori viteza reacţiilor umane. Bănuiesc că ai auzit de ele. Sunt folosite pe bordul astronavelor, în timpul luptei.

- Sunt primejdioase, zise Corson.

- Nu-ţi cer să iei vreunul.

Veran începu să adune în pungă cioburile. Apoi se răzgândi.

- Mai bine le decolorez şi le pun în locul celui fals. Nu se ştie niciodată...

Făcu câteva teste, apoi pulveriza un aerosol peste cioburi. Luară în câteva clipe culoarea fildeşului.

- În şa! zise Veran mulţumit.

Se zvârliră din nou în fluviul timpului. Descoperiră destul de repede o sală în care zăceau zeci de coji goale. Veran sincroniza hippronul, scotoci printre rămăşiţe, adună în sfârşit o coajă întreagă. Căpătă sub jetul pulverizatorului un albastru desăvârşit şi luă, în pungă, locul cojii decolorate. Veran înghiţi o pilulă.

- Acceleratorul îşi va face efectul în trei minute, vesti el. Zece secunde de supraviteză, adică mai bine de un minut şi jumătate de timp subiectiv. Mai mult decât

trebuie.

Se întoarse către Corson şi zâmbi larg:

- Frumuseţea e că, dacă mi se întâmplă vreun accident, nu mai pot pleca. Mă întreb ce mutră vor face urienii, descoperind în sala lor de incubare un om mort şi unul viu. Şi un Monstru domestic, pe care nu-l cunosc decât în stare sălbatică. Nu ştiu pe unde-ai să scoţi cămaşa...

- Am pieri pe dată, zise Corson. Perturbarea ar fi majoră. Toată istoria acestei fracţiuni de continuum ar fi afectată.

- S-ar zice că înveţi repede, spuse vesel Veran. Dar adevărata greutate va fi să ne întoarcem chiar înaintea plecării noastre. Nu ţin să mă întâlnesc cu mine însumi. Nici, mai ales, să calc legea informaţiei neregresive. (Corson nu tresări.) Oricum, urmă Veran, nici hippronul nu ţine la asta... Cel mai greu lucru va fi să-l facem să treacă prin timp pe lângă el însuşi. Are oroare de aşa ceva.

Am făcut-o totuşi, îşi spuse Corson. Mai bine zis, am s-o fac. Legea informaţiei neregresive, ca toate legile fizice, nu-i decât relativă. Cel care o înţelege într-adevăr o poate ocoli. Înseamnă că, într-o zi, am să înţeleg mecanismele timpului. Că am să scap de aici. Că va fi din nou pace şi că am s-o reîntâlnesc pe Antonella.

Totul se petrecu atât de repede încât Corson nu râmase decât cu o amintire nedesluşită. Umbra caleidoscopică a lui Veran se deplasă atât de iute că păru să definească un volum în spaţiu, strălucirea albastră a cioburilor, alveolele bântuite de siluetele piuitoare ale micilor urieni, poarta care se deschide şi scârţâie, poate, şi deodată, ca o boare de clor, deşi era

sigur că atmosfera sălii nu-l putea atinge în interiorul costumului de protecţie, deriva prin timp, glasul lui Veran, ascuţit, sacadat, atât de precipitat încât parcă-i scăpau cuvintele, o piruetă în spaţiu, greaţa, căderea către toate marginile universului.

- Sfârşitul celei de-a doua faze, trâmbiţase Veran. Capcana era pusă. Două secole, poate două şi jumătate se vor face pulbere înainte de a-l precipita spre soarta lui pe Ngal R'nda, ultim Principe al Uriei, senior al războiului ivit dintr-un ou albastru.

Timpul, îşi spuse Corson, în vreme ce mâini aspre îl scoteau dintre hamuri, timpul e cel mai răbdător zeu.

29

Monstrul dormea ca un prunc. Pitit la cinci sute de metri de la faţa planetei, îndopat cu o cantitate de energie îndestulătoare pentru a zgudui un munte, nu tindea decât spre odihnă. Era aproape în întregime ocupat să producă mai bine de optsprezece mii de spori, care aveau să dea naştere la pui de neamul lui şi, prin asta, era invulnerabil. Iată de ce lunecase prin sedimentele straturilor până la nivelul de bazalt în care-şi scobise cuibul. Uşoara radioactivitate a stâncii îi furniza o doză de energie suplimentară.

Monstrul visa. Îşi amintea în vis de-o planetă pe care n-o cunoscuse niciodată şi care fusese leagănul speciei sale. Viaţa era acolo simplă şi bună. Deşi planeta dispăruse de mai bine de cinci sute de milioane de ani (ani ai Pământului, unităţi lipsite de sens pentru Monstru), amintirea aproape neatinsă a scenelor trăite de către depărtaţii lui strămoşi îi fusese transmisă prin gene. Acum, când urma să se reproducă, activitatea

crescândă a lanţurilor cromozomice împrospăta culorile şi preciza amănuntele.

Monstrul păstra imaginea rasei care crease, mai mult sau mai puţin după chipul ei, specia căreia-i aparţinea şi pe lângă care jucase oarecum rolul unui animal domestic, inutil şi prietenos. Dacă ar fi putut explora visele Monstrului din timpul scurtei sale captivităţi, oamenii din epoca cele dintâi vieţi a lui Corson ar fi găsit în ele dezlegarea multor enigme. Nu pricepuseră niciodată cum se făcea că Monstrul, care, în afara unor rare prilejuri, trăia izolat de semenii lui, putuse dezvolta un fel de cultură şi, aproape sigur, rudimentele unui limbaj. Cunoşteau pe pământ animale asociale sau presociale aproape un fel de inteligente ca omul, de pildă delfinul. Dar nici unul dintre ele nu dezvoltase un adevărat limbaj articulat. Conform teoriilor curente şi, până atunci, niciodată infirmate, o civilizaţie, un limbaj, cereau reunirea anumitor condiţii, constituirea unor cete ierarhizate, a unor hoarde; vulnerabilitatea (nici o făptură practic invulnerabilă nu încercase să se adapteze la lume sau să adapteze mediul ambiant la scopurile sale); descoperirea operaţionalităţii obiectelor (orice fiinţă ale cărei apendice naturale alcătuiesc nişte scule aproape desăvârşite în raport cu caracteristicile mediului e condamnată la stagnare).

Monstrul contravenea celor trei condiţii. Trăia izolat. Era aproape invulnerabil, în limitele experienţei umane. Ignora cu desăvârşire utilizarea instrumentelor, chiar a celor mai simple. Nu din prostie. Putea fi hotărât să se slujească de maşini destul de complicate. Dar n-avea nevoie. Ghearele şi filamentele îi ajungeau cu prisosinţă. Şi totuşi Monstrul

era în stare să vorbească, ba chiar, după unii cercetători, să dea în vileag unele simboluri.

Originea monstrului punea o altă problemă, pare-se de nedezlegat. Pe timpul primei vieţi a lui Corson exobiologia tăcuse destule progrese pentru ca evoluţia comparată să fi devenit o ştiinţă exactă. Examinând o singură fiinţă, era teoretic posibil să-ţi faci o părere destul de exactă asupra filumului care-i dăduse naştere. Dar Monstrul reunea caracteristicile a vreo douăsprezece filumuri diferite. Nici un mediu ieşit din imaginaţia unui ecolog n-ar fi produs un asemenea paradox. Era una dintre pricinile pentru care i se dăduse, fără altă precizare, numele de Monstru. Conform observaţiei unui biolog descurajat, făcută cu vreo zece ani înainte de naşterea lui Corson, Monştrii erau singura dovadă cunoscută a existenţei lui Dumnezeu, sau măcar a unui zeu.

Un lung deget de energie atinse Monstrul pentru ceva mai mult de-o nanosecundă. Se mişcă în somn. Fără a se întreba asupra originii sale, aspiră cu lăcomie alimentul ce se oferea. Al doilea contact, la fel de uşor ca atingerea unei pene, îl trezi pe jumătate. Al treilea îl înspăimântă. Ştia să deosebească cea mai mare parte a surselor naturale de energie. Aceasta era artificială. Ceva - sau cineva - încerca să-l atingă.

Înţelese nedesluşit că săvârşise o greşeală absorbind energia primului fascicol. Îşi descoperise existenţa şi poziţia. La fel procedase şi cu al doilea. Încercă să-şi stăpânească pofta, atunci când îl atinse al treilea. Dar, prea speriat pentru a se controla, nu se putu împiedica să nu-l dijmuiască. Când îi era frică,

instinctul îi poruncea să devoreze cât mai multă energie, sub orice formă se înfăţişa. Începea să şi simtă aspre suliţi energetice înfigându-se în trupu-i fragil. Îşi plânse soarta, biată făptură măruntă, incapabilă să controleze mai mult decât o îngustă şuviţă din viitor, să disocieze mai mult de vreo zece elemente naturale. Se tângui cu gândul la destinul celor optsprezece mii de nevinovaţi cuprinşi între coastele sale şi care riscau să li se răpească viaţa.

Cam la şase mii de kilometri depărtare, păsări uriaşe îşi supravegheau aparatele, sub ochiul interesat al colonelului Veran. Fascicolul neutrinic, care măsura măruntaiele planetei, fusese absorbit de trei ori în acelaşi loc. Faza undei asociate fusese alterată în mod subtil, dar net.

- E acolo, zise neliniştit Ngal R'nda. Sunteţi sigur că-l puteţi neutraliza?

- Absolut sigur, zise Veran, care vădea o încredere obraznică.

Înţelegerea fusese pecetluită cam anevoie, dar în avantajul lui. Tabăra i se afla sub ameninţarea armelor uriene, dar nu-i păsa. Păstra în rezervă un atu decisiv. Se întoarse pentru a da câteva ordine.

La cinci sute de metri sub pământ, Monstrul îşi mobiliza resursele. Se simţea handicapat. Gestaţia progeniturii lui era prea înaintată pentru a se putea deplasa în timp. I-ar fi fost cu neputinţă să sincronizeze evoluţiile fiecăruia dintre cei optsprezece mii de pui. Dar, în ce-i privea, căpătaseră destulă autonomie pentru a împiedica eforturile părintelui lor. Dacă ameninţarea se preciza, va fi nevoit să-i părăsească.

Era unul din cazurile în care instinctul de conservare al individului intră în conflict cu instinctul speciei. Câţiva ar supravieţui, datorită norocului, dar cea mai mare parte n-aveau să izbutească să se sincronizeze ca lumea în prezent. Aveau să coexiste, brusc, cu volumul lor de materie. Ordinea de mărime a energiei declanşate de explozie s-ar apropia de aceea a unei fisiuni nucleare de mică amploare. Nu va pune serios în primejdie Monstrul, dar va ucide cu siguranţă embrionul în cauză.

Soluţia consta, poate, în a se afunda mai adânc în scoarţa planetară. Dar Monstrul îşi alesese un punct slab al scoarţei pentru a-şi dura cuibul. O pungă de lavă, nefiresc de aproape de suprafaţă, îl atrăsese cum atrage focul dintr-un cămin o pisică, în starea lui obişnuită, Monstrul s-ar fi scăldat cu deliciu în lavă. Dar, în împrejurările date, şovăia. Căldura mare ar fi grăbit facerea. Ar fi fost atunci incapabil să pună între el şi puii lui destulă depărtare, şi risca să devină prima lor victimă.

Să urce la suprafaţă şi să-şi încerce norocul? Din păcate pentru Monstru, planeta gigantă pe care depărtaţii lui strămoşi fuseseră concepuţi şi de care îşi amintea în vise era bântuită de răpitori care n-ar fi avut ce alege dintr-însul. Ştiau şi ei să se deplaseze în timp. Dispăruseră de mai bine de cinci sute de milioane de ani, dar faptul nu putea avea nici o influenţă asupra comportării Monstrului. Memoria lui rasială ignora faptul acesta esenţial. Pentru Monstru cei cinci sute de milioane de ani nu se scurseseră niciodată. Nu ştia că specia lui supravieţuise speciei creatorilor şi primilor lui stăpâni şi că îşi datora supravieţuirea rolului de animal domestic, prezent în

toate căminele, răsfăţat şi alintat de către membrii unei societăţi puternice, pierită într-un război uitat.

Nu putea fi vorba deci de suprafaţă, timpul era interzis, adâncurile primejdioase. Trezit de-a binelea de astă dată, Monstrul se apucă iar să-şi deplângă soarta.

Percepu o prezenţă, nu departe de el, la câteva zeci de kilometri cel mult. În împrejurări normale, prima lui reacţie ar fi fost să se decaleze în timp. Dar teama de a-şi pierde puii covârşi spaima de-a se simţi înconjurat. Prezenţa se făcu insistentă, apoi mai numeroasă. Mai multe făpturi din specia lui se apropiau. Faptul că-i identificase nu-l îmbărbăta. I se mai întâmplase, în trecut, să se dedea la canibalism şi ştia din experienţă că un Monstru în plină gestaţie reprezenta o pradă suculentă. Nu ştia, în schimb, că în asemenea împrejurări canibalismul favoriza complexe schimburi genetice şi avea drept funcţie împiedicarea speciei de a cădea în degenerescentă. Dacă ar fi ştiut, ar fi preferat, poate, un mod sexuat de reproducere, dar creatorii lui nu se gândiseră la asta.

Încercă, în cele din urmă, un efort prodigios şi zadarnic pentru a scăpa de urmăritori. Ţâşni în văzduh în vârful unui gheizer de lavă. Dar hippronii lui Veran prevăzuserâ soluţia şi acţionau după un plan sistematic, cu totul străin de obiceiurile speciei lor. Se năpustiseră în acelaşi timp din toate laturile, de-a lungul segmentului temporal controlat de Monstru. Îl prinseră şi-l neutralizară cu aceeaşi mişcare, aşa cum făcuseră pe Pământ, cu mii de ani înainte, elefanţii dresaţi, împingând cu coastele unul dintre semenii lor sălbatici. Monstrul se pomeni prins într-un năvod

energetic mai eficace şi mai sigur decât cuşca de pe bordul lui "Arhimede". Se puse mai întâi pe plâns, apoi, văzând că protesta zadarnic, se lăsă dus, şi adormi în sfârşit din nou, regăsind în vis azilul înşelător al planetei apuse.

30

A fost un timp al exerciţiilor militare. Corson savura liniştea unei existenţe organizate până în cele mai mici amănunte. De dimineaţă până seară, la porunca lui Veran, învaţă să călărească hippronii. Soldaţii care-i făceau instrucţia şi, de bună seamă, îl păzeau nu se mirau că poartă la gât colierul de securitate, sau se abţinură să facă vreo aluzie la el. Îl socoteau probabil pe Corson ca făcând parte din garda personală a lui Veran. Acesta urzea planuri în tovărăşia lui Ngal R'nda şi a celor mai de seamă nobili urieni. S-ar fi zis că le câştigase încrederea. Zi după zi, se lăsau convinşi să-i predea exemplare din cele mai bune arme ale lor şi să-i arate cum funcţionează. Disciplina evidentă a micii armate a lui Veran îi impresiona. Mai ales, poate, incurabilul sentiment al superiorităţii îi împiedica să-şi închipuie că omul, servitorul lor, putea dori să rupă alianţa şi să-i ameninţe. Dădeau astfel dovadă de-o naivitate de necrezut, din punctul de vedere al lui Corson. Respectul aparent al lui Veran îi umplea de mulţumire. Colonelul dădu ordin ca fiecare dintre oamenii lui să dea întâietate oricărui urian, indiferent de condiţia lui. Ordinul fusese respectat. Faptul le dovedise urienilor ca măcar oamenii aceia îşi cunoşteau locul şi ştiau să se limiteze la el. După cum

spunea Veran, cam sibilinic, situaţia evolua favorabil.

Ea nu-i apărea tot atât de limpede lui Corson. Sub ochii lui se pregătea o formidabilă maşină de război. Prizonier într-o incintă perfectă, Monstrul se îndrepta către sfârşitul perioadei lui de gestaţie. Fusese prevăzut să fie dat pradă propriilor lui pui, căci vârsta îl făcea impropriu pentru dresare. Lui Corson i se părea că unirea forţelor lui Veran cu ale urienilor ducea la un rezultat diametral opus celui pe care-l aştepta. Îi era cu neputinţă să fugă. Dar, dacă ar fi izbutit, n-ar fi ştiut ce să facă cu libertatea. Simţea că s-ar fi putut prea bine întâmpla să asiste, în calitate de spectator, la una dintre cele mai cumplite întreprinderi militare din istorie. Viitorul nu-i dădea nici un semn. Destinul i se părea hotărât, dar într-o direcţie pe care n-o dorise.

Într-o noapte liniştită gândurile lui jalnice putură lua un curs mai puţin posac.

Privea copacii şi cerul Uriei, minunându-se că activitatea desfăşurată în tabără nu fusese încă observată şi că nimeni la Dyoto sau într-alt oraş nu găsise cu cale să vină pentru a ancheta, când Veran se apropie de el.

- Frumoasă seară! zise colonelul.

Strângea între dinţi o ţigară scurtă, ceea ce i se întâmpla arareori. Suflă un cerc de fum, apoi rosti pe neaşteptate:

- Ngal R'nda m-a invitat la viitoarea înfăţişare a oului. Un prilej pe care-l aşteptam. E timpul să scap de el.

Trase din nou din ţigară, iar Corson nu riscă nici un comentariu.

- Mă tem că devine din ce în ce mai neîncrezător. De câteva zile mă tot grăbeşte să fixăm data începerii ostilităţilor. Vulturul ăsta bătrân nu-i cu gândul decât la lupte şi măceluri. Mie nu-mi place războiul. Aduce întotdeauna cu el mari distrugeri de material şi moartea unor buni soldaţi. Nu-l fac decât dacă nu izbutesc să-mi procur, pe altă cale, ce vreau. Sunt sigur că, odată Ngal R'nda scos din joc, m-aş putea înţelege cu conducătorii planetei. Ce-i ciudat e că pare a nu avea conducători. Ai vreo idee în legătură cu asta, Corson?

O lungă tăcere.

- Bănuiam că n-ai să ai nici una, zise Veran, cu un glas deodată tăios. Vezi dumneata, am trimis spioni prin diferite oraşe ale planetei. N-au întâmpinat nici cea mai mică greutate de-a pătrunde în oraş, dar nici n-au aflat mare lucru. E inconvenientul sistemelor sociale foarte descentralizate. Se pare că planeta n-are un guvern oficial, dacă lăsăm deoparte autoritatea mai degrabă restrânsă a lui Ngal R'nda.

- Ei bine, zise Corson, iată ceva care vă va înlesni proiectele!

Veran îi zvârli o privire pătrunzătoare.

- E cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla. Cum vrei să tratez cu un guvern care nu există?

Îşi privi gânditor ţigara.

- Dar, adăugă, am zis doar: se pare. Unul dintre spionii mei, mai iscusit decât ceilalţi, mi-a relatat o poveste ciudată. Planeta ar avea o organizaţie politică, dar de-un tip cu totul original. Consiliul organizaţiei ar domni peste mai multe secole şi s-ar afla într-alt secol.

Cam peste vreo trei sute de ani, pentru a fi precis. E faptul cel mai nebunesc de care am auzit vreodată. Să domneşti peste morţi şi peste copii încă nenăscuţi!

- De bună seamă că nu vă împărtăşesc concepţia despre guvernare, zise încetişor Corson.

- Democraţi, aşa-i? Poate chiar anarhişti. Cunosc cântecul. Să reduci administrarea oamenilor şi a lucrurilor strict la minimum. Nu ţine niciodată prea mult. Tot sistemul se prăbuşeşte la prima invazie.

- N-au mai cunoscut invazii de câteva secole, zise Corson.

- Ei bine, au să înveţe iar ce-i aia. Până atunci, mai e un lucru ciudat, Corson, de care nu ţi-am vorbit încă. Unul dintre membrii consiliului e un om.

- Nu prea e de mirare, încercă să spună Corson.

- Îţi seamănă tare mult, Corson. Mie, cel puţin, mi se pare că-i vorba de-o coincidenţă mai curând uimitoare. Vreo rudă de-a dumitale, poate.

- N-am relaţii atât de suspuse, zise Corson.

- Agentul meu nu 1-a văzut chiar el pe omul în cauză. Şi n-a izbutit nici să pună mâna pe vreun document care să-l înfăţişeze. Dar e sigur de el. Spionul meu e un fizionomist expert. Are tipologia în degetul lui mic. Nu există nici o şansă la un milion să se înşele! Pe de altă parte, e un bun desenator. Ţi-a făcut din memorie o schiţă, în faţa informatorilor. Toţi cei care l-au văzut pe omul acela te-au recunoscut, Corson. Ce zici de asta?

- Nimic, zise sincer Corson.

Veran îl cercetă cu luare-aminte.

- Poate că eşti sincer. Ar trebui să te supun la un detector de minciuni, dar ai deveni cel puţin idiot. Şi cel care mi-a trimis mesajul nu-i un imbecil. Mai am,

din păcate, nevoie de dumneata. Când am aflat toate astea, am încercat să adun doi şi cu doi. N-a făcut patru. M-am gândit întâi că eşti poate o maşină, un android. Dar ai fost examinat şi pe faţă şi pe dos, de când te afli printre noi şi a trebuit să înlătur posibilitatea asta. Ştiu totul, afară de ce se petrece în căpăţâna dumitale. Nu eşti o maşină şi nici nu te-ai născut într-o eprubetă. Ai felul de a gândi, curajul, slăbiciunile unui om obişnuit. Niţel retrograd din unele puncte de vedere, ca şi cum ai veni dintr-o epocă apusă. Dacă îndeplineşti o misiune, trebuie să recunosc că ai avut curajul s-o duci personal la capăt. Nu fără a-ţi lua un număr de garanţii. Mesajul ăsta afurisit, de pildă. De ce nu joci cu mine cu cărţile pe masă, Corson?

- Nu-s în mâna mea, zise Corson.

- Mâna?

- Cărţile necesare.

- Poate. Dar eşti un as în jocul cuiva. Şi te porţi de parcă n-ai şti. Veran zvârli chiştocul ţigării şi-l strivi sub călcâi. Să rezumăm situaţia, zise el. Oamenii ăştia dispun de călătoria în timp. Ascund asta, dar dispun de ea. Altminteri, un guvern situat peste trei secole n-ar putea administra prezentul ăsta. În afara cazului unei perturbări temporale ei ştiu dinainte ce am să fac, ce se va întâmpla. Şi încă n-au întreprins nimic, nici împotriva mea, nici împotriva lui Ngal R'nda. Ceea ce înseamnă că, pentru ei, situaţia încă nu-i coaptă. Aşteaptă ceva. Ce anume?

Trase adânc aer în piept.

- Doar dacă n-au şi început să acţioneze. Doar dacă nu eşti într-adevăr un membru al consiliului lor, în misiune specială.

- De când sunt, n-am mai auzit asemenea prostie, zise Corson.

Veran se dădu cu un pas îndărăt şi-şi scoase arma din toc.

- Te pot ucide, Corson! Ar fi poate egal cu o sinucidere. Dar ai să mori înaintea mea. N-ai să-ţi trimiţi niciodată mesajul şi n-am să debarc niciodată pe lumea asta şi n-am să am deci prilejul de-a te face prizonier şi de-a te ucide, dar perturbarea temporală va fi atât de straşnică încât te va atinge. Nu vei mai fi acelaşi. Vei fi un altul. Ce are însemnătate pentru un om? Numele, înfăţişarea fizică, cromozomii? Sau poate amintirile, experienţa, destinul particular, personalitatea?

Se studiară. Veran îşi vârî apoi arma în toc.

- Speram că te vei înspăimânta. Recunosc că n-am izbutit. E greu să sperii un om care a fost în Aergistal.

Zâmbi.

- La urma urmei, te cred, Corson, Eşti probabil omul care face parte din consiliul planetei, la trei secole depărtare de acum, dar nu ştii. Încă nu eşti omul ăsta. Deocamdată nu eşti decât cartea lui majoră. Nu putea veni el însuşi, pentru că ştia ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit să înfrunte legea informaţiei neregresive. Nu se putea încrede în nimeni. A ales atunci soluţia de-a se trimite pe sine însuşi, folosindu-se de-o perioadă anterioară a existenţei lui şi acţionând asupra mersului evenimentelor doar prin atingeri uşoare, aflate sub pragul de perturbare. Felicitările mele! Eşti hărăzit unui

viitor strălucit. Dacă trăieşti până atunci.

- Stai puţin, zise Corson.

Pălise. Se aşeză pe jos şi-şi cuprinse capul în palme. Veran avea cu siguranţă dreptate. Avea experienţa războaielor temporale.

- Straşnică doctorie, hai? zise Veran. Poate că te întrebi de ce ţi-am spus toate astea. Nu mai căuta. De îndată ce mă descotorosesc de Ngal R'nda, am să te trimit în ambasadă la consiliul ăsta. De vreme ce am la îndemână un viitor bărbat de stat, am să profit. Ţi-am spus că aveam de gând să negociez. N-am să cer decât puţine lucruri: echipament, roboţi, vase, şi plec. Am să las în pace lumea asta. N-am să mă ating de ea, nici dacă izbutesc să cuceresc tot restul galaxiei!

Corson îşi ridică fruntea.

- Şi cum vă veţi descotorosi de Ngal R'nda? Pare bine păzit.

Veran râse scurt, cu râs de lup.

- Asta n-am să ţi-o spun. Ai putea fi ispitit să mă tragi pe sfoară. Ai să vezi.

31

Intrară goi în anticamera înfăţişării. Acolo se supuseră la baia rituală şi fură acoperiţi cu toge galbene. Lui Corson i se păru că simte razele invizibile a nenumărate detectoare alergându-i pe piele, dar era o iluzie, procedeele urienilor fiind mai subtile. Avea presimţirea că Veran se va folosi de înfăţişarea Oului pentru a încerca ceva, dar nu ştia ce. Aproape sigur, Veran n-avea asupra lui nici o armă: urienii cunoşteau prea bine anatomia umană pentru a-i ignora

ascunzătorile naturale. Şi dacă i s-ar fi făcut chef de violenţă, Veran ar fi pornit la atac în fruntea hippronilor lui. Treabă riscantă, pentru că urienii aveau cu ce răspunde, dar în care ar fi avut drept aliat timpul. Nu, trebuia să se gândească la o îndrăzneală mai subtilă.

Şi Corson străbătu pentru a doua oară şirurile care se deschideau în faţa lui, iar Veran îl urmă până în rândul întâi. Fără a scoate o vorbă, Veran cercetă îndelung aşa-zisul altar. Luminile scăzură. Ngal R'nda îşi făcu intrarea prin poarta în formă de iris. Lui Corson i se păru mai trufaş ca oricând. Înrolase sub flamura lui doi mercenari umani. Îndărătul ochilor lui galbeni steagurile albastre ale Uriei fluturau fără îndoială de pe-acum pe ruinele fumegânde ale oraşelor sau, ca moarte, nemişcate în calma întunecime a vidului, la prova navelor sale. Visa cruciade. Era în el ceva jalnic de mare; o fiinţă de inteligenţa lui să se lase prins în capcana unei culori, a unei superstiţii venite din afundul vremurilor şi pe care Veran o lichidase în trei cuvinte: o fantezie genetică.

Oul. Corson pricepu. Şi cu inima plină de teamă, de-o ciudată milă faţă de cel din urmă principe al Uriei şi de-o admiraţie nu mai puţin ciudată faţă de Veran cel îndrăzneţ, urmărea, cu ochii mari, toate amănuntele ceremoniei, îl auzi pe Ngal R'nda chemând şi mulţimea psalmodiind după el cuvinte ce au puteau fi scrise şi care erau numele unei genealogii, văzu lada de metal deschizându-se şi oul suind pe piedestalul lui ca o gigantică peruzea, şi gâturile întinzându-se, în ciuda obişnuinţei, şi pleoapele duble clipind cu viteza de bătaie a aripilor păsării-muscă.

Ultimul Principe al Uriei îşi deschise ciocul, dar, înainte de-a fi avut răgazul să piuiască din nou, se produse o învălmăşeală. Veran îi împingea pe nobilii urieni care-l înconjurau, făcea un salt, încercuia cu braţul lui stâng gâtul lui Ngal R'nda, arăta spre ou cu mâna liberă şi striga:

- Impostor! *Piiekivo! Piiekivo!*

Corson n-avu nevoie de un dicţionar pentru a înţelege că vorba însemna *impostor î*n limba păsărilor.

- Oul, strigă Veron, e un ou vopsit! Ticălosul v-a înşelat. O pot dovedi.

Urienii încremeniră. Era un noroc, îşi spuse Corson, şi un noroc pe care Veran se bizuise, acela că nici măcar nobilii urieni n-aveau dreptul de a veni cu arme în sala înfăţişării. Veran atinse oul cu palma. Acolo unde-l atinse, oul îşi pierdu strălucirea azurie. Deveni ca fildeşul.

O scamatorie uimitoare, îşi spuse Corson gâfâind, simţindu-şi sfârşitul aproape, deşi urienii încetaseră cu totul să se mai ocupe de el. Nu era totuşi, o vopsea. Fusese nevoie de un produs chimic pentru a neutraliza colorantul de care Veran se folosise acum două sute cincizeci de ani, sau poate în ultima decadă? Veran nu-l putea avea asupra lui. Detectoarele urienilor ar fi semnalat o capsulă, fie şi ascunsă în gură. Iar dacă, înainte de sosire, îşi unsese palma cu ceva, baia rituală l-ar fi spălat. Şmecheria era imposibilă.

Corson înţelese apoi. Chiar gol, chiar scăldat de trei ori şi frecat cu o stofă aspră, Veran dispunea de un produs activ, acid şi totodată alcalin, complex şi lichid.

Sudoarea din palmă.

Pe suprafaţa oului reacţia continua. La scară moleculară verigile se desfăceau unele după altele.

Colorantul se rezolva în constituanţi incolori sau, mai probabil, se sublima. Lui Veran nu-i plăcea să lase urme.

Fluierături ascuţite urcară din mulţime. Gheare se înfipseră în umerii lui Corson, care nu opuse rezistenţă. Veran îi dăduse drumul lui Ngal R'nda, care, tăcut, cu ciocul căscat, îşi căuta răsuflarea. Nişte urieni în toge violete puseseră mâna pe mercenar, care răcnea:

- Am dovedit-o. Am dovedit-o. Oul e palid. E un impostor.

Ngal R'nda zise, în cele din urmă:

- Minte. A zvârlit o vopsea peste ou. L-am văzut. Va muri.

- Spargeţi oul, strigă Veran. Spargeţi oul. Dacă mint, e albastru pe dinăuntru. Spargeţi oul!

Ngal R'nda făcu faţă tumultului. În jurul lui urienii alcătuiau un cerc, încă respectuos, dar aproape ameninţător. Cel de care vasalii se temeau era puiul ieşit dintr-un ou albastru şi nu căpetenia militară. El fluieră nişte ascuţite note înalte, care păreau însă pândite de oboseală. Corson nu le putea înţelege. Dar gestul era limpede:

- Trebuie să sparg oul?

Tăcere. Apoi ţâşniră alte fluierături, scurte şi nemiloase.

Ngal R'nda îşi înclină capul.

- Am să sparg oul, care nu trebuia făcut pulbere decât după ce voi fi murit, pentru ca pulberea să-i fie amestecată cu cenuşa mea. Eu, ultim Principe al Uriei, voi fi singurul dintr-un şir nesfârşit care-şi va sparge pentru a doua oară, în timpul vieţii, oul albastru care l-a adăpostit!

Apucă oul cu ghearele, îl ridică şi-l zdrobi de

piedestal. Cioburile se împrăştiară până şi pe jos. Ngal R'nda luă unul dintre cele rămase pe soclu şi-l duse la ochii care-şi pierduseră strălucirea. Se dădu cu un pas îndărăt şi se prăbuşi.

Unul dintre nobili înainta atunci şi apucă poala togei albastre, trăgând-o cu putere. Toga nu cedă şi Ngal R'nda fu târât ca un sac. Toţi năvăliră apoi. Corson simţi că i se dă drumul şi că e împins. Fu cât pe-aci să cadă şi trebui să lupte pentru a-i respinge pe cei gata să-l calce în picioare. Mareea trupurilor se retrase, în cele din urmă. În faţa lui, bete de mânie, păsările îl sfâşiau pe cel din urmă Principe al Uriei. Un miros acru de clor şi de uree împuţi atmosfera.

Cineva îi atinse umărul, Veran.

- Vino, înainte de-a se întreba cum îmi fac scamatoriile. Cu urechile pline de strigăte furioase, se îndreptară fără grabă spre uşă. În clipa când ieşeau, Veran întoarse capul şi ridică din umeri:

- Aşa pier fanaticii, zise.

32

Cam la fiecare decadă cobora, se apropia de un trecător şi întreba:

- În ce an suntem?

Unii leşinară. Alţii fugiră. Unii pieriră. Ştiau, probabil, să călătorească în timp. Dar se aflau întotdeauna unii care-l lămureau. Fără a se clinti, se uitau la om şi la Monstru şi zâmbeau. Un bătrân. Un băiat tânăr. Un urian. O femeie.

O întrebare ardea buzele lui Corson:

- Ştiţi cine sunt?

Căci zâmbetul şi cooperarea lor i se păreau prea uimitoare. Ştiau cine e. Erau de fapt paznici, faruri dispuse de-a lungul drumului. Dar se mulţumeau să-i spună data şi, dacă încerca să lege o convorbire îi abăteau făgaşul, o lăsau să moară. Până şi copilul. Nu era în stare să lupte cu ei. În şase mii de ani cultura înaintase binişor. Nu se pătrunsese destul de noua cultură. Mai era un barbar, chiar daca ştia unele lucruri pe care ei nu le cunoşteau.

Când văzu urianul, fu gata să facă o greşeală, gata să facă un salt în timp. Dar pasărea cea mare îi făcu un semn paşnic. Purta o togă albă, cu broderii fine, şi spuse cu o strâmbătură, pe care Corson crezu că o poate interpreta drept surâs:

- De ce te temi, fiule?

Ceea ce semănase îndoiala în mintea lui Corson era asemănarea uriaşului cu Ngal R'nda, dar putea vedea acum că asemănarea se datora numai vârstei înaintate

a băştinaşului.

- Mi se pare că te recunosc, zise urianul. Te-ai ivit cândva din neant, în vremuri tulburi. Eram atunci un copil abia ieşit din ou! Dacă-mi amintesc bine, te-am condus la baie şi ţi-am oferit ceva de mâncare înainte de a te duce să asişti la o ceremonie obscură. Lucrurile s-au schimbat de atunci, şi s-au schimbat în bine. Sunt tare bucuros că te revăd. Ce doreşti să ştii?

- Caut consiliul, zise Corson. Am să-i transmit un mesaj, şi chiar mai multe.

- Ai să-l găseşti la malul mării, la treizeci sau patruzeci de kilometri spre apus. Dar trebuie să mai aştepţi o sută douăzeci, o sută treizeci de ani.

- Mulţumesc, zise Corson. Dar n-am de aşteptat. Călătoresc în timp.

- Bănuiam, zise pasărea. Am spus-o şi eu aşa... Ai un animal frumos.

- Îl cheamă Arhi, zise Corson. În amintirea trecutului.

Şi cum dădea să suie din nou în şa, urianul îl opri:

- Nădăjduiesc că nu ne porţi pică pentru atunci. A fost un accident. Tirania naşte violenţă. Şi fiinţele sunt jucării în mâinile zeilor. Care-i pun să poarte lupte grozave pentru plăcerea de a asista la spectacol. Îi manipulează. Le plac baletele cu foc şi moarte. Ai dezlegat situaţia cu tact. Un altul ar fi pricinuit un măcel. Toţi urienii îţi sunt nespus de îndatoraţi.

- Toţi... şi dumneata? întrebă el, neîncrezător.

- Rasa veche şi oamenii. Toţi urienii.

- Toţi urienii? zise gânditor Corson. E o veste bună.

- Drum bun, fiule, zise bătrânul urian.

Aşadar, îşi spuse Corson încercând să străpungă cu

privirea ceaţa care suia din pământ şi-l învăluia, urienii şi oamenii se împăcaseră. Era un lucru bun. Urienii izbutiseră să exorcizeze demonii războiului. Specia nu le era condamnată, după cum crezuse.

Începea să cunoască bine planeta. Localizarea plăjii îi aminti ceva. Antonella îl dusese acolo. O coincidenţă?

Hotărî să facă un ocol prin Dyoto. Un impuls nebunesc, dorinţa de a întreprinde un pelerinaj. Sincroniza hippronul pe o înălţime şi-şi ridică privirile, căutând pe cer norul piramidal al oraşului, aşezat în aparenţă pe cei doi stâlpi ai fluviilor verticale.

Cerul era pustiu.

Îşi verifică poziţia. Dar nu se putea îndoi. Cu o sută cincizeci de ani mai devreme un oraş prodigios se înălţase acolo, pe cer. Nu lăsase nici urmă.

Se uită în jos, către adâncitura pe care o desenau trei văi convergente, cu coastele împădurite şi adâncurile năpădite de ierburi. O umpluse un lac. Corson îşi miji privirile, pentru a vedea mai bine. Un colţ ascuţit împungea, în mijloc, apele lacului. Într-alt loc, valuri scurte se spărgeau de obstacole cufundate sub apă, la câţiva centimetri. Recunoscu alte ruine geometrice sub vegetaţia care năpădea malul.

Oraşul se prăbuşise şi fluviul vertical dăduse naştere lacului. Sistemele de canalizare subterană îl alimentau în continuare şi preaplinul se scurgea printr-un pârâiaş, care curgea pe fundul celei mai coborâte văi. Dyoto fusese nimicit. Puterea, care-i ţinea clădirile la vreun kilometru de sol, pierise. Faptul se petrecuse demult, poate cu un secol în urmă, dacă te luai după grosimea covorului vegetal.

Corson îşi aminti cu tristeţe de animaţia străzilor verticale şi orizontale ale oraşului, de roiurile flotoarelor ţâşnind ca dintr-un stup, de magazinul din care furase ca să-şi ţină zilele şi până şi de glasul mecanic care-l admonestase cu politeţe. Îşi aminti de femeile din Dyoto.

Dyoto murise, ca atâtea alte oraşe peste care trecuseră uraganele războiului. În adâncul lacului zăcea poate trupul Florei Van Nelle, care-l introdusese fără voie în ciudăţeniile acelei lumi.

Bătrânul urian minţise. Zâmbetu-i fusese doar ironic. Războiul avusese loc, şi oamenii îl pierduseră. Cetăţile le erau numai ruine.

Speră că Floria Van Nelle n-avusese răgazul să-şi dea seama. Nu era pregătită pentru războiul acela, pentru nici un război. Dacă supravieţuise o bucată de vreme, fusese doar pentru a-ajunge jucăria mercenarilor lui Veran sau, şi mai rău, prada nemiloşilor cruciaţi ai urmaşului lui Ngal R'nda.

El, Corson, eşuase.

Trebui să facă un efort pentru a rezista dorinţei de a sări în trecut. Îşi aminti visul, oraşul distrus sub ochii lui şi strigătul poporului care-şi prevedea, prea târziu, soarta. Fruntea i se acoperi de sudoare. Nu se va duce, cel puţin nu acum. Avea, în viitor, o întâlnire pe care n-o putea ocoli. Acolo, împreună cu consiliul, dacă supravieţuia, va trebui să chibzuiască şi să vadă dacă mai era cu putinţă să abată greul car al istoriei pe alt făgaş. Va avea atunci timpul să se întoarcă iar îndărăt şi să. descopere ce nu mersese aşa cum trebuia.

Ba chiar, dacă altceva nu putea face, avea să-l ucidă pe Veran. Un clopot dogit îi bătu sub frunte. Dacă-l ucidea pe Veran, murea. Colierul i-ar înfige în vine

ghimpi otrăviţi. Nu trebuia nici să se gândească să lupte împotriva lui Veran. Altminteri, s-ar fi ucis singur. Acum nu putea abandona.

Îşi stăpâni dorinţa de răzbunare. Istovit, sări iar în şa şi-şi îndemnă hippronul.

Înainta domol şi, pentru întâia dată, îşi dădu seama că vremea era cenuşie. În negura nepătrunsă a veacurilor, nopţi şi zile amestecate, simţi că hippronul îi scapă. Degetele-i umblară zadarnic pe filamente. Ostenit, sau poate supus unei voinţe străine, animalul ameninţa să se sincronizeze. Descurajat, îl lăsă în voia lui.

Sunetul mării. Un ritm lent şi regulat. Se afla pe o lungă plajă, aurită de soarele care apunea. Faptul îl izbi. Hippronii se sincronizau spontan, în plină zi. Din pricina foamei lor de energie. Dar, de astă dată, animalul fusese atras de amurg.

Corson făcu ochii mari. Pe nisip, în faţa lui, erau lungite trei trupuri goale, nemişcate. Îşi scoase casca şi simţi că aerul era călduţ.

Trei trupuri goale, poate neînsufleţite, tot ce rămânea din consiliul Uriei. Zvârliţi de flux, un bărbat şi două femei la marginea mării, aidoma victimelor unui naufragiu înspăimântător.

33

Atunci când Corson se apropie, bărbatul se mişcă. Se ridică într-un cot şi privi către noul venit, Zâmbea şi nu părea să fi suferit prea mult.

- Oh, zise el. Eşti cel din Aergistal. Te aşteptam.

Corson izbuti să spună:

- Consiliul...

- E aici, zise bărbatul. Consiliul Uriei pentru o mie de ani.

Corson se plecă peste el.

- Aveţi nevoie de ajutoare?

- Nu cred. Dar ia loc.

- Femeile... zise Corson, lăsându-se să cadă pe nisip.

- Sunt în contact. Nu le tulbura.

- În contact?

- Avem toată vremea. E o seară într-adevăr plăcută, nu găseşti?

Începu să sape în nisip şi dezveli o carafă de cleştar, pe care o întinse către Corson, după ce-i scoase dopul.

- Bea o înghiţitură, prietene, că faci o mutră...

Corson deschise gura, apoi se răzgândi. Dacă naufragiatul socotea că aveau vreme, de ce să-l contrazică? Bău o înghiţitură: Vinul era rece. Mirat, înghiţi strâmb şi fu gata să se înăbuşe.

- Nu-ţi place? întrebă naufragiatul.

- E cel mai bun vin pe care l-am băut vreodată.

- Ei bine, goleşte sticla, dragul meu. Mai sunt.

Corson îşi scoase mănuşile, ca să bea mai în voie.

A doua duşcă îl încălzi. Apoi îşi aminti unde se află şi de ce.

- Ţi-e foame? întrebă el. Am la mine câteva raţii.

- Mulţumesc, zise bărbatul. Prefer carnea de pui, sau icrele negre, sau un boeuf braise. Am făcut o prostie nepropunându-ţi ceva, de la bun început. După o asemenea călătorie trebuie să-ţi fie foame.

Se aşeză în genunchi, zvârli cu putere câteva lopeţi de nisip şi dezveli un vas mare de argint cizelat. Îi

scoase capacul şi adulmecă mulţumit.

- Serveşte-te şi ia cu degetele. Aici suntem pentru simplitate.

- Am văzut Dyoto, începu Corson.

- Frumos oraş, zise bărbatul. Niţel cam demodat.

- Era în fundul lacului. Războiul 1-a distrus în întregime. Mirat, bărbatul se ridică în coate şi se aşeză.

- Ce război?

Începu să rida încetişor, cu discreţie.

- Adevărat. Vii din perioada tulbure. Trebuie să fi avut un şoc. Nu ştiai.

- Nu ştiam ce? zise Corson, agresiv.

- Dyoto a fost părăsit. Părăsit, pur şi simplu. Nu distrus. Nu se mai potrivea cu felul nostru de viaţă.

Corson încercă să mistuie ştirea.

- Şi cum trăiţi?

- După cum vezi. Simplu. Simţim nevoia să medităm. Ne pregătim pentru... (Şovăi.). Pentru viitor.

- Eşti sigur că n-aveţi nevoie de ajutor? zise Corson frecându-şi mâinile cu nisip pentru, a curăţa urmele de grăsime lăsate de gustoasa jumătate de pui pe care-o înghiţise.

- Avem nevoie de dumneata, Corson. Dar nu acum, nu aici.

- Eşti sigur că nu duceţi lipsă de nimic? zise Corson, neîncrezător.

- Am aerul că-mi lipseşte ceva? Veşminte, poate? Nu purtăm.

- Alimente, medicamente. Presupun că nu toată plaja-i împănată cu carafe cu vin şi gamele. Ce veţi face când vi se va sfârşi rezerva?

Bărbatul privi gânditor spre mare.

- Într-adevăr, spuse, e o întrebare pe care nu mi-am

pus-o niciodată. Cred că...

Corson îi tăie vorba cu vehemenţă:

- Trezeşte-te! Eşti nebun? Sau bolnav? Trebuie să se poată pescui în marea asta, vâna în pădurile de colo. N-o să vă lăsaţi să muriţi de foame.

- Nu cred, zise bărbatul.

Îl privi în faţă pe Corson şi se ridică dintr-o mişcare. Era bine zidit, muşchiulos, mai înalt decât Corson. Faţa-i era încadrată de plete.

- De unde crezi că vine carafa?

Corson se ridică la rândul lui şi, încurcat, desenă ceva pe nisip cu vârful cizmei.

- Nu ştiu.

- Când nu vom mai avea vin, vom cere altul.

- Ah! zise Corson, luminându-se la faţă. Locuiţi printre dune şi aţi venit să luaţi masa pe plajă. Aveţi acolo, servitori sau roboţi.

Bărbatul clătină din cap:

- N-ai să găseşti printre dune nici palate, nici cocioabe, nici servitori, nici roboţi. Nu cred să fie suflet de om pe o rază de patruzeci de kilometri. Văd că nu ne-ai înţeles felul de viaţă. N-avem alt acoperiş decât firmamentul, nici alt culcuş decât nisipul, nici alte cearşafuri decât briza. Ţi se pare că e prea cald sau prea frig? Se poate aranja.

- Şi de unde vine asta? întrebă supărat Corson, împingând cu piciorul carafa goală.

- Dintr-altă epocă. Dintr-un secol al viitorului sau al trecutului, habar n-am. Am hotărât să lăsăm nedesţelenite câteva decenii. E un loc tare plăcut pentru odihnă şi gândire. Bineînţeles, controlăm climatul. Dar în epoca asta n-ai să găseşti, pe întreaga planetă, o singură maşină. Cele de care avem nevoie

rămân ascunse în culisele timpului. Când ne trebuie ceva, unul dintre noi intră în contact şi cere. Iar obiectul e trimis aici.

- Şi Dyoto?

- De câtăva vreme ni s-a părut că am luat-o pe un drum greşit. Am hotărât să încercăm altceva.

- Asta, zise Corson.

- Întocmai, zise bărbatul.

Corson privi marea. Văzu un clasic apus de soare, dar ceva tresări în el, cerând să înflorească. Marea netedă clipocea lângă o stâncă, la câţiva metri de mal, ca un animal îmblânzit pentru totdeauna. Fără să vrea, căută o lună pe cer, dar nu era lună. Stelele cărora le cunoştea acum constelaţiile, erau destul de numeroase pentru a arunca o palidă lumină asupra lumii.

- Frumos, aşa-i? zise bărbatul.

- Frumos, recunoscu Corson.

Şovăind, trase cu coada ochiului în direcţia femeilor cufundate în comă sau care, poate, dormeau. Atitudinea lor părea de cedare. Crezu că recunoaşte nişte plete brune, linia unui spate. Făcu un pas către cea despre care credea că e Antonella. Bărbatul îl opri printr-un gest:

- Nu le tulbura. Iau parte la o consfătuire. E vorba de dumneata. Sunt în contact cu cei din Aergistal.

- Antonella, zise Corson.

Bărbatul îşi întoarse faţa.

- Antonella nu-i aici. Ai s-o vezi. Mai târziu.

- Încă nu mă cunoaşte, zise Corson.

- Ştiu. (Glasul era blând şi scăzut, de parcă bărbatul ar fi regretat că vorbeşte despre ea.) Îi trebuie un

răgaz pentru a te cunoaşte. (Tăcu pentru o clipă.) Nu ne-o lua în nume de rău. Apoi adăugă repede: Vrei să dormi sau preferi să vorbim acum de treburile noastre?

- Nu mi-e somn, zise Corson, dar aş vrea să chibzuiesc puţin.

- Cum doreşti, zise bărbatul.

Corson rămase multă vreme tăcut, şezând pe nisip, cu coatele pe genunchi. Soarele pieri de tot. Stele se zbuciumau pe mare. Văzduhul era cald ca o piele. După o vreme Corson îşi scoase costumul şi cizmele. Încă nu cuteza să rămână gol, dar simţea crescând în el dorinţa, ca şi aceea de-a se cufunda în valuri şi a înota, şi de-a uita de seniorii războiului. Mareele trebuiau să fie slabe acolo. Nici o lună. Doar soarele depărtat făcea să vibreze marea.

Apoi se scutură şi rupse tăcerea. Vorbi, mai întâi cu un glas nesigur, de parcă ar fi fost singur, de parcă s-ar fi temut că rupe echilibrul subtil al nopţii sau că trezeşte vreun duşman. Glasul i se întări de la o vreme:

- Sunt un ambasador de tip ciudat, zise el. Am fost soldat. Am străbătut timpul. I-am auzit pe zeii din Aergistal. Am aflat că pacea Uriei e ameninţată de trei primejdii. Cea dintâi era un animal de soiul celui care m-a adus aici, dar sălbatic, o fiară. A doua consta într-un complot, urzit împotriva oamenilor de către primii ocupanţi ai planetei. A treia purta numele unui mercenar ivit de nicăieri şi pe care, după spusele lui, îl voi chema chiar eu pe lumea asta. Îl reprezint aici. Şi, în sfârşit, sunt propriul meu ambasador. Doresc să

curăţ Uria de toate primejdiile astea, dar n-am mijloacele necesare. Speram să găsesc ajutor aici, deşi cei din Aergistal mi-au spus să nu mă bizui decât pe mine. Cu preţul succesului, îmi voi cuceri, după ei, libertatea şi, poate, chiar mai mult. Dar îmi dau seama că-i vorba de-o sarcină imposibilă.

- Ştiu toate astea, zise bărbatul. Misiunea e pe jumătate îndeplinită. Pentru un om din vremea veche nu te descurci prea rău, Corson.

- Monstrul e în cuşcă, zise Corson, iar complotul nimicit. Nu ştiu dacă sunt în stare de mai mult. Rămâne Veran, un senior al războiului, pe care-l reprezint aici datorită unui ghinion.

Bărbatul scormoni prin nisip.

- Vrei puţin vin? întrebă el politicos.

- Veran vrea să cucerească Universul, reluă Corson, după ce bău. Cere arme şi soldaţi, sau roboţi. În schimb, făgăduieşte să lase în pace lumea asta. Dar n-am încredere în el. Pe de altă parte, Oficiul de Securitate n-o să-l lase să-şi vadă de-ale lui, şi va avea loc un război. Purtat pe lumea asta, pentru că Veran nu se va lăsa alungat cu una cu două.

- Dumneata eşti Oficiul de Securitate, spuse încetişor bărbatul, iar în trecutul nostru nu s-a purtat nici un război.

- Zici că sunt... bolborosi Corson.

- Reprezentantul Oficiului în acest sector. Împiedicarea războiului te priveşte.

- Şi el n-a avut loc, de vreme ce eşti aici, rosti rar Corson. Asta înseamnă că am izbutit. Şi contrazice legea informaţiei neregresive.

Bărbatul plimbă un pumn de nisip dintr-o palmă într-alta.

- Da şi nu. Nu-i atât de simplu. Legea informaţiei neregresive nu constituie decât un caz particular.

- Atunci, întrebă Corson, viitorul poate interveni în trecut? Bărbatul lăsă nisipul să i se prelingă printre degete.

- Unele intervenţii n-au decât consecinţe neînsemnate, altele sunt primejdioase, unele, în sfârşit, folositoare, cel puţin din punctul de vedere al unui observator privilegiat. Dumneata. Sau eu. Sau Veran. Controlul timpului seamănă întrucâtva cu ecologia. Închipuie-ţi o lume populată de insecte, de păsări şi ierbivore. Insectele afinează solul şi favorizează creşterea ierbii. Păsările mănâncă insectele şi asigură polenizarea vegetalelor. Ierbivorele pasc iarba. Excrementele şi cadavrele lor servesc drept hrană insectelor şi fertilizează solul.... Ai aici cel mai simplu ciclu ecologic. Poţi strivi din nebăgare de seamă o insectă, sau zece, fără să se întâmple nimic. Poţi doborî un stol de păsări sau te poţi ghiftui cu carnea ierbivorelor fără ca echilibrul să se rupă. Dar dacă distrugi toate insectele pe o zonă destul de mare, păsările o vor părăsi sau vor muri de foame. Iarba va pieri în câteva anotimpuri. Ierbivorele vor dispărea, la rândul lor. Vei avea un deşert. La fel se va întâmpla dacă ai slăbi, în mod serios, oricare verigă a lanţului. Există, pentru fiecare punct, un prag. Poate să ţi se pară foarte ridicat. Dar închipuie-ţi că mai multe hoarde de carnivore, destul de iuţi şi de puternice pentru a ataca ierbivorele, sunt aduse pe lumea respectivă. La început par pierdute în imensitatea planetei. I-ai putea scotoci câmpiile timp de ani de zile

fără să le dai de urmă. Dar cu timpul, nedescoperindu-şi un adversar, se vor înmulţi până la a reduce numărul ierbivorelor. Insectele vor avea de suferit, apoi păsările, apoi vegetaţia. Ierbivorele vor fi ameninţate din două părţi, în acelaşi timp. Până şi carnivorele vor începe să moară de foame. Dacă împrejurările sunt favorabile se instalează un nou echilibru, foarte deosebit de cel existent la pornire, poate instabil. Pentru una sau alta dintre specii vor exista atunci cicluri de abundenţă şi de foamete. Pragul critic va fi fost cu mult mai scăzut decât în cea dinţii ipoteză. Introducerea unei singure perechi de carnivore ar fi de-ajuns, poate, pentru a declanşa o evoluţie cu urmări imprevizibile. Pentru ecologia dinamică, făptura semnificativă nu e niciodată unul dintre elementele lanţului, ci totalitatea elementelor lui. Şi procesul nu e susceptibil de răsturnare spontană. El aduce cu sine evoluţii subtile, dar hotărâtoare. Sub ameninţarea carnivorelor, ierbivorelor vor cultiva viteza. Picioarele mai lungi vor uşura supravieţuirea.

Păstrând proporţiile, acelaşi lucru se petrece în timp. Dar, pe lângă problemele timpului, problemele ecologice sunt de-o simplitate nemaipomenită. Poţi şterge un munte de pe faţa unei planete sau chiar să stingi o stea de pe cer fără ca în viitorul tău să se petreacă ceva grav. Poate că poţi distruge chiar, ici şi colo, câte-o civilizaţie întreagă fără ca faptul să aibă urmări neplăcute, din punctul tău de vedere. Dar, în altă parte, ajunge să striveşti piciorul unui om pentru ca cerul şi pământul tău să se zguduie. Fiecare punct al Universului posedă propriul său univers ecologic. Nu există istorie absolută.

- Atunci, cum poţi prevedea? întrebă Corson.

- Prin calcul. Există şi o parte de intuiţie şi o parte de experienţă. Şi e mai bine să vezi lucrurile de sus, de cât mai departe din viitor. E întotdeauna mai uşor să iei în consideraţie felurite drumuri care au putut duce la prezent, decât să le construieşti pe cele care vor alcătui viitorul. Iată de ce intră în contact cu noi cei din Aergistal. (Arătă către cele două femei.) Dar nu ne pot spune totul. Nu pot introduce în istorie perturbări care i-ar nega. Se află chiar la capătul timpului. Toate drumurile duc spre ei. Pentru ei, istoria e aproape absolută. Aproape încheiată. Aşa că trebuie să ne desăvârşim noi înşine destinele, chiar dacă ele urmează să-şi găsească locul într-un plan mai vast.

- Înţeleg, zise Corson. Am şi eu impresia că sunt un pion pe o tablă de şah... La început credeam că mă mişc liber. Dar, pe măsură ce vedeam jocul mai bine, vedeam că eram împins de pe-un pătrăţel pe altul. (Şovăi timp de o secundă). Mi-am spus chiar că voi conduceţi jocul. Că planul e al vostru.

Bărbatul clătină din cap.

- Greşeai. Nu noi suntem autorii planului.

- Dar ştiţi ce s-a petrecut.

- În oarecare măsură. Pentru noi eşti un factor străin. Te-ai ivit la momentul potrivit pentru a rezolva o criză. Ne-am spus dintotdeauna că trebuie să fii autorul planului.

- Eu? întrebă Corson.

- Dumneata. Şi nimeni altul.

- Nici n-am terminat conceperea planului, zise Corson.

- Ai destul timp la dispoziţie, zise bărbatul.

- Dar a şi început să fie executat.

- Aşadar va exista, zise bărbatul.

- Şi dacă dau greş? zise Corson.

- N-ai să ştii nimic şi nu vom şti nici noi.

Una dintre femei se mişcă lângă ei. Se răsuci, se ridică, se uită la Corson şi zâmbi. Putea avea treizeci de ani. Corson n-o cunoştea. Privirile ei rămâneau pierdute din pricină că se uitase atâta vreme în ea însăşi.

- Abia-mi vine să cred, zise femeia. Celebrul Corson printre noi.

- N-am deocamdată nici un motiv să fiu celebru, zise Corson sec.

Până în ultima clipă sperase că e Antonella.

- Nu-l lua repede, Selma, interveni bărbatul. Mai are de străbătut o bucată de drum şi e niţel tulburat.

- N-am să-l mănânc, zise Selma.

- Şi avem nevoie cu toţii de el, încheie bărbatul.

- Unde ai ajuns? îl întrebă Selma pe Corson.

- Am venit ca ambasador... Începu anevoios Corson.

Dar ea îi tăie vorba:

- Ştiu asta. Te-am auzit vorbind cu Cid. Dar unde ai ajuns cu planurile?

- Pot să-l neutralizez pe Veran netrimiţându-i mesajul, de vreme ce toată lumea pare să pretindă că port răspunderea asta. Dar, la drept vorbind, n-aş şti nici să-l redactez, darămite să-l fac să-i parvină!

- E o simplă chestiune de creode, zise Selma. Îţi aranjez asta când vrei. Şi cred că Aergistalul va fi de acord să transmită mesajul în releu.

- Să zicem că nu-l trimiţi, spuse bărbatul pe care Selma îl numise Cid. Cine se va ocupa de Monstru şi de Principii Uriei? Soluţia e în altă parte. Veran face parte

din plan. Nu-l poţi elimina atât de uşor.

- Mă tem şi eu, zise Corson. Ba chiar cred că mi-a venit ideea să recurg la el pentru că l-am întâlnit în Aergistal. Dar. Încă nu sunt sigur. E o idee care nu-mi va veni, într-adevăr, decât mai târziu.

- Progresează repede pentru un primitiv, zise Selma.

Cid se încruntă.

- Corson nu-i un primitiv. Şi a fost în Aergistal. Nu s-a mulţumit cu un simplu contact.

- Aşa-i, zise Selma, uitasem...

Jignită, se ridică şi începu să alerge în întâmpinarea valurilor. Corson gândi cu glas tare:

- Dar cine se va ocupa de Veran?

- Dumneata, zise Cid.

- Nu-l pot ataca. Nu pot măcar pune la cale o campanie împotriva lui.

- Colierul!

O speranţă timidă se născu în mintea lui Corson.

- Mă puteţi scăpa de el?

- Nu, zise Cid. Nu noi. Veran s-a născut în viitorul nostru. Tehnologia lui o întrece pe a noastră.

- Atunci, zise Corson, nu-i nici o ieşire.

- Există o soluţie. Altminteri n-ai fi aici. Există măcar o linie de probabilitate - o creodă - conform căreia ţi-ai dus planul la bun sfârşit. Nu ştiu dacă sesizezi toate implicaţiile situaţiei, dar viitorul dumitale, Corson, atârnă de dumneata, în sensul literal al cuvântului.

- Am mai curând impresia că eu depind de el.

- E un fel de a spune acelaşi lucru. Vezi dumneata, multă vreme oamenii şi-au pus problema permanenţei fiinţei. Un om era într-adevăr, la deşteptare, cel care adormise în ajun? Somnul nu era cumva o discontinuitate absolută? Şi de ce unele idei, unele

amintiri piereau cu totul din conştiinţă pentru a se ivi din nou, mai apoi? Exista oare o unitate, sau o juxtapunere de fiinţe? Cineva, într-o bună zi, descoperi adevărul. De când fiinţa, omul nu cunoscuse cea mai mare parte din el însuşi. Astăzi ne punem, aproape în aceiaşi termeni, aproape aceleaşi întrebări. Cum sunt articulaţi între ei posibilii? Ce leagă trecutul, prezentul şi viitorul unei fiinţe? Oare copilăria naşte maturitatea, sau maturitatea făureşte copilăria? Nu cunoaştem esenţialul a ceea ce suntem, Corson, şi nu-l vom cunoaşte încă multă vreme, dar trebuie să trăim totuşi cu ce ştim.

Selma se înapoie, şiroind toată de apă.

- Ar trebui să dormi, Corson, zise Cid. Eşti obosit. Fie să-ţi întâlneşti viitorul în vis!

- Am să încerc, zise Corson. Îţi făgăduiesc să încerc.

Şi se lăsă să lunece pe nisip.

34

Avu conştiinţa unei prezenţe lângă el. Deschise ochii şi-i închise imediat, orbit de soarele care se afla sus pe cer. Se întoarse pe o parte şi încercă să adoarmă din nou. Dar două zgomote insistente îl împiedicară, suflarea largă a mării şi freamătul unei răsuflări uşoare. Deschise din nou ochii şi văzu nisipul la înălţimea obrazului, o întindere de nisip pe care vântul ridicase dune minuscule, pentru a le şterge acum. Se trezi de-a binelea şi se aşeză. O femeie tânără era îngenuncheată lângă el.

- Antonella, spuse el.

Purta o scurtă tunică roşie.

- Georges Corson, zise ea cu un glas în care răsuna neîncrederea.

Mătură plaja cu privirea. Cid, Selma şi cealaltă femeie dispăruseră. Tânăra pe care o chema Antonella se ridicase şi se depărtase cu câţiva paşi, ca şi cum ar fi jenat-o faptul că fusese surprinsă cercetându-l.

- Mă cunoşti? întrebă el.

- Nu te-am văzut niciodată. Dar am auzit vorbindu-se de dumneata. Trebuie să salvezi Uria.

O cercetă mai atent. Era îmbrăcată, atunci când ceilalţi umblau goi. Venea, de bună seamă, dintr-o altă epocă, în care obiceiurile vestimentare nu atinseseră nivelul de simplitate al membrilor consiliului. Era mai tânără decât în amintire, mult mai tânără, aproape adolescentă. Nu ştia câţi ani se scurseseră pentru ea între cele două întâlniri ale lor. Pentru el, anii nu reprezentaseră decât câteva luni. Îşi amintea perfect de cealaltă Antonella. Ciudat, să regăseşti pe cineva cu care ai împărţit tot felul de aventuri şi care încă nu te cunoaşte! Avea impresia că se află în faţa unei amnezice.

- Ai făcut războiul? întrebă ea, şi-n glas îi vibra o undă de reprobare şi de interes totodată.

- Da, zise Corson. Era neplăcut.

Ea chibzui.

- Aş vrea să te întreb... nu ştiu dacă se cuvine.

- Se cuvine...

Roşi.

- Ai apucat să omori pe cineva, domnule Corson?

Mucoasa dracului!

- Nu, spuse el. Eram un fel de inginer. Personal n-am

sugrumat sau făcut petrecanie nimănui, dacă asta vrei să ştii.

- Eram sigură!

Părea mulţumită.

- Dar am apăsat pe butoane, zise Corson, feroce.

Nu înţelese.

- Vrei o ţigară? întrebă ea, scoţând un port-ţigaret din tunică.

Îl recunoscu.

- Nu, mulţumesc, zise el, deşi simţea că-i lasă gura apă. Nu mai fumez de mult.

Ea stărui:

- E tutun, nu produs de sinteză.

- Zău, nu, zise el. M-am lăsat de fumat.

- Ca toţi de pe-aici. Sunt singura care mai fumează. Dar puse deoparte port-ţigaretul.

Cum am putut s-o iubesc? se întrebă Corson. Pare atât de superficială, pare goală. Chestie de vârstă chestie de împrejurări. Oare când oi fi început s-o iubesc? Îşi răscoli amintirile şi episoadele aventurii lor comune urcară din nou la suprafaţă, bule de gaz desprinse din adâncurile unei mlaştini. Aergistal. Balonul, tentativa de înrolare, planeta-mausoleu, evadarea, scurtul popas în tabăra lui Veran.

De mai înainte. Cu mult înainte. Făcu un efort. Din clipa când o îmbrăţişase. Nu, chiar dinainte de-a o îmbrăţişa; îşi spusese că e una dintre cele mai seducătoare femei pe care o întâlnise vreodată. Şi la prima vedere nu-i făcuse o asemenea impresie.

Începuse s-o iubească în clipa când fulgerul ţâşnise din brichetă. Mirosise că era vorba de un truc hipnotic şi crezuse că voia să-l facă să vorbească. Voise doar să-l facă s-o iubească. Izbutise. Nu era de mirare că-i

răspunsese cu viclenie când o întrebase de ce nu prevăzuse că manevra ei avea să eşueze. O fi fost un obicei înscris în moravurile Dyoto-ului? Simţi că-l cuprinde furia. Apoi se linişti. Femeile întinseseră dintotdeauna capcane bărbaţilor. Era una dintre legile speciei şi ele nu puteau fi făcute răspunzătoare. Tare aş mai lăsa-o să mucezească în tabăra lui Veran, ca să înveţe că bărbaţii au şi ei metodele lor, îşi spuse. Dar n-avea s-o facă. Începuse s-o iubească, într-adevăr, tocmai în tabăra lui Veran. Atunci când dăduse dovadă de sânge rece. Apoi, pe planeta-mausoleu, când se arătase umană şi totodată îngrozită.

De-altfel, n-avea de ales. Se va duce s-o scoată - şi să se scoată pe el însuşi din ghearele lui Veran. Va depune pentru ei, pe planeta-mausoleu, o raniţă cu merinde. Până acolo rolul lui era prescris. Nu se putea îndepărta de el decât cu preţul introducerii unei perturbări în propriul lui trecut. Dar după aceea? După trimiterea mesajului, trebuia oare să-i mai şi facă rost lui Veran de recruţii şi echipamentul cerute de transfugul din Aergistal?

Era absurd. De ce-i condusese celălalt Corson, după evadare, pe planeta-mausoleu? Era oare un punct de trecere necesar, locul unui nod temporal? Dar Corson începea să cunoască bine drumurile timpului şi era aproape sigur că aşa ceva nu exista. Atunci când va executa acţiunea de salvare va putea la fel de bine să-i aducă pe evadaţi chiar aici, pe plaja unde se aduna consiliul Uriei, chit că avea să pornească apoi singur spre Aergistal, în cazul când şederea lui acolo s-ar dovedi necesară. Ştia că era necesară. În Aergistal se schimbase. Şi învăţase multe lucruri utile pentru reuşita planului.

Îşi aminti de placa de metal pusă în evidenţă pe raniţa cu merinde, în faţa porţii mausoleului. Mesajul i se păruse, pe moment, obscur. Îşi scotoci buzunarele costumului de protecţie. Plăcuţa era acolo, deşi el îşi schimbase hainele de câteva ori... Probabil, că, de fiecare dată, îşi mutase mecanic conţinutul buzunarelor dintr-o haină într-alta.

O parte a textului se ştersese. Literele păreau totuşi adânc tipărite în metal.

PÂNĂ ŞI ÎNVELIŞURILE GOALE MAI POT FI ÎNTREBUINŢATE. RĂZBOIUL POATE FI PURTAT ÎN MULTE FELURI. AMINTEŞTE-ŢI DE ASTA.

Fluieră încetişor printre dinţi. Învelişurile goale erau, evident, moartele-pe-jumătate din mausoleu. Îşi spuse că puteau fi probabil înzestrate cu personalităţi artificiale pentru a fi folosite ca nişte roboţi. Crezuse chiar că era vorba de nişte androizi. Dar prezenţa buricului pe pântecul fiecăreia nu-i lăsase nici o iluzie. Trăiseră. Şi muriseră, deşi activitatea încetinită a trupurilor putea lăsa să se creadă contrariul. Numărase mai bine de un milion şi nu atinsese, nici măcar nu întrezărise, capătul mausoleului. Reprezentau o formidabilă armată potenţială. Avea să satisfacă ambiţiile cele mai nebuneşti ale lui Veran. Cu o singură rezervă. Erau femei. Colonelul socotise cu cale să întărească disciplină, atunci când Antonella pătrunsese în tabără. Nu era sigur de oamenii lui decât până la un punct. Nu se temea că putea fi trădat pentru bani sau din ambiţie. Dar fiziologia îşi avea legile ei, pe care nu

se încumeta să le calce.

Corson îşi duse mâinile la gât. Colierul era acolo, atât de uşor încât i se întâmpla să şi uite de el. Solid. Rece. Neînsufleţit şi mai primejdios decât un şarpe cu clopoţei. Dar şarpele dormea. Ideea de a folosi femeile-pe-jumătate moarte drept recruţi nu părea să constituie o intenţie declarată de ostilitate.

Zguduit de greaţă şi conştient de privirea Antonellei, se plecă pe nisip. Gândul de a folosi femeile-pe-jumătate-moarte îi făcea rău. Dar se potrivea cu purtările zeilor din Aergistal. Utilizarea resturilor, a criminalilor de război sau a victimelor unui conflict pentru a evita o tulburare încă şi mai însemnată. Cazuiştii ăştia se preocupau de răul cel mai mic. Sau, mai degrabă, erau întru totul realişti. Căci femeile muriseră, muriseră definitiv. Învelişuri goale! Nu mai erau în stare să gândească, să creeze, să acţioneze, nici chiar să sufere altfel decât pe plan strict biologic. Poate că mai puteau zămisli. Era un punct la care trebuia să se gândească bine. A le înzestra cu o personalitate artificială era o crimă infinit mai mică decât a nimici, prin apăsare pe un buton, o cetate locuită de fiinţe inteligente. Dacă te gândeai bine, nu era un act mai criminal decât o grefă de organe. Chirurgii de pe Pământ rezolvaseră de multă vreme problema deontologică: cel mort slujeşte celui viu.

Acoperi cu nisip ce vomitase, îşi înghiţi anevoie saliva, îşi şterse colţurile buzelor.

- Mi-e mai bine, îi spuse apoi Antonellei, care-l privea înspăimântată. Nu-i nimic. O criză.

Nu făcuse nimic ca să-l ajute. Nu se clintise. Prea tânără, îşi spuse, crescută în mătăsurile unei lumi care nu cunoaşte boala şi suferinţa. Nu-i decât o floare

frumoasă. Încercările au s-o schimbe. Şi atunci o voi putea iubi. Pe toţi zeii, ca s-o regăsesc am să demontez Aergistalul piatră cu piatră! N-o pot ţine acolo. Nu şi-a mânjit mâinile, n-a săvârşit nici o crimă.

Şi tocmai asta justifica prezenţa lui Corson. Antonella n-ar putea face ceea ce făcuse el, nici ce-i rămânea de făcut. Nici Cid, nici Selma, nici nimeni din epoca lor. N-aveau nervii destul de tari. Ţineau de altă lume şi luptau pe-un alt front. Spre nenorocirea lor, nu lipsit de primejdii. Şi rolul unor oameni de felul lui Corson era tocmai acela de a le micşora. Suntem gunoierii istoriei, îşi spuse, ne bălăcim în puroi pentru ca pavajul să fie curat sub paşii urmaşilor noştri.

- Vii să te scalzi? întrebă ea.

Făcu un semn de încuviinţare, încă negăsind curajul de a vorbi. Marea avea să-l spele. Toată marea nu va fi de prisos.

35

Când ieşi din apă, Cid se întoarse şi Corson o depărta pe Antonella sub un pretext oarecare şi-şi expuse planul. Ansamblul stătea în picioare, dar unele amănunte rămâneau neclare. Colierul, de pildă, îl plictisea. Nu ştia cum putea scăpa de el. În Aergistal, poate, în cursul unei călătorii în viitor. Dar colierul nu reprezenta decât un neajuns minor.

Invazia nu punea nici un fel de probleme. Chiar Veran îl înzestrase pe Corson cu un asortiment de arme, pe lângă colier. Credea că n-are a se teme de nimic şi pleca de la principiul că, în război, fiecare om disponibil e indispensabil. Una dintre arme crea câmpul inhibitor de lumină. Modificând-o, Corson socotea că-i poate lărgi raza de acţiune, chiar dacă şi-ar goli bateria în câteva minute. Corolarul acestei arme, pe care-l poseda de asemenea, era un reflector de ultrasunete, îngăduind orientarea prin beznă. Raniţa cu alimente, pe care urma s-o lase pe planeta-mausoleu, făcea parte din harnaşamentul hipodromului. Rămâneau cele două costume de protecţie, cu care trebuia să-i îmbrace pe celălalt Corson şi pe Antonella. Socotea că, în zăpăceala pricinuită de intervenţia lui, va izbuti să pună mâna pe ele fără prea mare greutate.

Contrar aşteptărilor, Cid nu tresări măcar atunci când ajunse la partea cea mai gingaşă a expunerii sale: reanimarea moartelor-pe-jumătate ale planetei-mausoleu. Bărbatul era nesimţitor sau avea tărie de

caracter. Cea dintâi ipoteză părea mai puţin verosimilă.

- Am oarecare idee, zise Corson, de tehnicile de reanimare şi de implantare a unei personalităţi sintetice, dar mi-ar trebui material şi, poate, un ajutor tehnic.

- Cred că vei găsi tot ce-ţi trebuie pe planeta-mausoleu, spuse Cid. Cruzii colecţionari au prevăzut cu siguranţă totul. Şi dacă ai nevoie de sfaturi, cel mai bine ar fi să anunţi Aergistalul.

- Cum asta? Strigând cât mă ţine gura? Stau tot timpul cu ochii pe mine?

Cid zâmbi şters.

- Probabil. Dar nu asta-i metoda. Poţi comunica prin mijlocirea hippronului. Ai fost în Aergistal. Drumul e gravat pentru totdeauna în sistemul dumitale nervos. De altfel, nu-i atât un drum, cât un fel de a vedea lucrurile. Aergistalul ocupă suprafaţa universului, adică e peste tot. Suprafaţa unui hipervolum e un volum al cărui număr de dimensiuni e inferior ca o unitate celui al dimensiunilor hipervolumului. Nu-i chiar aşa, numărul, dimensiunilor acestui univers e poate iraţional, sau chiar transcendent. Dar, pe plan practic, n-ai nevoie să ştii mai mult.

- Dar cum să procedez? întrebă Corson descumpănit.

- Nu-i cunosc pe hipproni atât de bine ca dumneata şi n-am fost niciodată în Aergistal, dar bănuiesc că-i de-ajuns să stabileşti relaţia empatică îngăduindu-ţi să-l conduci, şi să-ţi reaminteşti călătoria. Hippronul va aduce instinctiv corecţiile şi adaptările necesare. Nu uita că are, în bună măsură, acces la inconştientul dumitale.

Cid îşi frecă bărbia.

- Vezi, adăugă el, totul a început cu hippronii, măcar pe lumea asta. Altădată erau necunoscuţi pe Uria. În linia asta de probabilitate, sau într-alta, vecină (Cid zâmbi cu tristeţe), dumneata ai introdus cel dintâi hippron. Savanţii de pe Uria i-au examinat descendenţii. Au ajuns să-i înţeleagă metoda de translaţie temporală. Apoi au izbutit să-i înzestreze cu ea şi pe oameni, la început pe scară redusă. Ţi-am mai spus, e mai puţin o chestiune de puteri cât un fel de a vedea lucrurile. Sistemul nervos uman nu dispune de puteri speciale. O are doar pe aceea de a dobândi puteri, ceea ce e poate mai bine. Acum câteva secole, la începutul perioadei pe care o controlăm, oamenii de pe Uria erau în stare să prevadă doar câteva secunde din viitorul lor. Dintr-o pricină necunoscută, vechilor urieni, păsărilor, le-a fost mai greu să se adapteze.

- A fost bine, zise Corson, amintindu-şi de Ngal R'nda. Dar cei pe care i-am întâlnit la venirea mea stăpâneau darul ăsta. Iar cercetarea hippronilor nu s-a putut face decât mai târziu.

Cid zâmbi din nou, vesel de astă dată.

- Câte persoane ai întâlnit, într-adevăr?

Corson îşi cercetă amintirile.

- Două, zise el, numai două. Floria Van Nelle şi Antonella.

- Veneau din viitorul dumitale, zise Cid. Pe urmă, cei mai avansaţi sau cei mai înzestraţi au intrat în contact cu Aergistalul. Totul a devenit mai uşor. Cel puţin, e un fel de a vorbi.

Îşi îndreptă trupul şi-şi umplu plămânii:

- Am început să ne deplasăm în timp fără hipproni şi fără maşină, Corson. Mai avem nevoie de un mic

aparat, un ajutător al memoriei. Dar curând nu vom mai avea nevoie de nimic.

- Curând?

- Mâine sau peste o sută de ani. N-are importanţă. Timpul nu mai contează, când îl stăpâneşti.

- Mulţi vor muri până atunci.

- Ai mai murit o dată. Corson, nu-i aşa? Şi faptul nu te împiedică să-ţi îndeplineşti misiunea.

Corson rămase tăcut. Se gândea la planul lui. Indicaţiile succinte ale lui Cid înlăturau două dificultăţi: condiţionarea hippronului pentru a-i duce pe Antonella şi pe celălalt Corson la Aergistal; definirea drumului pe care trebuia să apuce pentru a ajunge la planeta-mausoleu. De vreme ce fusese odată acolo, va şti să se înapoieze. Un om nu putea, evident, cunoaşte poziţia miliardelor şi miliardelor de aştri care populau acea provincie a Universului, chiar fără a ţine seama de deplasările lor respective în cursul erelor, dar putea regăsi oricând un drum pe care-l mai făcuse odată. După cum nu e nevoie să fi citit toate cărţile pentru a şti să citeşti câteva.

- Te-am fi putut antrena, într-o oarecare măsură, Corson, zise Cid, care scormonea prin nisip. Dar ar fi cerut mult timp. Şi linia asta de probabilitate e destul de fragilă. E mai bine să te foloseşti de hippron. În ce ne priveşte, ne străduim să ne lipsim de el.

Scoase le vedere un vas de vermeliu cizelat, şi zise:

- Trebuie să-ţi fie foame.

Corson petrecu trei decade pe plajă. O vacanţă, la urma urmei. Dar consacră cea mai mare parte a timpului punerii la punct a planului.

Desenă pe nisip, din memorie, o schemă amănunţită a taberei lui Veran. Urma să aibă la dispoziţie foarte puţin timp pentru a-i conduce pe cei doi fugari la ţarcul hippronilor şi nu putea fi vorba să se împiedice de ţăruşul vreunui cort sau să se piardă prin labirintul aleilor. Alese, de asemenea, principalele trăsături ale personalităţilor artificiale cu care avea să înzestreze femeile reanimate. Încă nu ştia cum avea să le transporte de pe planeta-mausoleu pe Uria, dar urma să se gândească la asta după ce va fi îndeplinit fazele precedente ale programului.

În restul timpului se scălda, vorbea sau se juca cu Antonella, sau lua parte la activităţile consiliului. La prima vedere - nu păreau de loc împovărătoare, dar înţelese treptat măsura răspunderilor ce apăsau pe Cid, Selma şi pe cealaltă femeie, care se numea Ana. Li se întâmpla să dispară pentru perioade mergând de la câteva ceasuri la câteva zile. Corson îi văzu de mai multe ori întorcându-se frânţi de oboseală, incapabili să rostească o vorbă. Uneori se iveau din neant nişte străini, cereau sfat sau aduceau informaţii. Timp de ore întregi, aproape zilnic, măcar unul dintre membrii consiliului stabilea contactul cu Aergistalul. Cel mai ades era vorba de cele două femei. Poate că erau mai avansate decât Cid pe calea stăpânirii timpului? Sau cei din Aergistal preferau interlocutoarele? Unele dintre aceste şedinţe păreau deosebit de istovitoare. Fu trezit într-un rând de nişte urlete. Ana se răsucea pe nisip, parcă pradă unei crize de epilepsie. Înainte de a fi avut răgazul să intervină, Cid şi Selma se lungiseră de o parte şi de alta a femeii şi intraseră, la rândul lor, în contact. Vaietele şi zvâcnetele Anei încetaseră în câteva minute. A doua zi Corson nu îndrăznise să pună

nici o întrebare.

De vreme ce avea răgazul de a chibzui, se întrebă ce fusese istoria celor şase mii de ani peste care sărise. Dar răspunsurile primite nu-l prea mulţumiră. Şase mii de ani erau o gigantică felie de timp, aproape cu neputinţă de conceput. Nu se scurseseră atâţia ani între clipa în care omul îşi părăsise pentru prima dată planeta şi naşterea lui Corson. Ştiinţa trebuia să fi făcut progrese uluitoare. Un întreg dicţionar de lumi noi trebuia să fi sporit imperiul oamenilor. Şi exploratorii nu luaseră oare contact cu străvechile rase ale legendei, de mii de ori mai avansate decât omul? Răspunsul la ultima întrebare era, pare-se, negativ. Corson se îndoia că specia umană ar fi rezistat şocului. Fără îndoială că rase la fel de avantajate ajunseseră la nivelul Aergistalului, unde, conform celor spuse de zeu, "nu mai exista deosebire". Dacă interveneau în evoluţia omenirii, faptul nu se mai întâmpla sub forma naivă a agresiunii sau a "schimburilor paşnice". Ci prin timp. Ce-l mira mai tare pe Corson era caracterul "provincial" al răspunsurilor lui Cid, ale Selmei sau Anei. Cunoşteau cumva istoria Uriei şi a câtorva zeci de stele apropiate. Dar la nivelul întregii Galaxii nu ştiau nimic coerent.

Până şi conceptul de istorie galactică le era aproape cu desăvârşire străin. Corson crezu întâi că era vorba de o realitate prea vastă pentru ca un creier omenesc s-o poată cuprinde. Apoi înţelese că până şi concepţia lor asupra istoriei era deosebită. O percepeau ca pe-o juxtapunere de situaţii şi de crize, dintre care nici una nu era iremediabilă şi a căror evoluţie se supunea unor legi complexe. Catalogul tuturor crizelor posibile nu prezenta pentru ei mai mult interes decât cel al tuturor

soluţiilor tehnice posibile pentru un inginer din vremea lui Corson, sau decât lista tuturor alterărilor celulare datorate unui virus pentru un medic, sau decât un tabel de eclipse pentru un astronom. Existau principii care explicau cea mai mare parte a împrejurărilor concrete. Cazul rar al unei situaţii neputând fi explicată prin principiile existente ducea, mai devreme sau mai târziu, la definirea unui nou principiu sau a unui nou sistem de principii. Singura Istorie pe care o puteau concepe, după cum descoperi Corson, era Istoria ştiinţelor succesive ale Istoriei. Şi nici unul dintre ei nu era specializat în acest domeniu. Şi diversitatea lumilor umane şi străine înfăţişa - într-o clipă dată, şi în măsura în care expresia mai avea un înţeles - aproape toată gama situaţiilor imaginabile. Civilizaţia galactică era o civilizaţie de insule. Fiecare insulă îşi avea istoria proprie, legile sociale proprii, iar interferenţele erau relativ puţin numeroase. Corson pricepu că războiul reprezentase principalul ciment dintre lumile care se botezaseră Puterile Solare şi cele ce alcătuiseră Imperiul Uriei, ca şi toate imperiile ulterioare.

Dar o întrebare rămânea, anume dacă Uria era o lume-cheie pentru a fi atras astfel atenţia zeilor din Aergistal. Pentru Cid întrebarea era lipsită de sens. Ana socotea că urienii erau chemaţi să joace un rol special în Univers datorită descoperirii de către ei a stăpânirii timpului. Pentru Selma toate lumile aveau o importanţă egală şi stăpânirea timpului era dezvăluită, de către zeii din Aergistal, speciilor destul de avansate, în funcţie de căile şi de clipa pe care le socoteau potrivite. Corson nu era mai lămurit decât înainte.

I se întâmplă să se îndoiască. Uneori, văzându-i trăind în jurul lui, se întreba dacă erau în toate minţile.

Încrederea lor în propriile puteri ţinea de altceva decât de un delir? Absenţele lor constituiau singura dovadă a capacităţii pe care o aveau de-a străbate timpul. Îl puteau înşela, cu sau fără voie. Dar ştiau prea multe despre el, despre trecutul lui, despre Aergistal. Şi se arătaseră în stare să intercepteze hippronul. Corson era sigur de asta. În timp normal, adică, din punctul de vedere al lui Corson, în clipele lor de răgaz, nu prezentau nici un semn de alienare. Se comportau ca nişte oameni simpli, mai degrabă mai bine echilibraţi decât media oamenilor pe care-i cunoscuse în timpul războiului. Ceea ce îl mira, de asemenea. Oamenii aparţinând unei societăţi mai vechi cu şase mii de ani decât societatea lui, *trebuiau,* să fie deosebiţi. Apoi îşi aminti de Toure, smuls din vremurile mitice ale Pământului, dintr-o ţară a anilor când oamenii abia se eliberau de limitele planetei lor. Nici în el nu desluşise vreo deosebire. Şi Toure se adaptase uimitor de bine la viaţa din Aergistal. Aergistalul, care avea să fie creat într-un milion sau într-un miliard de ani. Corson îşi spuse că miliardul de ani era mai verosimil. Şi, ajuns la acest punct al meditaţiei, descoperi că aliaţii lui *erau* deosebiţi. Erau nespus de uniţi, pe când societatea lui Corson nu cunoştea decât individul şi grupul funcţional. O legătură deosebit de puternică îl lega pe Cid de Selma, dar fără ca Ana să fie, din pricina asta, exclusă; dimpotrivă. Incidental, toţi trei făceau aluzie la grupuri mai mari. Şi se străduiau să nu-l şocheze pe Corson. Viaţa pe o plajă prezenta, poate, aspecte idilice, dar excludea, până la un anumit punct, intimitatea.

Ciudat, Antonella părea să rămână deoparte. Juca, încă mai mult decât Corson, rolul unei invitate. Ceilalţi trei nu o excludeau din grupul lor, ba chiar întreţineau cu ea relaţii vădit afectuoase, dar ea se purta altfel. N-avea nici spontaneitatea picantă a Selmei, nici senzualitatea puţin nepăsătoare a Anei. Părea o fetiţă care-i dădea târcoale lui Corson, ca o albină în jurul unei felii de pâine unsă cu dulceaţă. Avea mai puţină personalitate decât celelalte două femei, dar - Corson trebuia să recunoască - nu părea geloasă pe ele. Corson punea distanţa aproape imperceptibilă dar reală care o despărţea de ceilalţi trei pe seama experienţei ei de viaţă mai reduse, a culturii ei mai restrânse şi a faptului că venea dintr-o altă epocă. N-o întrebase niciodată care - din lipsa unor puncte de reper, tot nu i-ar fi înţeles răspunsul. De fiecare dată când o întrebase asupra vieţii ei dinainte, nu răspunsese decât prin banalităţi. Părea, sa n-aibă amintiri vrednice de a fi pomenite. Se întrebă pentru o clipă de ce, în viitor, atunci când îl va întâlni pentru a doua oară, nu-i va spune nimic - sau nu-i spusese nimic, din punctul lui de vedere - despre Cid, Selma şi Ana şi despre vremea liniştită a existenţei ei pe plajă. Era greu de răspuns. Se va teme, poate, de un scurt-circuit temporal. Sau, mai simplu, n-avea nici un motiv s-o facă. Cid, Selma şi Ana n-ar fi fost atunci, pentru el, decât nişte nume fără acoperire.

În vreme ce-i erau, acum, adevăraţi prieteni. Nu-şi amintea să fi încercat în trecut o asemenea afecţiune pentru nişte fiinţe omeneşti. Îi plăceau îndeosebi serile în cursul cărora, bând vin, făceau schimb de idei. I se

părea atunci că toate greutăţile fuseseră depăşite şi că nu mai răscoleau împreună decât vechi amintiri.

- Selma, n-ai să uiţi să trimiţi mesajul?

- E ca şi cum ar fi plecat, spunea Selma.

- Să-l semnezi cu numele meu, Georges Corson. Bătrânul vulpoi de Veran îl cunoştea încă înainte de-a fi avut cinstea să-i fiu prezentat. Şi spune-i că va găsi pe Uria, arme, recruţi şi hippronii.

- Corson, după câte eşti de neliniştit, s-ar zice că-i vorba de o scrisoare de dragoste.

- Ultima dată când l-am văzut se afla la malul marelui ocean de pe Aergistal, acolo unde marea face loc spaţiului. Sper că adresa asta e suficientă. Acum, când mă gândesc, părea pus în dificultate. Cred că fugea.

- O să-i trimitem mesajul: Post restant, Aergistal.

Îi explicase într-un rând Selmei sistemul militar al sectoarelor poştale folosit pe vremea lui şi faptul că depozitele de la post-restant aşteptau escadrele un an, doi ani, zece ani şi, câteodată, restul veşniciei. Erau nişte nave automate care se îndreptau singure către un punct dinainte determinat. Rămâneau acolo cât era nevoie pentru ca poşta să fie ridicată. Ea găsise ideea absurdă şi totodată comică. El mai că nu-şi ieşise din sărite. Apoi îşi spuse că aşteptarea ştirilor trebuia să reprezinte pentru ea un concept cu totul bizar. Primea zilnic mesaje, expediate dintr-o epocă în care nu mai exista de multă vreme.

Se întoarse apoi către Cid:

- Eşti sigur că zăpăceala din tabăra lui Veran va fi de ajuns? Eşti sigur că cetăţenii de pe Uria vor putea controla soldaţii şi hippronii?

- Absolut sigur, spunea Cid. În afara lui Veran, nici

unul dintre soldaţii ăştia n-are stofă de căpitan. De îndată ce el va fi neutralizat, nu vor mai opune cine ştie ce rezistenţă.

- În mod colectiv, poate. Individual însă, mă îndoiesc. Sunt obişnuiţi să se bată în cele mai grele condiţii.

- Cu ce le vei fi împins în braţe n-are să le fie gândul la aşa ceva. Şi nu-i subestima pe cetăţenii de pe Uria. N-or fi ei veterani, dar, chiar fără planul tău, nu sunt sigur că Veran ar fi învingător. Am avea un număr îngrozitor de morţi, ceea ce vrem să evităm, dar Veran ar trebui, fără îndoială, să plece. Oricum, e treaba noastră.

Gândul înfruntării îl neliniştea pe Corson. Ştia că oamenii lui Veran aveau să fie dezorientaţi de dispariţia probabilă a strictei discipline de luptă cu care erau obişnuiţi. Dar deţineau arme de temut şi ştiau să se slujească de ele.

- Tare aş vrea să mă aflu acolo, încheie Corson.

- Nu. Vei avea alte sarcini. Ai putea fi rănit, sau chiar ucis. Ceea ce ar introduce o gravă perturbare.

Cid insistase din capul locului să se ţină departe de câmpul de bătaie. Corson acceptase, fără să înţeleagă. Nu izbutea să se obişnuiască cu gândul că bătălia şi avusese loc şi că, într-un sens, fusese de pe-acum câştigată.

Într-o seară Cid nu-şi desfăşură argumentarea obişnuită. Spuse simplu:

- Sper că ţi-ai isprăvit pregătirile, prietene. Timpul trece. Ar trebui să pleci mâine.

Gânditor, Corson încuviinţă, dând din cap.

În seara aceea o duse cu el pe Antonella la un capăt al plăjii. Ea se arătă pasivă. Corson îi păstrase o altă

amintire. Nu era nici speriată, nici pasionată, ci doar docilă, atunci când, pe aceeaşi plajă, cu trei sute de ani în urmă, dăduse dovadă de ardoare. De un lucru era sigur: nu era fecioară. Faptul îi era indiferent. Dar se întrebă câţi oameni avea să întâlnească înainte de-a o regăsi. Apoi adormi, strângând-o lângă el.

A doua zi dimineaţa puse harnaşamentul pe hippron. Găsise rareori timpul de a se ocupa de el, dar animalul nu cerea una ca asta. Se gândise să testeze posibilitatea intrării în contact cu cei din Aergistal, dar nu-şi pusese proiectul în aplicare. N-avea să întrebe Aergistalul decât dacă era silit. Amintindu-şi glasul cristalin pe care-l auzise sub arcadele purpurii, începea să se simtă prost.

Cid era singur pe plajă. Se îndreptă către Corson în clipa când acesta se pregătea să încalece hippronul.

- Noroc, prietene, spuse el.

Corson şovăi. N-avea de gând să ţină un discurs, dar nu voia să plece fără o vorbă. Când se trezise, Antonella nu mai era acolo. Poate că dorise să-l scutească de scena despărţirii.

- Mulţumesc, zise.

Ceea ce i se păru îndestulător.

- Fie să trăieşti până la sfârşitul veşniciei!

Îşi umezi buzele uscate. Atâtea lucruri rămâneau de spus, atâtea întrebări de pus. Timpul trecea. Alese o întrebare:

- În seara venirii mele mi-ai spus că trebuie să meditaţi. Oare numai pentru a putea administra secolele?

- Nu, spuse Cid. Nu-i lucrul cel mai de seamă. Ne pregătim să stăpânim timpul. Aici... (cuprinse într-un gest larg plaja şi oceanul şi cerul) e un laborator.

- Pentru a călători în viitor?

- Nu numai, zise Cid. Călătoria în timp e un aspect minor al chestiunii. Încercăm să ne obişnuim cu ideea de a trăi altfel. Numim asta hiperviaţă. Înseamnă... cum să-ţi spun... Înseamnă să trăieşti concomitent mai mulţi posibili, poate toţi posibilii, înseamnă să exişti simultan pe mai multe linii de probabilitate. Să fii mai mulţi deodată, rămânând totuşi unic. Multidimensional. Şi gândeşte-te ce se întâmplă când fiecare fiinţă introduce în istorie propriile ei modificări. Ele se combină cu modificările celorlalţi, fac interferenţe, unele favorabile, altele penibile. Nici o fiinţă omenească nu poate ajunge singură şi teafără la minte la hiperviaţă, Corson! Fiecare e posibilul altuia. Şi trebuie să cunoşti afurisit de bine pe cineva pentru a îndrăzni să-i influenţezi destinul, şi propriul tău destin. Pentru asta ne pregătim, Selma, Ana şi cu mine. Ne rămâne de străbătut o cale lungă... o cale lungă...

- Veţi deveni asemenea celor din Aergistal, zise Corson. Cid clătină din cap:

- Ei sunt altfel, Corson, într-adevăr schimbaţi, vor fi schimbaţi de o evoluţie - nu, termenul e greşit - de care nici unul dintre conceptele noastre nu ne îngăduie să ne apropiem. Nu vor mai fi oameni, nici păsări, nici saurieni, nici un fel de urmaş al unei specii pe care o poţi visa. Vor fi toate astea la un loc sau, mai bine zis, vor fi fost toate astea. Nu ştim nimic despre Aergistal, Corson. Ce ştim e ce puteam vedea. Nu ce ni se îngăduie să vedem, ci ce suntem în stare să vedem. Aproape nimic. Înveşmântăm Aergistalul în culorile noastre. Ne vedem pe noi înşine acolo, Corson. Ei vor domina ceva de care ne temem.

- Moartea? întrebă Corson.

- O, nu, zise Cid. Moartea nu-i mai înspăimântă pe cei ce-au întrezărit hiperviaţa. Să mori o dată nu-i grav, atunci când îţi rămâne o infinitate de existenţe paralele. Dar există ceea ce numim hipermoarte. Înseamnă să fii alungat în virtual, să fii eliminat de către o perturbare din toate liniile de probabilitate. Trebuie să controlezi toate creodele universului pentru a fi sigur că scapi. Trebuie să-ţi identifici propriii posibili cu cei ai continuumului, în întregime. Cei din Aergistal vor ajunge la asta.

- Oh, zise Corson, de asta se tem de Exterior, de asta şi-au închis domeniul cu un zid de războaie?

- Poate, zise Cid. N-am fost niciodată acolo. Dar cuvintele mele nu trebuie să te tulbure. Întoarce-te aici când termini.

- Am să mă întorc, zise Corson. Sper să vă revăd.

Cid zâmbi ambiguu.

- Nu spera prea tare, prietene Corson. Dar întoarce-te aici cât poţi de repede. Locul tău e în consiliul Uriei. Noroc.

- Rămas bun, strigă Corson.

Şi-şi porni hippronul.

36

Făcu un prim salt pentru a-şi procura două costume spaţiale. Era mai bine să efectueze evadarea în doi timpi. Hotărî să intervină cu un minut înaintea orei evadării. Ceea ce i-ar îngădui să încerce sistemul de apărare şi să semene confuzia necesară celei de a doua faze. Nu-i fu prea greu să se strecoare într-unul dintre corturile intendenţei, dar, după cum se aştepta,

noaptea nu făcea ca vigilenţa să slăbească în tabăra lui Veran. Abia avu vreme să pună mâna pe două costume şi să încalece din nou, că pe aleile taberei se şi dădu alarma. Cortul pe care tocmai îl jefuise se afla într-un sector aproape opus celui în care erau închişi Antonella şi celălalt Corson. Prima mişcare a santinelelor va fi de-a se aduna la locul furtului. Nu vor mai avea vreme să se răspândească.

Făcu un salt de câteva zile în trecut, alese un loc pustiu şi cercetă costumele de protecţie. Mulţumit, hotărî să treacă la faza a doua. Se sincroniza în clipa aleasă şi-şi aşeză hippronul în ţarcul hippronilor. În învălmăşeală, nu se uită nimeni la el. Avea ţinuta reglementară şi se putea înapoia dintr-o patrulare. Declanşa îndată inhibitorul de lumină şi începu să alerge pe aleile taberei, pe cât de repede îi îngăduia imaginea înceţoşată a împrejurărilor pe care reflectorul de ultrasunete i le descoperea. Socotise că cele mai isteţe santinele vor avea nevoie de cel puţin zece secunde pentru a proceda la fel. Nu le va folosi la mare lucru, deoarece nu ştiau de unde venea atacul; raza de bătaie a reflectoarelor era redusă şi diferitele fascicole aveau să creeze interferenţe, care vor tulbura imaginile. Ofiţerii vor pierde probabil un minut pentru a-şi convinge oamenii să stingă reflectoarele inutile. Era de ajuns, dacă Antonella, avertizată de preştiinţa ei, izbutea să-l convingă pe Corson de necesitatea de-a se arăta cooperativ. Şi ştia că Antonella izbutise.

Totul se petrecu după cum prevăzuse. Avusese grijă să-şi întunece masca pentru ca celălalt Corson să nu-l recunoască. Se exprimă numai prin semne. Nu era

momentul să introducă un factor suplimentar de confuzie în mintea celuilalt Corson.

Acum goneau prin spaţiu, apoi săriră în timp. Corson îşi puse hippronul să execute câteva bruşte devieri spaţio-temporale pentru a-şi deruta urmăritorii. Celălalt hippron îl urma ca un înger. Soldaţii lui Veran nu le cunoşteau destinaţia şi puteau rătăci la nesfârşit în continuu fără a găsi planeta-mausoleu. În plus, Veran avea să pună capăt urmăririi de îndată ce o patrulă îi va fi adus la cunoştinţă viitoarea întoarcere a lui Corson.

Planeta-mausoleu. Mă întreb, îşi spuse Corson, când am descoperit-o pentru prima dată?

Îşi arătase sieşi drumul. S-ar fi zis că deschisese acolo o breşă în legea informaţiei neregresive. Informaţia părea să se învârtă în cerc. E un început pentru toate. Poate că nu era decât o iluzie? Poate că avea să descopere mult mai târziu, pentru întâia oară, planeta-mausoleu, şi va face în aşa fel încât informaţia să intre în cerc? Poate că o cale adâncă, scăpând conştiinţei lui actuale, lega între ei toţi posibilii lui Corson? Pe moment renunţă să dezlege enigma. Nu deţinea elementele soluţiei.

După ce-i dădu instrucţiuni, părăsi deasupra punctului potrivit al planetei hippronul, care-i purta pe Antonella şi pe celălalt Corson. Făcu el însuşi un alt salt în timp, către viitor. Nu descoperi nici o urmă a trecerii lui precedente. Era un semn bun. Se temuse, la un moment dat, că se va regăsi în faţa lui însuşi sau că va da peste două scheletele albite.

Coborî de pe hippron şi pătrunse, nu fără teamă, în hangarul funebru. Nimic nu se schimbase. Fără grabă, se puse pe treabă. Timpul nu-i mai era măsurat.

Cid nu se înşelase. Materialul necesar reanimărilor şi implantării personalităţilor artificiale se afla într-o anexă subterană a marii săli. Dar nu-i descoperi intrarea decât sondând temeliile clădirii cu ajutorul hippronului. Operaţiile erau mai simple decât se temuse. Aparate automate le executau, în cea mai mare parte. Seniorilor războiului, care adunaseră uriaşa colecţie, le plăcea să lucreze repede. Probabil că înţelegeau încă şi mai puţin decât Corson principiile reanimării trupurilor.

Mâinile-i tremurau totuşi când trecu la prima încercare. Pusese la punct o personalitate artificială menită să dureze cinci secunde. Femeia bătu din pleoape, deschise ochii, scoase un sunet şi încremeni din nou.

Rezultatul primei încercări serioase fu tare neplăcut. O imensă femeie blondă, sculpturală, care era aproape cu un cap mai înaltă decât el, se smulse din culcuş, scoase un strigăt nearticulat, se aruncă asupra lui şi-l strânse în braţe, mai să-l înăbuşe. Fu nevoit s-o ameţească. Zguduit, trase concluzia: prea multă foliculină.

Pentru a-şi veni în fire, hotărî să se ducă să aşeze, la momentul potrivit, raniţa cu alimente şi plăcuţa în faţa porţii mausoleului. Plăcuţa de metal părea acum absolut nouă. Câteva experienţe îl convinseseră pe Corson că era făcută din cristale sensibile la translaţiile temporale. Deformate, aveau tendinţa de a-şi relua configuraţia iniţială, sub efectul unui salt în timp. Problema era deci de a grava partea centrală a mesajului destul de adânc pentru a rezista la mai multe călătorii. Făcu unele calcule şi se apucă să scrie mesajul. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar schimba

vreun cuvânt. Probabil nimic. Pragul de perturbare n-ar fi atins. Dar se hotărî să nu modifice mesajul care-i rămăsese săpat în amintire. Prea era mare miza.

Rămânea problema condiţionării hippronului care-i va duce pe Antonella şi pe celălalt Corson în Aergistal. Se hotărî să procedeze la o substituţie. Procedă la un schimb de informaţii, cât putea de complet, cu animalul său. Se asigură că avea să-şi ducă pasagerii nu numai pe câmpurile de bătălie din Aergistal ci şi în locul precis unde se pomenise depus el însuşi. Mai departe nu mai avea hippronul sub control. Dar bănuia că, plasat în aceleaşi condiţii, animalul avea să reacţioneze, spontan, în acelaşi fel. Probabilitatea unei lunecări era slabă. Şi putea desigur avea încredere în cei din Aergistal pentru a regla un asemenea detaliu. Condiţiona hippronul să reacţioneze chiar şi numai la numele Aergistal, rostit cu glas puternic.

Primi în schimb o mulţime de informaţii despre moravurile, amintirile şi motivările hippronului. Deşi slăbită de captivitate, memoria rasială a animalului era suficientă pentru a-i îngădui lui Corson să-şi facă o idee asupra lumii lui de baştină. Descoperi, spre marea lui mirare, că hippronul de care învăţase să se teamă, măcar în varietatea lui sălbatică, era cam tot atât de fricos ca un iepure. Imaginea pe care o păstra despre primii stăpâni ai speciei sale, dispăruţi demult, fără îndoială, nu era deloc clară, dar era limpede că-i adora şi că se temea totdeauna de ei. .

Substituţia avu loc fără greutate. Corson se osteni să schimbe harnaşamentele. Nu voia ca o neaşteptată zgârietură a hamurilor să trezească bănuielile celuilalt Corson. Aşeză raniţa cu alimente la vedere, în faţa porţii, lângă drum.

Apoi se înapoie în epoca în care începuse să anime trofeele seniorilor războiului. Nu ştia ce avea să se întâmple dacă făcea o greşeală de câteva ore şi se, pomenea în faţa lui însuşi. Dar instinctul hippronului îl scutea de orice grijă: străbătând continuumul animalul refuza să ia exact căile pe care le mai urmase odată. Îşi percepea probabil propria prezenţă printr-un ecran de câteva secunde şi se dădea în lături. Într-un fel, asculta orbeşte de legea informaţiei neregresive. Corson preferă să nu-i forţeze firea.

Se reapucă de pregătirea recruţilor lui Veran. Lucra frenetic, grăbit să isprăvească. Se mai temea să nu fie surprins de către seniorii războiului şi să n-aibă de dat socoteală. Dar cele câteva patrulări pe care le făcu în viitor şi în trecutul apropiat îl liniştiră întrucâtva.

Crea trei tipuri principale de personalităţi artificiale. O prea mare uniformitate a comportamentelor femeilor risca într-adevăr să dea prea repede pe faţă înşelătoria. Din aceeaşi pricină procedă la o alegere evitând să folosească tipuri somatice prea apropiate. În urma primei sale experienţe hotărâse să-şi înzestreze reanimatele cu personalităţi sexualmente neutre. Dar în faţa rezultatului, şi în ciuda silei pe care o resimţea, introduse în matriţă câteva trăsături feminine. O altă problemă care-l preocupa era aceea a stabilităţii personalităţilor artificiale. O durată de viaţă prea scurtă a matriţelor putea compromite planul. Dar îi displăcea să confere femeilor-moarte-pe-jumătate o prea lungă existenţă artificială. Deşi nu le considera decât ca pe nişte maşini i se făcea silă la gândul tratamentelor la care oamenii lui Veran puteau să le supună. Sfârşi prin a înzestra matriţele cu o durată probabilă de stabilitate de ordinul a patruzeci şi opt de

ore, cu o marjă de nesiguranţă de circa zece la sută. La sfârşitul acestui interval recruţii lui Veran aveau să-şi piardă ultima aparenţă de viaţă şi, în absenţa întregului echipament adecvat, urmau, să moară iremediabil. Dacă situaţia avea să se dezlege după cum spera, ar fi fost vorba de câteva ore, ba chiar de câteva minute. Dacă nu, planul dădea greş. Veran va avea răgazul să-şi recâştige oamenii, fie şi distrugându-şi fără milă noii recruţi.

În faza asta, Corson se întrebă câte trupuri va reanima. Un efectiv prea limitat risca să producă, între soldaţi, conflicte pe care aveau să le supună, probabil, arbitrajului şefului lor. O invazie prea masivă, pe lângă că ar pune probleme de transport pe care Corson nu le rezolvase încă, ar trezi bănuielile micii armate a lui Veran. Corson îi evalua efectivul la aproximativ şase sute de oameni. Hotărî să reanime două mii de femei. N-ar fi izbutit singur, într-un interval de timp rezonabil. Fără entuziasm, înzestra vreo douăzeci de trupuri cu personalităţi fictive care le îngăduiau să-l asiste. Erau instrumente docile, precise, neobosite. De la o vreme îi veni destul de greu să se împiedice să le bruftuluiască. Muţenia şi veşnicul lor zâmbet îi călcau pe nervi. Avea totuşi în mod virtual la dispoziţie, îşi spuse, populaţia de sclavi, trupa de amazoane, haremul cel mai mare şi cel mai devotat pe care cel mai de seamă industriaş, cel mai puternic căpitan şi sultanul cel mai senzual l-ar fi putut vreodată visa. Dar nu era genul lui.

Atunci când fu sigur că poate reanima cei două mii

de recruţi în câteva ceasuri, se îngriji să-i îmbrace şi să-i transporte. Mausoleul nu cuprindea nici un veşmânt. Nu îmbraci fluturii, îşi spuse cu amărăciune Corson. Făcu mai multe incursiuni într-un sistem planetar vecin şi, explorând timpul, sfârşi prin a descoperi un antrepozit de efecte militare, pe care-l jefui fără ruşine. Spera că furtul nu va dezlănţui o perturbare majoră în istoria respectivei plantare. Dar ştia din experienţă că, în ciuda sistemelor automate de contabilitate, stocuri importante dispăreau uneori din intendenţele tuturor armatelor din Univers, fără să facă prea mare vâlvă. Un funcţionar avea să petreacă câteva nopţi albe pentru a născoci o poveste mai mult sau mai puţin verosimilă în vederea justificării harababurii din socotelile lui. În cel mai rău caz, avea să fie dat afară. Nu asemenea oameni fac istoria.

Cu transportul, lucrurile nu mai stăteau aşa. Fu gata să dea de ştire în Aergistal. Dar respinse soluţia asta extremă. Gândul de a cere sfatul zeilor din Aergistal i se părea de neîndurat. Păstrase o amintire prea limpede a dispreţului implicit al Glasului. Era de acord să fie un pion, dar, pe cele şapte nivele ale infernului, nu va primi să fie un robot. Era poate un punct de vedere copilăresc, dar era punctul lui de vedere. Sfârşi prin a născoci o soluţie care, dacă era lipsită de eleganţă, nu era mai puţin concretă. Demontă, cu ajutorul asistentelor sale, câteva structuri interne ale mausoleului şi-şi făcu astfel rost de nişte mari plăci de metal, cu care se apucă să construiască o cabină relativ etanşă. La urma urmei, călătorise între Aergistal şi Uria într-un fel de sicriu; Un hippron putea duce, în spaţiu şi prin timp, o încărcătură considerabilă, dacă etapa nu era prea lungă: Veran îşi transporta aşa

materialul. Câteva încercări îl convinseseră pe Corson că va putea transporta astfel dintr-o dată câte două sute de femei.

Atunci când dădu semnalul de plecare, se afla de două săptămâni şi ceva pe planeta-mausoleu. De multă vreme îşi sfârşise merindele, dar se aprovizionase din belşug prin antrepozitele planetei apropiate. În lipsă de altceva, îşi hrănea asistentele cu ser şi glucoza luate din ţevile ce alimentau femeile-moarte-pe-jumătate. Se simţea la capătul puterilor. Şi-ar fi putut îngădui să se odihnească, dar nu-i venea să rămână o secundă în plus pe lumea aceea sinistră.

Supraveghe atent reanimarea primului contingent şi implantarea personalităţilor artificiale. Un zâmbet istovit i se întipări pe faţă când văzu cele două sute de femei părăsindu-şi culcuşurile şi, sfâşiind ceaţa antiseptică care le slujise drept linţoliu, îndreptându-se una câte una către aleea centrală şi alcătuind un cortegiu. Greaţa îl năpădi apoi şi-l întoarse ca pe-o mănuşă.

Mirată, una dintre asistente se răsuci spre el. Făcu semn că n-avea cum să-l ajute.

- Nu, zise. Nu-i nimic.

Ca şi cum s-ar fi adresat unei fiinţe omeneşti.

Dar nu putu desluşi nimic în ochii splendizi, violeţi, aţintiţi asupra lui, nici înţelegere, nici milă; două pietre blânde şi, în locul mirării, un reflex. Puteau înţelege, se supuneau glasului său, dispuneau chiar de un vocabular limitat, pe care-l alesese cu grijă şi-l vârâse în matriţe, dar nu-l puteau înţelege. Nu existau.

De fiecare data când era ispitit să le uite natura, ochii lor i-o reaminteau şi, în umbră, mişcările lor prea cumpătate. Nu erau decât faţetele hibride şi grosolane

ale propriului său spirit. Dincolo de ochii lor nu se putea întâlni cu nimeni.

Poarta hangarului nu se înşelă. Nu se deschise în faţa cortegiului feminin. Fu nevoit să rămână pe prag în tot timpul cât defilară şi ele apucară cu mişcări de liane ţinutele pe care le aruncase grămada pe iarbă, şi le îmbrăcară. Iar, la glasul lui, îşi lăsară glugile peste feţe şi pătrunseră în cabina grosolană pe care-o meşterise şi, tot la glasul lui, căzură într-o transă hipnotică, pe când el potrivea uşa cabinei şi plasa hippronul şi-i prindea hamurile şi suia în şa şi, încărcat cu fantome, se arunca în timp.

Îşi depuse încărcătura pe Uria, lângă tabăra lui Veran, într-un loc adăpostit, la puţină vreme după ce-l părăsise pentru a-şi întreprinde ambasada în viitor. N-avea să lipsească decât câteva secunde, deşi întoarcerea, reanimarea celui de al doilea contingent şi a doua călătorie trebuiau să-i ia câteva ceasuri. Făcu zece drumuri, care se întinseră pe zile întregi, în timpul lui personal. Într-a treia zi se prăbuşi plângând şi adormi. Într-a cincea zi hippronul dădu semne de sleire şi, cu mintea goală, Corson trebui să aştepte ca animalul să-şi tragă suflarea. În clipa părăsirii pentru ultima dată a planetei-mausoleu îşi concedie asistentele. Rosti un cuvânt. Se prăbuşiră, încă zâmbind.

Deşteptă toate reanimatele şi le puse în mişcare, alcătuind o coloană lungă. Le făcu să se apropie de tabără şi le aşeză, foarte vizibil, la o bună depărtare de centura de protecţie. Chemă o santinelă. Veran se arătă peste o clipă.

- Pari obosit, Corson, zise el. Ce ne aduci acolo?

- Recruţi, zise Corson.

Veran făcu un semn. Nişte artilerişti îşi îndreptară armele asupra formelor voalate care descriau un arc de cerc. Alţii ajustaseră detectoarele.

- Sper că fără capcane, Corson! Deşi podoaba dumitale...

- Nimeni nu-i înarmat, zise cu prudenţă Corson. În afara mea...

- N-au arme, confirmă un tehnician.

- Bine, zise Veran. Ai ştiut să-i convingi, în viitor. Îmi place eficienţa, Corson. Poate că au simţit chiar gustul ambiţiei. Pune să înainteze primul rând. Şi spune-le să-şi ridice glugile, să văd şi eu cum arată păcătoşii ăştia.

Cu excepţia pichetelor de strajă, toată tabăra se înghesuise în spatele lui. Corson observă cu satisfacţie că oamenii păreau mai puţin încordaţi, mai puţin rigid organizaţi decât atunci când îi văzuse pentru întâia dată. Cele câteva săptămâni de odihnă pe Uria îşi făcuseră efectul. Disciplina nu slăbise, dar amănunte aproape imperceptibile îngăduiau ochiului exersat al lui Corson să desluşească o schimbare de atmosferă. Un soldat îşi vârâse amândouă degetele mari în buzunarele pantalonilor. Un altul sugea liniştit dintr-un mic tub de metal. Corson se strădui să-i repereze, după colier, pe membrii gărzii personale a lui Veran. Numără vreo zece.

Rosti un singur cuvânt. Fără semnificaţie. Primul rând înainta. Veran făcu un semn. Centura de securitate se stinse. Doi soldaţi înfăşurară o parte a firului. Veran părea să fi renunţat la orice neîncredere. Dar Corson cunoştea mintea sucită a căpeteniei militare. N-avea să lase pe nimeni să pătrundă în

tabără înainte de a fi sigur de toate. Şi avea să judece chiar el cum stau lucrurile.

Primul rând înainta, şi al doilea îl urmă cu o mică întârziere. Şi al treilea, şi al patrulea, valuri suple de ţesături foşnitoare. Corson răcni un ordin. Era sigur că nimeni în tabăra lui Veran nu ghicise adevărata natură a recruţilor. Femeile erau înalte şi uniformele militare, ample, le ascundeau formele. La glasul lui, dintr-o singură mişcare, primul rând îşi dădu capul pe spate şi glugile lunecară.

Acum nu se mai auzea nimic, nici zgomot de paşi, nici foşnet de ţesături, doar, de tare departe, şuierul, mârâitul vreunui hippron care visa.

În tabără careva îşi stăpâni un strănut. Sau un hohot de râs. Cineva începu apoi să strige:

- Femei! Numai femei!

- Sunt două mii, zise rar Corson. Puternice şi ascultătoare. Veran nu tresări. Nu întoarse capul nici cu o fracţiune de grad. Doar ochii i se mişcau. Studia chipurile femeilor. Apoi privirea i se îndreptă asupra lui Corson.

- Puternice şi ascultătoare, zise un glas ca un ecou.

Dinspre tabără, începură să se urnească. Piepturile se plecau înainte. Gâturile se întindeau. Ochii păreau hotărâţi să iasă din orbite.

- Bine, zise Veran fără să ridice glasul. Acum, ia-le de aici. Un soldat fără armă, care nu era de serviciu, sări peste centura ce nu fusese strânsă în partea lui şi începu să alerge către femei. Un soldat din garda personală a lui Veran îşi aţinti arma spre el. Dar Veran îi împinse ţeava în jos. Corson pricepu şi admiră. Lui Veran îi era frică, dar n-o arăta. Spera că era vorba de-o capcană, că soldatul va cădea în capcană, ceea ce va

servi drept lecţie celorlalţi.

Dar nu exista nici o capcană, cel puţin nu cea pe care o spera. Atunci când soldatul străbătu jumătate din distanţa ce-l despărţea de femei, Corson rosti desluşit, dar cu voce joasă, un cuvânt-cheie. Nu ţinea ca oamenii din tabără să-i interpreteze ordinul drept un semnal de atac.

Primul rând îşi desfăcu uniforma şi făcu o jumătate de pas înainte. Uniformele lunecară la pământ. Femeile nu mai purtau nimic altceva. Nimbate de soare, răsăreau din ierburile înalte. Pletele le acopereau umerii, şi, uneori, sânii. Abia se mişcau, răsuflau încet, adânc, iar mâinile le erau goale şi deschise, cu palmele întinse.

În tabăra lui Veran se auzi un fel de răcnet, nici strigăt, nici chemare, ci un mârâit surd şi gigantic, zgomotul unor foaie de fierărie, gâfâitul a sute de plămâni ce se goleau.

Douăzeci de soldaţi se năpustiră. Alţii îşi lăsară armele şi-i urmară, nesiguri de ceea ce făceau, neştiind dacă alergau după cei dintâi pentru a-i readuce în tabără sau dacă se temeau că vor ajunge ultimii. Un ostaş din garda lui Veran vru să deschidă focul, dar vecinul lui îl împinse. Câţiva soldaţi luară precauţia de a sfărâma bateriile înainte de a se arunca, la rândul lor, asupra femeilor.

Nehotărâţi, primii sosiţi mergeau de la una la alta, necutezând să le atingă. Unul dintre ei luă în cele din urmă de mână o splendidă blondă. Ea zâmbi şi-l urmă.

Corson se gândise să spună câteva cuvinte, să-şi asume riscul de a se adresa soldaţilor, peste capul lui

Veran. Dar nu mai era nevoie. Tabăra era pe cale să se golească. Veran se bătea. Trupuri cădeau. Cineva încercă să restabilească centura de protecţie, nu fără greutate, deoarece clipea. Veran se mai străduia, în chip vădit, să evite o prea mare vărsare de sânge. Nu-şi pierdea speranţa de a-şi recâştiga oamenii. Dar nu mai avea în jur decât garda personală. Mai mult, demoralizaţi, câţiva luptau fără tragere de inimă.

Veran fu silit să renunţe, căci Corson îl văzu ridicând mâna. Salvele se râriră. Apoi se făcu noapte.

Ea înghiţi tabăra, femeile, soldaţii. Nehotărât, Corson se dădu cu câţiva paşi îndărăt. Apoi se trânti la pământ. Veran îşi juca cea mai bună carte, inhibitorul de lumină. Avea să-şi dezlănţuie poate orbeşte bateriile asupra împrejmuirilor taberei. Corson încercă să se vâre în pământ şi, totodată, să se tragă înapoi târâş. În larma, pe care noaptea o vătuia, prinse zgomotul unor paşi. Se tăvăli răsucindu-se, se făcu ghem, se destinse ca un arc, se ridică împleticit, căutând să ajungă la verticală cu braţele desfăcute, bătând aerul greu. Cineva îl apucă, făcându-l să se răsucească. Un braţ. Îi ridică bărbia, strivindu-i gâtul. Îl auzi pe Veran gâfâind, spunându-i la ureche:

- M-ai dus, Corson. Eşti tare. Mai tare decât credeam. Te-aş putea ucide. Nu-mi place harababura. Îţi las cheia... cheia colierului! Gândeşte-te la ceilalţi...

Ceva căzu la picioarele lui Corson. Strânsoarea slăbi. Ţeasta păru că i se umflă la nesfârşit. Corson căzu în patru labe, pe întuneric, luptând să-şi recapete răsuflarea. În spatele lui, undeva în noapte, Veran alerga spre pădure, spre hippronul pe care Corson nu

se ostenise să-l ascundă. Corson îl auzi strigând cu un jalnic glas de trâmbiţă, pe care-noaptea îl copleşea:

- Am să mă refac, Corson! am să mă refac, Ai să vezi!

Şuierul agresiv al unei raze termice, redus de noapte la proporţiile unui bâzâit de viespe. Corson îşi vârî capul între umeri. Aşteptă. Închise ochii. Un miros de fum, de fum de lemne, de friptură, îi năpădi nările. Universul se aprinse sub pleoapele lui închise.

Deschise ochii. Era zi. Încă ghemuit, privi în jur. Mai bine de o sută de femei fuseseră ucise. Şi vreo douăzeci de soldaţi. O parte din tabără era în flăcări.

Se ridică şi se uită îndărăt. Către pădure, văzu ce rămăsese din Veran. Hippronul pierise. Veran îşi jucase ultima carte şi pierduse. Izbutise să fie ucis în două feluri. Raza termică, îndreptată poate împotriva lui, îl atinsese în clipa când ajunsese lângă hippron. Acesta, avertizat asupra primejdiei cu o fracţiune de secundă mai devreme, făcuse o deviere în timp, fără a lua în seamă cele din jur. Dusese cu el jumătate din Veran. Şi inhibitorul de lumină.

Undeva în Univers, îşi spuse Corson, un hippron iradia noapte şi tăcere şi se zbătea într-o beznă de nepătruns, în fundul unui puţ unde nici o energie nu-l va putea atinge până la epuizarea bateriilor inhibitorului sau până va pierde aparatul într-unui din cumplitele lui salturi. Dar de ce alesese Veran tocmai hippronul acela? se întrebă Corson. Tabăra era plină de ei. Apoi înţelese. Veran fusese împins de curiozitate. Se pricepea să ajungă la memoria hippronului şi voise să ştie de cine şi cum fusese bătut.

Corson calcă peste ceva. Se plecă şi culese o măruntă lamă de metal înnegrit, purtând la unul din

capete o crestătură, pătrată. O duse la gât, potrivi colierul în dreptul crestăturii. Nici un rezultat. Încet, învârti colierul. Îi tremurau mâinile, fu gata să se oprească. Un bloc de gheaţă îi explodase în pântec. Sudoarea-i pătrundea în ochi. Capilarele costumului de protecţie renunţară să-i mai usuce spatele şi subsorile. Brusc, i se făcu sete.

Când îi imprimă o rotaţie, colierul se desfăcu şi căzu în două jumătăţi. Le prinse, le ţinu o clipă în mână, le privi - marginile erau netede de parcă în tot acest răstimp n-ar fi fost decât puse una lângă alta - şi, uşuratic, le zvârli departe de el.

Nu înţelegea sensul gestului lui Veran. Sperase să se salveze atât de departe încât Corson n-avea să mai reprezinte niciodată o ameninţare pentru el? Se simţise oarecum solidar cu Corson? În mintea lui încolţi un gând. Veran încercase să pună mâna pe hippron pentru a ajunge în Aergistal. Acolo era locul lui. Iar dacă Aergistal era infernul, izbutise.

Corson se îndreptă spre tabără, unde spera să dea peste un hippron. Luptele încetaseră. În cel mult câteva ceasuri cetăţenii de pe Uria vor fi luat frânele în mână. N-aveau să întâmpine nici o rezistenţă. Muribunzii fuseseră ucişi. Câţiva răniţi, uşor încercau să se panseze. Ici şi colo zăceau arme. Dar lucrul de care Corson se temuse nu se întâmplă: soldaţii nu maltratau femeile. Unii se plimbau, destul de timid, escortaţi de trei sau patru frumuseţi. Alţii, şezând pe iarbă, încercau să stea de vorbă. Păreau miraţi, aproape speriaţi de slaba rezistenţă pe care o întâmpinau. Erau, poate, dezamăgiţi. Peste patruzeci şi opt de ore vor fi şi mai şi, îşi spuse Corson.

Zări un soldat abătut, şezând cu capul în palme pe

afet, şi purtând colierul. Îi atinse umărul.

- Cheia, zise el. Cheia colierului.

Omul ridică fruntea. Corson citi în privirile lui o imensă stupoare, neînţelegere, o bruscă nelinişte. Repetă:

- Cheia colierului.

Se plecă şi desfăcu el colierul. Întinse cele două jumătăţi către soldatul care zâmbi obosit.

- Ia cheia, zise Corson. Mai sunt şi alţii care poartă coliere. Vezi de ei.

Soldatul încuviinţă din cap. Dar faţa-i rămase încremenită. Colierul îi căzuse la picioare, dar nici o cheie nu-l putea scăpa de amintirea lui Veran, de fantoma unui şef mort.

Corson îşi alese un hippron, fără a întâmpina vreo împotrivire. Se legă în hamuri cu o grijă meticuloasă, excesivă, îşi îndeplinise misiunea, închisese cercul. Îi mai rămânea să facă un salt până la plaja unde Antonella îl aştepta, poate.

Şi consiliul Uriei. Cid, Selma şi Ana. Prietenii lui.

37

Pe plajă, o singură femeie culcată pe burtă, goală, blondă. Dormea, sau era în contact? Pe nisip, nici o altă urmă de paşi. Corson se aşeză lângă ea şi aşteptă să se trezească. Avea timp. Avea în faţă fragmentul de veşnicie pe care se înălţa Aergistalul.

Se destinse. Ajunsese la capătul drumului. Putea privi marea şi lăsa nisipul să i se prelingă printre degete. Mai apoi va învăţa şi el să stăpânească timpul. Îşi spuse că dispunea de pe-acum de oarecare

experienţă practică.

Femeia se mişcă. Se întinse, se întoarse pe spate, se aşeză şi se frecă la ochi. Corson o recunoscu.

- Floria Van Nelle, spuse.

Ea dădu din cap şi zâmbi. Dar zâmbetu-i era silit, aproape trist.

- Unde sunt? întrebă Corson, iar, cum femeia nu părea să înţeleagă, adăugă: Cid, Selma, Ana. Trebuie să raportez consiliului de pe Uria pentru mileniul ăsta.

- A avut loc o lunecare, spuse încetişor Floria. Mulţumită dumitale, puţin importantă. Dar în linia asta de probabilitate ei nu există.

- Au murit? zise Corson.

- N-au existat niciodată.

- M-am înşelat, zise Corson. M-am înşelat asupra locului, sau epocii, sau Universului, poate.

- I-ai făcut să piară. Ocupau o paranteză în istorie. Intervenţia dumitale i-a suprimat.

Corson simţi că păleşte. Îşi încleşta pumnii, zvâcnit.

- Erau prietenii mei şi i-am ucis?

Floria clătină din cap:

- Nu, zise ea. Ţineau de un alt posibil şi ai făcut să se ivească unul mai bun, ăsta. Ştiau ce li se va întâmpla, dacă izbuteşti. Şi sperau că vei izbuti.

Corson oftă. Avusese nişte prieteni şi se topiseră, umbre încă mai palide decât cele atinse de moarte. Nu lăsaseră nimic după ei, nici urma unui pas, nici o linie pe piatră, nici măcar un nume în Universul care le rămăsese închis. Nu se născuseră. Nu mai erau decât o amintire slabă în mintea lui Corson şi nişte abstracţii în registrele spectrale din Aergistal. Şterg tot ce ating,

sunt radiera zeilor! Îşi aminti de Toure, bunul tovarăş, zvârlit de bună seamă din nou, în Aergistal, în dezordinea unor lupte fără noimă, îşi aminti de Ngal R'nda, ultim Principe al Uriei, sfâşiat de credincioşii săi şi de Veran, mercenarul şiret, doborât de tovarăşii lui. Îşi aminti cu teamă de Antonella. Vru să pună o întrebare, dar nu găsi cuvintele.

- Pe cealaltă creodă nu existam, spuse Floria. Şi trebuia să te culeg la venirea dumitale pe Uria. Crezi că mă aflam acolo din întâmplare? Exist aici din vina dumitale. Nu-ţi cere scuze...

- Aşadar, zise cu amărăciune Corson, fiinţele sunt nişte cute la suprafaţa lucrurilor, iar un vânt le schimbă sau le împrăştie, la voia zeilor. Am fost jucăria celor din Aergistal. A zeilor de paie, care cârpesc istoria.

- Nu-s zeii, chiar dacă sunt ceva mai mult decât noi. Nu acţionează după cum îi taie capul.

- Ştiu, zise cu brutalitate Corson. Se străduie spre bine. Fac să dispară războiul. Potrivesc istoria în aşa fel încât să ducă la ei. Am auzit toate astea, în Aergistal. A extirpa războiul, a cunoaşte războiul, a salva războiul. S-au pitit ca nişte şobolani în fundul timpului, de teama Exteriorului!

- E doar jumătatea istoriei, zise răbdătoare Floria. Ei suntem noi.

- Sunt urmaşii noştri. Ne dispreţuiesc de la înălţimea miliardului lor de ani.

- Ei suntem noi, Corson, repetă Floria. Noi suntem cei din Aergistal. Dar nu ştim asta, şi suntem nevoiţi s-

o descoperim şi să înţelegem. Sunt toţi posibilii, ai speciei ăsteia, a noastră şi ai tuturor celorlalte, chiar ai celor pe care nici nu le poţi visa şi care nu te pot visa. Sunt toate fragmentele universului şi toate privirile îndreptate asupra Universului. Nu suntem strămoşii zeilor, nici ei urmaşii noştri, ci o parte a lor, despărţită de originile sau, mai bine-zis, de totalitatea ei. Fiecare dintre noi e unul din posibilii lor, un amănunt, o creodă care aspiră în mod confuz la unitate şi care luptă în noapte pentru a se impune, pentru a fiinţa de-sine-stătător. Cândva s-a întâmplat undeva ceva ce nu înţeleg nici eu prea bine, Corson. Dar nici la începutul şi nici la sfârşitul vremurilor. Nu există nici înainte, nici după. Pentru ei, puţin şi pentru noi, de pe-acum, timpul e o lungime în care evenimentele coexistă ca nişte obiecte ce se ating. Suntem o clipă a lungului marş ce duce spre Aergistal, spre unitatea conştiinţei posibililor, iar cei din Aergistal sunt fiecare dintre mărşăluitori.

- Nişte zei schizofreni, zise Corson.

- Da, dacă asta te poate ajuta să înţelegi. Îmi spun uneori că au pornit la descoperirea tuturor posibilităţilor şi că s-au pierdut şi au devenit noi, şi că asta e pricina războiului, împărţirea, ruptura, mototolirea asta e a istoriei căreia fac, cu grijă, să-i dispară cutele. Iar ruptura îi împiedică, în ciuda imensei lor puteri, s-o dreagă pe dată şi în întregime. Pentru că sunt şi asta, sunt şi ceea ce suntem. Războiul face parte din ei. Şi avem de redescoperit pe bâjbâite lungul, foarte lungul drum ce duce către ei, altfel spus către noi înşine. S-au născut din război, Corson, din înspăimântătorul tumult care ne zgâlţâie vieţile şi nu vor fi decât dacă îl desfiinţează. Ici şi colo

strâng la loc o crăpătură, leagă iar câte un ochi al plasei. Asta facem câteodată cu ajutorul lor. Ai făcut-o. Îţi pare rău?

- Nu, zise Corson.

- Ca să facă să dispară războiul, cei din Aergistal se slujesc de cei ce l-au purtat, adăugă Floria. Ei au experienţa lui şi uneori au prins a-l urî cu destulă putere pentru a voi să-l desfiinţeze. Pentru a voi într-adevăr, cu orice preţ! Cei ce nu ajung din capul locului la stadiul ăsta petrec o vreme în Aergistal. Sfârşesc prin a înţelege. Toţi înţeleg, în cele din urmă.

- Chiar şi un Veran? întrebă Corson, sceptic.

- Chiar Veran. E pe cale de-a stinge un incendiu în constelaţia Lirei.

- A murit, zise Corson.

- Nimeni nu moare, zise Floria. O viaţă e ca o pagină de carte. Alături e alta. Nu spun după, ci alături.

Corson se ridică şi făcu câţiva paşi spre mare. Încremeni pe graniţa spumei.

- E o poveste năstruşnică. Cine-mi spune că-i adevărată?

- Nimeni! Ai s-o descoperi din frânturi. Poate că povestea pe care o vei descoperi va fi puţin deosebită? Nimeni n-are privilegiul adevărului.

Fără a se întoarce, Corson spuse cu putere, aproape cu violenţă:

- M-am înapoiat pentru a deprinde stăpânirea timpului şi contactul cu cei din Aergistal. Şi pentru...

- Ai să înveţi. Tot ce poţi. Avem nevoie de oameni ca dumneata. Incendiile sunt numeroase.

- Speram să găsesc pacea, zise Corson. Şi m-am înapoiat şi pentru Antonella.

Floria se apropie de el, îşi puse mâinile pe umerii lui:

- Te rog, zise ea.

- O iubesc. Sau o iubeam. A dispărut şi ea, aşa-i?

- Nici nu exista. Era moartă de mult. Am scos-o din planeta-mausoleu, din colecţia unui senior al războiului şi am înzestrat-o cu o personalitate-sintetică, aşa cum ai făcut cu recruţii lui Veran. Trebuia, Corson. Fără ea n-ai fi acţionat aşa cum ai procedat. Şi o adevărată fiinţă umană n-ar fi putut pătrunde în Aergistal.

- Decât dacă e un criminal de război, zise Corson.

- Nu mai era decât o maşină.

- O momeală, zise Corson.

- Îmi pare nespus de rău. Am să fac tot ce pofteşti. Dacă vrei, am să te iubesc, Georges Corson.

- Nu-i atât de simplu.

Îşi aminti de cele spuse de Cid: Să nu ne porţi pică.

Şi dispăruse. Ştia că va pieri şi-l plânsese pe Corson.

- Nimeni nu moare, zise Corson. Poate că am s-o regăsesc într-o altă existenţă.

- Poate, spuse Floria într-o răsuflare.

Corson făcu un pas în mare.

- Nu-mi mai rămâne nimic. Nici prieteni, nici iubire. Universul meu a dispărut de mai bine de şase mii de ani. Am fost înşelat.

- Eşti încă liber să alegi. Poţi face să piară totul, să revii la zero. Dar adu-ţi aminte: pe "Arhimede" urma să mori.

- Liber, rosti Corson, neîncrezător.

O auzi depărtându-se şi întoarse capul şi o văzu scormonind prin nisip, în coiful de plajă care mai păstra urma trupului ei. Şi, atunci când reveni, ţinea în mână o fiolă deppal, mare cât un ou de porumbel.

- Mai ai de făcut ceva pentru a fi cu adevărat al nostru. Hippronii sălbatici nu ştiu să călătorească în timp, după cum un om primitiv nu ştie să inverseze o matriţă. Izbutesc cel mult să se deplaseze cu câteva secunde. Fiola asta cuprinde un accelerator care le sporeşte de miliarde de ori puterea embrionară. Trebuie să te duci s-o administrezi chiar dumneata, Corson, în clipa potrivită. Doza a fost calculată cu grijă. Introducerea ei în trecut nu va produce o tulburare apreciabilă, din punctul dumitale de vedere. Marja de eroare cu privire la data ieşirii la suprafaţă e scăzută şi vom ţine seama de ea. Atunci când sare în timp, un hippron deplasează cu el un oarecare volum de spaţiu. Ştii tot ce trebuie. Dumneata hotărăşti, Corson.

Înţelese.

Ultimul lucru pe care-l avea de făcut. Să aşeze cheia de boltă. Să-şi întindă mâna sieşi, pe deasupra unei prăpăstii de şase mii de ani.

- Mulţumesc, zise. Încă nu ştiu.

Luă fiola şi se îndreptă spre hippron.

38

Corson făcu îndărăt un salt de peste şase mii de ani, bâjbâi, operă o ajustare în spaţiu.

Hippronul se sincroniza. Planeta se învârti pentru o clipă în jurul lui, până izbuti să se stabilizeze. Se postase pe o orbită foarte alungită, orbita pe care avea s-o aleagă o navă de război dorind să atingă planeta, să stea în vecinătate cât mai puţin cu putinţă şi, rămânând cu soarele în spate, să depună pe ea, în cele mai bune condiţiuni, un obiect.

Gânditor, Corson aşteptă. Universul se întindea sub privirile lui şi nu vedea aproape nimic din el. Universul era un puţ şi fiecare privire omenească (sau neomenească) fora un alt puţ cu ghizduri înguste şi toate maţele astea se amestecau fără să se confunde, mergând către pielea Universului, către cea din urmă suprafaţă a lui, unde toate se întâlneau în cele din urmă. Aergistal. Fiecare punct al Universului, spusese Cid, are propriul lui univers ecologic. Pentru un observator dat. Pentru un actor dat. Fiecare încearcă să-şi citească urzeala destinului pe pereţii puţului. Şi, dacă poate, fiecare se străduie să-şi îmbunătăţească desenul vieţii. Săpătorul care nu se cunoaşte deformează săpătura vecinului. Dar nu în Aergistal. Nu la suprafaţa lumii. Pentru zeii din Aergistal, Universul ecologic era una cu cosmosul. Nu puteau trece nimic cu vederea. Nu puteau ignora pe nimeni.

Sub Corson, detectoarele urienilor scormoneau cerul. Spuneau temerile unui alt segment al unei istorii încurcate. Dar masele îmbinate ale hippronului şi ale călăreţului său erau prea slabe pentru a declanşa, de la acea depărtare, reacţia bateriilor.

Corson şovăia. Se putea depărta, şi, atunci, fără îndoială, ar fi ucis de explozia navei. Sau putea atinge solul în tovărăşia Monstrului şi urma să moară niţel mai târziu, sau că cadă în mâinile urianilor. Puţini prizonieri se întorseseră de pe Uria. Nici unul teafăr. Corson îl putea lăsa pe locotenentul Georges Corson, soldat de ocazie, specializat în Monştri şi neştiind aproape nimic despre ei, să meargă până la capătul destinului său firesc. Atunci, el Corson, călătorul în timp, va pieri. Făcea să-l condamne pe celălalt Corson să treacă prin încercările cunoscute pentru a nu da, la capătul lor,

decât de cleiul eşecului şi de fierea singurătăţii? Se întrebă ce-ar hotărî celălalt Corson, la ieşirea din acest periplu. Apoi îşi aminti că era acel Corson.

Făcea oare?

Noaptea şi groaza în pădure, alături de Monstrul tânguitor. Floria Van Nelle. Ştia că avea s-o atace. Sau nu ştia, într-adevăr, ce avea să urmeze după cele câteva secunde în care viitorul era pentru ea certitudine? Dyoto, oraşul pe care-l ştia condamnat, şi rătăcirea lui burlescă pe străzile lui verticale. Antonella, care părea, ieşită din neant, şi aşa şi era, într-adevăr. Veran şi captivitatea. Casa moartelor pe planeta cu ierburi, Aergistal, clocot al războiului unde până şi moartea nu era decât un răgaz. Şi ţesătura de intrigi, mişcarea imbecilă a fanaticilor şi a belicoşilor, unde timpul se sfâşia singur.

Dacă nu întreprindea nimic. Dacă pleca. Monstrul ar ajunge la destinaţie. Îşi dovedise rezistenţa. Şi-ar făta puii. La vremea potrivită, Pământul ar câştiga războiul. Şi-ar lega rănile. Şi-ar întinde imperiul. Ar controla, prin arme sau viclenie, Confederaţia embrionară. Răscoale, noi războaie.

Îşi dădu seama de ceva. Era vorba de o istorie veche. O istorie veche de şase mii de ani, reîncălzită. În viitorul în care trăise, războiul dintre Puterile Solare şi Principii Uriei era o afacere clasată. Nimeni nu-l câştigase şi, de fapt, cele două tabere îl pierduseră. Aşa va fi, orice-ar face. Dar nu mai era un lucru care să-l intereseze. Nu mai era locotenentul Corson, îmbarcat pe bordul lui "Arhimede", îngrijorat de viitorul conflictului şi de propria lui piele.

Devenise un altul.

Evoluţie. Privi stelele, paiete agăţate de pereţii puţului, mai numeroase decât cele sclipind pe cerul Pământului. Peste şase mii de ani vor sta pe aproape aceleaşi locuri. Fiecare dintre ele era o enigmă, o făgăduială, un segment a istoriei. Pentru locotenentul Corson fuseseră doar nişte luciri abstracte, şi dinţii spaimei. Lui Corson i se păreau treptele unei scări sprijinite de peretele timpului.

Îl putea lăsa pe locotenentul Corson să-şi încheie scurtul interval de timp care-i rămânea de trăit şi să piară, să desfiinţeze amărăciunea, să realizeze cea mai perfectă sinucidere din toată veşnicia. Dar celălalt Corson, în coaja neagră a lui "Arhimede", n-avea chef să moară.

Pot să mă despart de el? se întrebă Corson. Şi-i dădu prin minte că Floria nu-i spusese decât jumătate din adevăr. Războiul era poate rezultatul rupturii de către cei din Aergistal a unităţii tuturor posibililor. Dar de ce oare *cei...* De ce trebuia să fie mai mulţi? Nu exista cumva un punct în care cei din Aergistal se descopereau ca posibilii unuia singur? Şi nu-l biruise oare plictisul, şi nu alesese oare să-şi împrăştie cu bună ştiinţă în uitare faţetele, să fie fiecare om şi toţi oamenii, fiecare fiinţă şi toate fiinţele? Stânca şi viermele, steaua şi valul, spaţiul şi timpul.

Oare visez, se întrebă Corson, sau îmi amintesc cumva?

Dacă celălalt Corson murea, n-avea să afle niciodată. Va pierde viaţa şi amintirea faptului că trăise.

Dincolo de viaţă se află hiperviaţa. Paginile unei cărţi, spusese Floria Van Nelle. Un hipercub, sau un tesaract, cuprinde o infinitate de cuburi şi, într-un spaţiu cu patru dimensiuni, volumul lui e totuşi finit. Vieţile noastre nu sunt infinite, dar sunt nelimitate, spusese glasul, în Aergistal. Ai să înveţi să controlezi timpul. Ai să fii ca noi.

Existau cel puţin trei nivele ale existenţei. Nivelul existenţei virtuale, al lui Cid şi al Selmei, unde nu erau nimic mai mult decât o probabilitate înscrisă în registrele spectrale din Aergistal. Nivelul vieţii lineare a celuilalt Corson, unde rămâneai închis între naştere şi moarte. Şi, în sfârşit, nivelul hipervieţii, care se desfăşura simbolic într-un spaţiu perpendicular pe axa timpului, care te elibera de timp.

Faptul semăna cu stările de excitare a particulelor elementare ale fizicii primitive, de parcă savanţii de la începuturile istoriei omenirii ar fi presimţit un mare adevăr. Odată dopată, o particulă, atom, nuclean, meson sau quark, se ridica la un nivel superior de energie. Devenea altceva, fără a înceta cu totul să fie ea însăşi. Putea să revină spontan la starea iniţială, emiţând la rândul ei particule ale ordinului inferior, ca fotonul, electronul, neutrino-ul, muon-ul şi alte câteva.

Corson atinsese pragul hipervieţii. Putea recădea la nivelul existenţei lineare emiţând un fel de neutrino, existenţa lui din ultimele săptămâni, devenită virtuală, aproape fără consecinţe. Ea n-ar dispărea cu totul, dar n-ar mai avea aproape nici o realitate. Nici masă, nici încărcătură, ca un neutrino. Într-un laborator din Aergistal cineva va observa echivalentul unui snop de scântei. O încăpere cu fantome va înregistra dispariţia unei hipervieţi.

Toate paginile cărţii nu pot fi înecate de amărăciune.

Corson se hotărî.

Coaja neagră a lui "Arhimede" acoperea un grup de stele, deasupra lui. Corson defaza hippronul, se apropie, străbătu fără greutate dispozitivele de apărare şi platoşa navei. Fără a se teme că va fi văzut, căută camera cu provizii. Defazarea temporală îi răpea aproape orice realitate pentru privirile unui observator plasat pe bordul lui "Arhimede".

Simţi că hippronul şovăie. Pregeta să se apropie de semenul lui sălbatic. Linişti hippronul, strecură fiola în spirala unui filament. Se văzu pe el însuşi din spate, siluetă deformată de defazare şi de particularităţile senzoriale ale hippronului. Filamentul care suporta fiola se strecură în incinta energetică închizând Monstrul. Când fiola ajunse deasupra botului Monstrului, Corson sincroniza hippronul cu nava pentru o miliardime de secundă. Ecranul energetic tăie filamentul hippronului, care făcu un salt în timp şi în spaţiu.

Un salt de câţiva kilometri şi de câteva secunde.

În spaţiu, Corson aştepta, privind ţintă la cochilia minusculă, aproape invizibilă, a navei. O amintire foarte veche sui în el. Chiar înainte de catastrofă, văzuse un fulger orbitor, dar atât de scurt încât se îndoise de realitatea lui. Nu-i fusese lăsat răgazul de a chibzui asupra fulgerului.

Un nou fulger se suprapuse peste urma infimă. "Arhimede" explodase. Şi bateriile de pe Uria rămăseseră tăcute. Orbita aleasă de căpitanul lui "Arhimede" îşi împlinise scopul: apropierea navei rămăsese neobservată.

O pană a generatoarelor, îşi spuse. Dar era imposibil. El însuşi declanşase catastrofa. Acceleratorul

multiplicase, cu un factor uriaş, puterile Monstrului. Monstrul nu se slujise de ele îndată, pentru a fugi în timp. Se dezlănţuise împotriva cuştii. Generatoarele nu rezistaseră.

Cochilia dezarticulată a lui "Arhimede" cobora către junglele de pe Uria. Lui Corson i se păru că ceva scapă dintr-însa. O iluzie. Nu avea încă puterea de a străpunge timpul cu privirea.

Dar va veni şi asta, îşi spuse, cu gândul la tovarăşii lui morţi. Pentru ei nu putea face nimic. Nu se putea întoarce şi lupta împotriva lui însuşi, ca să se împiedice să aducă fiola.

Cochilia atinse mult mai târziu atmosfera Uriei şi luă foc. La sol bateriile se dezlănţuiseră, în sfârşit. Spaţiul fu populat de spioni, Corson se sili să creadă că nava ar fi fost oricum distrusă. O altă iluzie.

Nava ardea în cele din urmă printre stele indiferente.

Undeva pe Uria, peste şase mii de ani, un alt Corson încerca să supravieţuiască. Încă nu ştia că va face să dispară un conflict sub privirile reci ale erelor, că va auzi în Aergistal glasul zeilor reali şi că va dobândi, poate, hiperviaţa.

De ce eu? se întrebă Corson, apucând din nou pe drumul viitorului.

Eu, spuseră ecourile lui Corson, presărate de-a lungul vieţii lui Corson, şi pe de lături, de-a lungul celorlalte vieţi ale lui Corson. Acolo unde se nasc cuvintele, crezu că-şi aude conştiinţa umplându-se de şoapte, care erau refuzul conştiinţelor lor, şi se simţi pe punctul de-a intra în contact cu ei, cu nenumăraţii Corsoni divergenţi ai viitorului, şi crezu că are să ştie ce trăiau şi să vadă cu ochii lor şi să gândească odată

cu ei. Dar rămase pe prag, şovăitor, împleticindu-se, căci timpul încă nu-şi spusese cuvântul, nici experienţa, şi pentru că acei Corsoni abia începeau să aibă umbra unei şanse.

SFÂRŞIT

GÉRARD KLEIN

Les seigneurs de la guerre

Science-fiction